

Dansk udgave

Retsforskrifter

58. årgang

23. december 2015

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2365 af 25. november 2015 om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse samt om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 ⁽¹⁾ 1

DIREKTIVER

- ★ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalings-tjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF ⁽¹⁾ 35

II Ikke-lovgivningsmæssige retsakter

AFGØRELSER

- ★ Rådets afgørelse (EU) 2015/2367 af 30. november 2015 om den holdning, der skal indtages på Den Europæiske Unions vegne i Den Blandede Veterinærkomité, som er nedsat ved aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugs-produkter, vedrørende afgørelse nr. 1/2015 om ændring af appendiks 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 og 11 til bilag 11 til aftalen 128

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/2365

af 25. november 2015

om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse samt om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽³⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽⁴⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den verdensomspændende finanskriser, der opstod i 2007-2008, har afsløret overdrevent spekulative aktiviteter, alvorlige huller i lovgivningen, ineffektivt tilsyn, uigennemsigtige markeder og alt for komplekse produkter i det finansielle system. Unionen har vedtaget en række foranstaltninger for at gøre banksystemet mere solidt og stabilt, herunder skærpede kapitalkrav, regler om bedre governance og tilsyn og afviklingsordninger, og for at sikre, at det finansielle system udfylder sin rolle, der er at anvende kapitalen til finansiering af realøkonomien. De fremskridt, der er gjort med etableringen af bankunionen, er også af afgørende betydning i denne sammenhæng. Krisen har imidlertid også understreget behovet for at forbedre gennemsigtigheden og overvågningen ikke blot i den traditionelle banksektor, men også på områder, hvor banklignende kreditformidling finder sted, såkaldte skyggebank-aktiviteter, hvis omfang er alarmerende og allerede er blevet anslået at udgøre næsten halvdelen af det regulerede banksystem. Eventuelle mangler i forbindelse med disse aktiviteter, der er sammenlignelige med de aktiviteter, som kreditinstitutter udfører, vil kunne påvirke resten af den finansielle sektor.

⁽¹⁾ EUT C 336 af 26.9.2014, s. 5.

⁽²⁾ EUT C 451 af 16.12.2014, s. 59.

⁽³⁾ EUT C 271 af 19.8.2014, s. 87.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets holdning af 29.10.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 16.11.2015.

- (2) Som led i deres arbejde med at lægge rammer for skyggebankaktiviteter har Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) og Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 ⁽¹⁾, identificeret de risici, som værdipapirfinansieringstransaktioner indebærer. I forbindelse med værdipapirfinansieringstransaktioner kan der opstå gearing, procyklikalitet og indbyrdes afhængighed på de finansielle markeder. Navnlige har manglen på gennemsigtighed i forbindelse med anvendelsen af værdipapirfinansieringstransaktioner forhindret regulerings- og tilsynsmyndighederne samt investorerne i at foretage en korrekt vurdering og overvågning af de respektive banklignende risici og graden af indbyrdes afhængighed i det finansielle system i perioden før og under finanskrisen. Den 29. august 2013 vedtog FSB på denne baggrund en politikramme med titlen »Styrkelse af tilsynet med og reguleringen af skyggebankaktiviteter« (»FSB's politikramme«) vedrørende skyggebankrisici inden for værdipapirudlånsforretninger og genkøbsaftaler (repoer), som blev godkendt i september 2013 af G20-lederne.
- (3) FSB offentliggjorde den 14. oktober 2014 en lovgivningsramme for haircuts i forbindelse med ikkecentralt cleared værdipapirfinansieringstransaktioner. I mangel af clearing er der store risici forbundet med sådanne operationer, hvis der ikke stilles passende sikkerhed for dem. Mens øget gennemsigtighed vedrørende genanvendelse af kundeaktiver vil være et første skridt i retning af at gøre det lettere for modparter at analysere og forebygge risici, forventes FSB senest i 2016 at afslutte sit arbejde med en række anbefalinger om haircuts i forbindelse med ikkecentralt cleared værdipapirfinansieringstransaktioner for at forebygge overdreven gearing og mindske koncentrationsrisikoen og misligholdelsesrisikoen.
- (4) Den 19. marts 2012 offentliggjorde Kommissionen en grøn bog om skyggebankaktiviteter. På grundlag af den omfattende feedback, der blev modtaget, og under hensyn til den internationale udvikling udstedte Kommissionen den 4. september 2013 en meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet med titlen »Skyggebanker — Hvordan tackle nye kilder til risici i den finansielle sektor«. I meddelelsen blev det understreget, at den komplekse og uigennemsigtige karakter af værdipapirfinansieringstransaktioner gør det vanskeligt at identificere modparter og overvåge risikokoncentrationen og også medfører opbygning af overdreven gearing i det finansielle system.
- (5) I oktober 2012 vedtog en højtstående ekspertgruppe med Erkki Liikanen som formand en rapport om en reform af strukturen af Unionens banksektor. I rapporten behandles bl.a. spillet mellem det traditionelle banksystem og skyggebanksystemet. Der peges i rapporten på risiciene ved skyggebankaktiviteter, f.eks. høj gearing og procyklikalitet, og der opfordres til at begrænse den indbyrdes afhængighed mellem bankerne og skyggebanksystemet, som var en kilde til afsmitning i den systemomfattende bankkrise. Der stilles i rapporten også forslag om visse strukturelle foranstaltninger, der skal afhjælpe de resterende svagheder i Unionens banksektor.
- (6) Strukturelle reformer i Unionens banksystem behandles i et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om strukturelle foranstaltninger til forbedring af modstandsdygtigheden i kreditinstitutter i EU. Hvis bankerne pålægges strukturelle foranstaltninger, kan det imidlertid medføre, at nogle aktiviteter flyttes til mindre regulerede områder som f.eks. skyggebanksektoren. Forslaget bør derfor ledsages af bindende gennemsigtigheds- og indberetningskrav vedrørende værdipapirfinansieringstransaktioner som fastsættes i nærværende forordning. Gennemsigtighedsbestemmelserne i nærværende forordning supplerer således nævnte forslag.
- (7) Denne forordning opfylder behovet for at forbedre gennemsigtigheden af markederne for værdipapirfinansieringstransaktioner og dermed af det finansielle system. For at sikre lige konkurrencevilkår og international konvergens følger denne forordning FSB's politikramme. Den skaber en EU-ramme, inden for hvilken detaljerede oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner effektivt kan indberettes til transaktionsregistre, og oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner samt total return swaps meddeles investorerne i institutter for kollektiv investering. Definitionen af værdipapirfinansieringstransaktioner i nærværende forordning omfatter ikke derivataftaler som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 ⁽²⁾. Den omfatter dog transaktioner, der sædvanligvis benævnes likviditetsswaps og sikrede swaptransaktioner, som ikke falder ind under definitionen af derivataftaler i forordning (EU) nr. 648/2012. Behovet for international konvergens forstærkes af, at aktiviteter, der i øjeblikket udøves af traditionelle banker, som følge af reformen af strukturen i Unionens banksektor kan tænkes at blive flyttet til skyggebanksektoren og omfatte finansielle og ikkefinansielle enheder. Der kan derfor opstå endnu mindre gennemsigtighed for regulerings- og tilsynsmyndighederne med hensyn til disse aktiviteter, hvilket kan forhindre dem i at få et tilfredsstillende overblik over risiciene i forbindelse med værdipapirfinansieringstransaktioner. Dette vil yderligere forstærke de allerede veletablerede forbindelser mellem den regulerede banksektor og skyggebanksektoren på bestemte markeder.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).

- (8) Udviklingen i markedspraksis og den teknologiske udvikling gør det muligt for markedsdeltagere at anvende andre transaktioner end værdipapirfinansieringstransaktioner som finansieringskilde, til styring af likviditet og forvaltning af sikkerhedsstillelse, som strategi til afkastforbedring, til dækning af shortselling eller til udbytteskattearbitrage. Sådanne transaktioner kan have en tilsvarende økonomisk virkning og medføre lignende risici som værdipapirfinansieringstransaktioner, herunder procykikalitet forårsaget af udsving i aktivernes værdi og volatilitet, løbetidsændring eller omdannelse af likviditet som følge af finansiering af langfristede eller illikvide aktiver med kortfristede eller likvide aktiver og finansiell afsmitning, der hidrører fra den indbyrdes afhængighed mellem transaktionskæder, hvor sikkerhedsstillelse genanvendes.
- (9) Som reaktion på de spørgsmål, som rejses i FSB's politikramme, og på den udvikling, der forventes som følge af reformen af strukturen i Unionens banksektor, må medlemsstaterne påregnes at vedtage divergerende nationale foranstaltninger, som vil kunne skabe hindringer for et velfungerende indre marked og være skadelige for markedsdeltagerne og den finansielle stabilitet. Manglen på harmoniserede gennemsigthedsbestemmelser gør det desuden vanskeligt for de nationale myndigheder at sammenligne dataene på mikroniveau fra forskellige medlemsstater og dermed at forstå de risici, som de enkelte markedsdeltagere i realiteten udgør for systemet. Det er derfor nødvendigt at forhindre, at der opstår sådanne forvridninger og forhindringer i Unionen. Retsgrundlaget for denne forordning bør derfor være artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) som fortolket i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols faste retspraksis.
- (10) De nye bestemmelser om gennemsigthed bør derfor fastsætte, at der skal indberettes oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, der foretages af alle markedsdeltagere, uanset om de er finansielle eller ikkefinansielle enheder, herunder om sammensætningen af sikkerhedsstillingen, hvorvidt sikkerhedsstillingen står til rådighed med henblik på genanvendelse eller er blevet genanvendt, om substituering af sikkerhedsstillingen ved dagens afslutning og om de anvendte haircuts. For at minimere yderligere driftsomkostninger for markedsdeltagerne bør de nye bestemmelser og standarder være baseret på eksisterende infrastrukturer, operationelle processer og formater, som er blevet indført i forbindelse med indberetning af derivataftaler til transaktionsregistre. I den forbindelse bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (»ESMA«), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁽¹⁾, i det omfang det er muligt og relevant, minimere overlappinger og undgå uoverensstemmelser mellem de tekniske standarder, der er vedtaget i henhold til nærværende forordning, og dem, der er vedtaget i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 648/2012. Den retlige ramme, der er fastlagt ved nærværende forordning, bør i videst muligt omfang være den samme som rammen i forordning (EU) nr. 648/2012 for så vidt angår indberetning af derivataftaler til transaktionsregistre, der er registreret med henblik herpå. Dette bør også gøre det muligt for transaktionsregistre, der er registreret eller anerkendt i henhold til nævnte forordning, at udføre den funktion som transaktionsregister, der pålægges med nærværende forordning, hvis de opfylder visse yderligere kriterier, med forbehold af gennemførelsen af en forenklet registreringsproces.
- (11) Med henblik på at sikre konsekvens og effektivitet i forhold til ESMA's beføjelser til at pålægge sanktioner, bør de markedsdeltagere, der falder inden for denne forordnings anvendelsesområde, med henvisning til forordning (EU) nr. 648/2012 være underlagt bestemmelserne i nævnte forordning vedrørende ESMA's beføjelser som specificeret for så vidt angår procedurereglerne ved de delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 64, stk. 7, i nævnte forordning.
- (12) Transaktioner med medlemmer af Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) bør undtages fra pligten til at indberette værdipapirfinansieringstransaktioner til transaktionsregistre. Med henblik på at sikre, at regulerings- og tilsynsmyndighederne får et tilfredsstillende overblik over risiciene i forbindelse med værdipapirfinansieringstransaktioner, der foretages af de enheder, som de regulerer eller fører tilsyn med, bør de relevante myndigheder og medlemmerne af ESCB dog arbejde tæt sammen. Et sådant samarbejde bør gøre det muligt for regulerings- og tilsynsmyndighederne at opfylde deres respektive forpligtelser og mandater. Et sådant samarbejde bør være fortroligt og betinget af en begrundet anmodning fra de relevante kompetente myndigheder og bør kun finde sted med henblik på at gøre det muligt for disse myndigheder at opfylde deres respektive forpligtelser under behørig hensyntagen til principperne og kravene om centralbankernes uafhængighed og udførelsen af deres funktioner som pengepolitiske myndigheder, herunder udførelsen af operationer vedrørende penge- og valutapolitikken samt politikken for finansiell stabilitet, som medlemmerne af ESCB har retlig beføjelse til at udføre. Medlemmerne af ESCB bør kunne afvise at udlevere oplysninger, hvis transaktionerne indgås af dem under udførelsen af deres funktioner som pengepolitiske myndigheder. De bør give den myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse om enhver sådan afvisning sammen med begrundelsen herfor.
- (13) Oplysninger om de iboende risici på værdipapirfinansieringsmarkederne bør lagres centralt og være let og direkte tilgængelige for bl.a. ESMA, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed)

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

(»EBA«), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIO-PA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 ⁽²⁾, de relevante kompetente myndigheder, ESRB og de relevante centralbanker i ESCB, herunder Den Europæiske Centralbank (ECB) i forbindelse med udførelsen af dens opgaver inden for en fælles tilsynsmekanisme i henhold til Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 ⁽³⁾, med henblik på identificering og overvågning af risici for den finansielle stabilitet som følge af skyggebankaktiviteter foretaget af regulerede og ikkeregulerede enheder. ESMA bør tage hensyn til de tekniske standarder, der er vedtaget i henhold til artikel 81 i forordning (EU) nr. 648/2012 vedrørende transaktionsregistre for derivataftaler, og videreudviklingen af disse tekniske standarder, når ESMA udarbejder eller foreslår at revidere de reguleringsmæssige tekniske standarder, der er fastsat bestemmelser om i denne forordning. ESMA bør desuden bestræbe sig på at sikre, at de relevante kompetente myndigheder, ESRB og de relevante centralbanker i ESCB, herunder ECB, har direkte og øjeblikkelig adgang til de oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver, herunder at definere og gennemføre pengepolitikken samt overvåge de finansielle markeders infrastrukturer. For at sikre dette bør ESMA fastsætte vilkårene og betingelserne for adgang til sådanne oplysninger i udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder.

- (14) Det er nødvendigt at indføre bestemmelser om udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og skærpe deres forpligtelse til at yde hinanden bistand og til at samarbejde. Som følge af den øgede grænseoverskridende aktivitet bør de kompetente myndigheder udveksle de oplysninger, der er relevante for udøvelsen af deres funktioner, med henblik på at sikre en effektiv håndhævelse af denne forordning, herunder i situationer, hvor overtrædelser eller mistanke om overtrædelser af forordningen eventuelt berører myndighederne i to eller flere medlemsstater. En streng tavshedspligt er nødvendig for at sikre, at udvekslingen af oplysninger fungerer gnidningsløst, og at særlige rettigheder respekteres. Uden at dette berører national straffe- eller skattelovgivning, bør de kompetente myndigheder, ESMA, organer eller andre fysiske eller juridiske personer end de kompetente myndigheder, der modtager fortrolige oplysninger, kun anvende oplysningerne i forbindelse med udførelsen af deres opgaver og udøvelsen af deres funktioner. Dette bør imidlertid ikke hindre, at nationale organer med ansvar for bekæmpelse, efterforskning eller korrektion af tilfælde af dårlig forvaltning udøver deres funktioner i overensstemmelse med national ret.
- (15) Værdipapirfinansieringstransaktioner anvendes i vidt omfang af forvaltere af institutter for kollektiv investering med henblik på effektiv porteføljeforvaltning. Sådant anvendelse kan have betydelig indvirkning på resultaterne i disse institutter for kollektiv investering. Værdipapirfinansieringstransaktioner kan anvendes enten til at opfylde investeringsmålsætninger eller til at forbedre afkastet. Forvalterne anvender også total return swaps, som har virkninger, der svarer til værdipapirfinansieringstransaktioners. Værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps anvendes i vidt omfang af forvaltere af institutter for kollektiv investering med henblik på eksponering over for bestemte strategier eller for at forbedre deres afkast. Anvendelsen af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps kan øge den generelle risikoprofil i instituttet for kollektiv investering, samtidig med at investorerne ikke i tilstrækkelig grad bliver informeret om anvendelsen af dem. Det er af afgørende betydning at sikre, at investorerne i sådanne institutter for kollektiv investering kan træffe informerede valg og vurdere den samlede risiko- og afkastprofil i institutter for kollektiv investering. Ved vurderingen af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps bør instituttet for kollektiv investering vurdere transaktionens indhold ud over dens juridiske form.
- (16) Investeringer, der foretages på grundlag af ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger om investeringsstrategien i et institut for kollektiv investering, kan medføre store tab for investorerne. Det er derfor afgørende, at institutter for kollektiv investering offentliggør alle relevante detaljerede oplysninger i tilknytning til deres anvendelse af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps. Fuldstændig gennemsigtighed er desuden særlig vigtig inden for institutter for kollektiv investering, idet de samlede aktiver, der er omfattet af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps, ikke ejes af forvalterne af institutter for kollektiv investering, men af deres investorer. Fyldestgørende information om værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps er derfor et vigtigt redskab til at skabe sikkerhed mod mulige interessekonflikter.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).

- (17) De nye bestemmelser om gennemsigtighed i forbindelse med værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps hænger nøje sammen med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF⁽¹⁾ og 2011/61/EU⁽²⁾, idet nævnte direktiver danner den retlige ramme for oprettelse, forvaltning og markedsføring af institutter for kollektiv investering.
- (18) Institutter for kollektiv investering kan drives som institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) forvaltet af administrationsselskaber for investeringsinstitutter eller af investeringsselskaber for investeringsinstitutter, som er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2009/65/EF, eller som alternative investeringsfonde (AIF'er) forvaltet af forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er), som er meddelt tilladelse eller er registreret i henhold til direktiv 2011/61/EU. De nye bestemmelser om gennemsigtighed af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps, der indføres ved denne forordning, supplerer og bør finde anvendelse i tillæg til bestemmelserne i de nævnte direktiver.
- (19) For at gøre investorerne opmærksomme på de risici, der er forbundet med anvendelsen af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps, bør forvaltere af institutter for kollektiv investering i periodiske rapporter fremlægge oplysninger om den brug, de måtte have gjort af disse teknikker. De eksisterende periodiske rapporter, som investeringsinstitutters administrationsselskaber eller investeringsinstitutters investeringsselskaber og FAIF'er skal udarbejde, bør suppleres med de yderligere oplysninger om anvendelsen af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps. ESMA bør i forbindelse med yderligere præcisering af indholdet af disse periodiske rapporter tage hensyn til den administrative byrde og de særlige karakteristika ved forskellige typer værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps.
- (20) Investeringspolitikken i et institut for kollektiv investering med hensyn til værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps bør klart fremgå af de dokumenter, der forelægges forud for aftaleindgåelsen, f.eks. prospektet for investeringsinstitutters vedkommende og de oplysninger, som skal gives investorerne forud for indgåelse af en aftale, for AIF'ers vedkommende. Dette bør sikre, at investorerne forstår og kan vurdere de iboende risici, før de beslutter at investere i et givet investeringsinstitut eller en given AIF.
- (21) Genanvendelse af sikkerhedsstillelse skaber likviditet og gør det muligt for modparter at begrænse finansieringsomkostningerne. Det har imidlertid en tendens til at skabe komplekse sikkerhedskæder mellem traditionelle bankaktiviteter og skyggebankaktiviteter, hvilket medfører risici for den finansielle stabilitet. Den manglende gennemsigtighed vedrørende det omfang, i hvilket finansielle instrumenter, der er stillet som sikkerhed, er blevet genanvendt, og de respektive risici i tilfælde af konkurs kan undergrave tilliden til modparter og forøge risiciene for den finansielle stabilitet.
- (22) For at øge gennemsigtigheden vedrørende genanvendelse bør der indføres minimumsoplysningskrav. Genanvendelse bør kun finde sted, hvis den modpart, der stiller sikkerhed, har fuldt kendskab og udtrykkeligt har givet sit samtykke hertil. Udøvelse af retten til genanvendelse bør derfor fremgå af den værdipapirkonto, der tilhører den modpart, som stiller sikkerhed, medmindre denne konto er omfattet af et tredjelands lovgivning, der kan indeholde andre passende midler til at afspejle genanvendelsen.
- (23) Selv om anvendelsesområdet for reglerne om genanvendelse i nærværende forordning er bredere end det i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF⁽³⁾ fastsatte, ændrer denne forordning ikke anvendelsesområdet for nævnte direktiv, men bør snarere ses som et supplement til nævnte direktiv. De betingelser, hvorpå modparter har ret til at genanvende og til at udøve denne ret, bør på ingen måde begrænse beskyttelsen af en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret i henhold til direktiv 2002/47/EF. På baggrund heraf bør eventuelle overtrædelser af gennemsigtighedskravene vedrørende genanvendelse ikke berøre national ret om en transaktions gyldighed eller virkning.
- (24) I denne forordning fastsættes der strenge bestemmelser om information til modparter om genanvendelse, som ikke bør berøre anvendelsen af sektorspecifikke bestemmelser, der er tilpasset bestemte aktører, strukturer og situationer. Bestemmelserne om genanvendelse i denne forordning bør derfor f.eks. kun anvendes på institutter for kollektiv investering og depoter eller kunder i investeringsselskaber, i det omfang der ikke i de retlige rammer for institutter for kollektiv investering eller for beskyttelse af kundeaktiver findes strengere bestemmelser om genanvendelse, da disse udgør en *lex specialis* og har forrang frem for bestemmelserne i denne forordning. Denne forordning bør navnlig ikke berøre eventuelle bestemmelser i EU-retten eller national lovgivning, der begrænser modparters mulighed for at foretage genanvendelse af finansielle instrumenter, der stilles som sikkerhed af modparter eller andre personer end modparter. Anvendelsen af kravene vedrørende genanvendelse bør udskydes til seks måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden for at give modparter tilstrækkelig tid til at tilpasse deres udestående aftaler om sikkerhedsstillelse, herunder masteraftaler, og sikre, at nye aftaler om sikkerhedsstillelse er i overensstemmelse med denne forordning.

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

(2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).

- (25) For at sikre konsekvent terminologi internationalt anvender denne forordning udtrykket »genanvendelse« i tråd med FSB's politikramme. Dette bør dog ikke føre til manglende konsekvens i gældende EU-ret, og det bør navnlig ikke berøre betydningen af udtrykket »genanvendelse« i direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU.
- (26) For at sikre, at modparter overholder de i denne forordning fastsatte forpligtelser, og at de får samme behandling i hele Unionen, bør medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er effektive og forholdsmæssige, og som har afskrækkende virkning. Derfor bør de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som fastsættes i denne forordning, opfylde en række væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en sanktion eller foranstaltning, offentliggørelsen af sanktioner eller foranstaltninger, de vigtigste sanktionsbeføjelser og niveauet af administrative bøder. Det er hensigtsmæssigt, at sanktioner og andre foranstaltninger, der er fastsat i henhold til direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU, anvendes på overtrædelser af de forpligtelser vedrørende gennemsigtighed vedrørende institutter for kollektiv investering, der er fastsat i denne forordning.
- (27) De sanktionsbeføjelser, der er tillagt de kompetente myndigheder, bør ikke berøre ECB's enekompetence i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), i forordning (EU) nr. 1024/2013 til at inddrage kreditinstitutters tilladelser med henblik på tilsyn.
- (28) Bestemmelser i denne forordning vedrørende ansøgningen om registrering af transaktionsregistre og tilbagetrækning af registreringen påvirker ikke de retsmidler, der er fastsat i kapitel V i forordning (EU) nr. 1095/2010.
- (29) Tekniske standarder i sektoren for finansielle tjenesteydelser bør sikre konsekvent harmonisering og passende beskyttelse af indskydere, investorer og forbrugere i hele Unionen. Da ESMA er i besiddelse af særdeles specialiseret viden, er det rationelt og hensigtsmæssigt, at denne myndighed udarbejder udkast til reguleringsmæssige og gennemførelsesmæssige tekniske standarder i de tilfælde, der ikke kræver politikvalg. ESMA bør sikre effektive administrative procedurer og indberetningsprocedurer i forbindelse med udarbejdelsen af tekniske standarder. Kommissionen bør tillægges beføjelse til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder ved hjælp af delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010 på følgende områder: de detaljerede oplysninger, der skal indberettes vedrørende de forskellige typer værdipapirfinansieringstransaktioner, specifikationer vedrørende ansøgningen om registrering af et transaktionsregister eller om udvidelse af dets registrering, specifikationer vedrørende de procedurer, som transaktionsregistre skal anvende til at kontrollere de detaljerede oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, der indberettes til dem, hyppigheden af og specifikationer vedrørende offentliggørelse af samt krav og adgang til transaktionsregisterdata og om nødvendigt nærmere angivelse af indholdet af bilaget.
- (30) Kommissionen bør tillægges beføjelse til ved hjælp af gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010 at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af ESMA vedrørende formatet for og hyppigheden af rapporterne, formatet for ansøgningen om registrering af et transaktionsregister eller om udvidelse af dets registrering samt procedurerne for og formen af udveksling af oplysninger om sanktioner og andre foranstaltninger med ESMA.
- (31) Beføjelsen til at vedtage retsakter bør delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ændringer af listen over enheder, der er undtaget fra denne forordnings anvendelsesområde, og for så vidt angår typen af gebyrer, de tilfælde, hvor der kræves gebyr, gebyrernes størrelse og den måde, hvorpå transaktionsregistre skal betale dem. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (32) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at træffe afgørelser om vurderingen af bestemmelser fra tredjelande med henblik på anerkendelse af tredjelandes transaktionsregistre og for at undgå potentielt overlappende eller modstridende krav. Vurderingen, der danner grundlaget for afgørelser om ækvivalensen af indberetningskravene i et tredjeland, bør ikke berøre den ret, som et transaktionsregister, der er etableret i det pågældende tredjeland og anerkendt af ESMA, har til at levere indberetningstjenester til enheder, der er etableret i Unionen, idet en afgørelse om anerkendelse bør være uafhængig af en sådan vurdering med henblik på en afgørelse om ækvivalens.
- (33) Trækkes en gennemførelsesretsakt om ækvivalens tilbage, bør modparter automatisk på ny være omfattet af alle kravene i denne forordning.
- (34) Hvis det er relevant, bør Kommissionen samarbejde med myndigheder i tredjelande med henblik på at undersøge gensidigt understøttende løsninger for at sikre konsekvens mellem denne forordning og de krav, der er fastsat af disse tredjelande, og derved undgå eventuelle overlappninger i den forbindelse.

- (35) Målene for denne forordning, nemlig at øge gennemsigtigheden af visse aktiviteter på de finansielle markeder, såsom anvendelse af værdipapirfinansieringstransaktioner og genanvendelse af sikkerhedsstillelse, med henblik på at muliggøre overvågning og identifikation af de dermed forbundne risici, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (36) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender, navnlig retten til beskyttelse af personoplysninger, retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til et forsvar, retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse, frihed til at drive egen virksomhed, ejendomsretten samt adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol. Denne forordning skal anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (37) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽¹⁾ og afgav udtalelse den 11. juli 2014 ⁽²⁾.
- (38) Enhver udveksling eller videregivelse af personoplysninger, som kompetente myndigheder i medlemsstaterne eller transaktionsregistre foretager, bør ske i overensstemmelse med reglerne om videregivelse af personoplysninger som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽³⁾. Enhver udveksling eller videregivelse af personoplysninger, som ESMA, EBA eller EIOPA foretager, bør ske i overensstemmelse med reglerne om videregivelse af personoplysninger i forordning (EF) nr. 45/2001.
- (39) Med bistand fra ESMA bør Kommissionen overvåge og udarbejde rapporter til Europa-Parlamentet og Rådet om den internationale anvendelse af indberetningspligten i denne forordning. Fristen for forelæggelse af Kommissionens rapporter bør tage den forudgående effektive anvendelse af denne forordning i betragtning.
- (40) På grundlag af resultatet af det arbejde, der er udført i de relevante internationale fora, og med bistand fra ESMA, EBA og ESRB, bør Kommissionen forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om de fremskridt, der er gjort i de internationale bestræbelser på at mindske de risici, der er forbundet med værdipapirfinansieringstransaktioner, herunder FSB's anbefalinger om haircuts i forbindelse med ikkecentralt cleared værdipapirfinansieringstransaktioner, og om disse anbefalingers hensigtsmæssighed for EU-markeder.
- (41) Anvendelsen af gennemsigtighedskravene i denne forordning bør udskydes for at give transaktionsregistre tilstrækkelig tid til at søge om tilladelse til og anerkendelse af deres aktiviteter som fastsat i denne forordning og modparter og institutter for kollektiv investering tilstrækkelig tid til at overholde disse krav. Det er navnlig hensigtsmæssigt at udskyde anvendelsen af de yderligere gennemsigtighedskrav for institutter for kollektiv investering under hensyntagen til de retningslinjer for kompetente myndigheder og investeringsinstitutters administrationselskaber, som ESMA udstedte den 18. december 2012, og som fastlægger en fakultativ ramme for investeringsinstitutters administrationselskaber vedrørende oplysningspligt, og behovet for at mindske den administrative byrde for forvaltere af institutter for kollektiv investering. For at sikre en effektiv gennemførelse af indberetningen af værdipapirfinansieringstransaktioner er det nødvendigt med en gradvis anvendelse af kravene efter modpartstype. En sådan tilgang bør tage hensyn til modpartens reelle evne til at overholde indberetningsforpligtelserne i denne forordning.
- (42) De nye ensartede bestemmelser om gennemsigtigheden af værdipapirfinansieringstransaktioner og visse over-the-counter-derivater (OTC-derivater), nemlig total return swaps, som er fastsat i denne forordning, hænger nøje sammen med reglerne i forordning (EU) nr. 648/2012, da disse OTC-derivater er omfattet af indberetningskravene i nævnte forordning. For at sikre et sammenhængende anvendelsesområde for begge sæt gennemsigtigheds- og indberetningskrav, er det nødvendigt med en klar afgrænsning mellem OTC-derivater og børshandlede derivater,

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 328 af 20.9.2014, s. 3.

⁽³⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

uanset om disse aftaler handles i Unionen eller på markeder i tredjelande. Definitionen af OTC-derivater i forordning (EU) nr. 648/2012 bør derfor ændres for at sikre, at den samme type derivataftaler identificeres som enten OTC-derivater eller børshandlede derivater, uanset om disse aftaler handles i Unionen eller på markeder i tredjelande.

(43) Forordning (EU) nr. 648/2012 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

I denne forordning fastsættes der bestemmelser om gennemsigtigheden af værdipapirfinansieringstransaktioner og vedrørende genanvendelse.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på:
 - a) en modpart i en værdipapirfinansieringstransaktion, hvis denne modpart er etableret:
 - i) i Unionen, herunder alle dens filialer, uanset hvor de er beliggende
 - ii) i et tredjeland, hvis værdipapirfinansieringstransaktionen indgås som led i aktiviteter under en filial i Unionen af den pågældende modpart
 - b) administrationsselskaber for institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) samt investeringsinstitutters investeringsselskaber, jf. direktiv 2009/65/EF
 - c) forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er), der er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2011/61/EU
 - d) en modpart, der anvender genanvendelse, hvis denne modpart er etableret:
 - i) i Unionen, herunder alle dens filialer, uanset hvor de er beliggende
 - ii) i et tredjeland, hvis genanvendelsen enten:
 - finder sted som led i aktiviteter under en filial i Unionen af den pågældende modpart eller
 - vedrører finansielle instrumenter, der er tilvejebragt som led i en aftale om sikkerhedsstillelse af en modpart, der er etableret i Unionen, eller en filial i Unionen af en modpart, der er etableret i et tredjeland.
2. Artikel 4 og 15 finder ikke anvendelse på:
 - a) medlemmer af Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB), andre af medlemsstaternes organer med lignende funktioner og andre offentlige organer i Unionen, der har ansvar for forvaltningen af den offentlige gæld, eller som deltager heri
 - b) Den Internationale Betalingsbank.

3. Artikel 4 finder ikke anvendelse på transaktioner, hvor et medlem af ESCB er modpart.
4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 for at ændre listen i nærværende artikels stk. 2.

Kommissionen forelægger med henblik herpå og inden vedtagelsen af sådanne delegerede retsakter Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der vurderer den internationale behandling af centralbanker og offentlige organer, der har ansvar for eller som deltager i forvaltningen af den offentlige gæld.

Nævnte rapport skal indeholde en sammenlignende analyse af behandlingen af centralbanker og de pågældende organer inden for de retlige rammer i et antal tredjelande. Konkluderes det i rapporten, at det, navnlig henset til den sammenlignende analyse og potentielle virkninger, er nødvendigt at fritage disse tredjelandes centralbankers og organers pengepolitiske forpligtelser for artikel 15, vedtager Kommissionen en delegeret retsakt, der tilføjer dem til listen i denne artikels stk. 2.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »transaktionsregister«: en juridisk person, der på central vis indsamler og vedligeholder optegnelser over værdipapirfinansieringstransaktioner
- 2) »modpart«: en finansiel eller en ikkefinansiel modpart
- 3) »finansiel modpart«:
 - a) et investeringsselskab, som er meddelt tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU ⁽¹⁾
 - b) et kreditinstitut, som er meddelt tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽²⁾ eller forordning (EU) nr. 1024/2013
 - c) et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, som er meddelt tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF ⁽³⁾
 - d) et investeringsinstitut og, hvor dette er relevant, dets administrationsselskab, som er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2009/65/EF
 - e) en AIF administreret af FAIF'er, som er meddelt tilladelse, eller som er registreret i henhold til direktiv 2011/61/EU
 - f) en arbejdsmarkedsrelateret pensionskasse, som er meddelt tilladelse, eller som er registreret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF ⁽⁴⁾
 - g) en central modpart, som er meddelt tilladelse i henhold til forordning (EU) nr. 648/2012

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU EØS-relevant tekst (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).

- h) en værdipapircentral, som er meddelt tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 ⁽¹⁾
- i) en enhed i et tredjeland, der ville kræve tilladelse eller registrering i henhold til de lovgivningsmæssige retsakter, der er omhandlet i litra a)-h), hvis den var etableret i Unionen
- 4) »ikkefinansiel modpart«: andre selskaber end de i nr. 3) omhandlede enheder, der er etableret i Unionen eller et tredjeland
- 5) »etableret«:
- a) hvis modparten er en fysisk person: som har sit hovedkontor
 - b) hvis modparten er en juridisk person: som har sit vedtægtsmæssige hjemsted
 - c) hvis modparten i henhold til national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted: som har sit hovedkontor
- 6) »filial«: et forretningssted, som ikke er hovedkontor, og som er del af en modpart, og som ikke har status som juridisk person
- 7) »udlån af værdipapirer eller råvarer« eller »indlån af værdipapirer eller råvarer«: en transaktion, hvorved en modpart overdrager værdipapirer eller råvarer betinget af, at låntageren vil tilbagelevere værdipapirer eller råvarer af samme type på et senere tidspunkt, eller når overdrageren anmoder herom; dette er udlån af værdipapirer eller råvarer for den modpart, der overdrager værdipapirer eller råvarer, og indlån af værdipapirer eller råvarer for den modpart, til hvilken de overdrages
- 8) »buy/sell-back-forretning« eller »sell/buy-back-forretning«: en transaktion, hvorved en modpart køber eller sælger værdipapirer, råvarer eller garanterede rettigheder til at erhverve værdipapirer eller råvarer med aftale om henholdsvis at sælge eller købe værdipapirer, råvarer eller sådanne garanterede rettigheder af samme type tilbage til en nærmere angiven pris på et senere tidspunkt, idet denne transaktion udgør en buy/sell-back-forretning for den modpart, der køber værdipapirerne, råvarerne eller de garanterede rettigheder, og en sell/buy-back-forretning for den modpart, der sælger disse, forudsat at en sådan buy/sell-back- eller sell/buy-back-forretning ikke er omfattet af en genkøbsaftale eller af en omvendt genkøbsaftale som omhandlet i nr. 9)
- 9) »genkøbstransaktion«: en transaktion, der er omfattet af en aftale, hvorved en modpart overdrager værdipapirer, råvarer eller garanterede rettigheder til at erhverve værdipapirer eller råvarer, når denne garanti gives af en anerkendt børs, der er indehaver af rettighederne til værdipapirerne eller råvarerne, og når aftalen ikke giver en modpart mulighed for at overdrage eller pantsætte et bestemt værdipapir eller en bestemt råvare til mere end en modpart ad gangen med forbehold af forpligtelse til at tilbagekøbe dem, eller andre værdipapirer eller råvarer af samme type til en nærmere angiven pris på et senere tidspunkt, der er eller bliver nærmere angivet af overdrageren, idet der er tale om en genkøbsaftale for den modpart, der sælger værdipapirerne eller råvarerne, og en omvendt genkøbsaftale for den modpart, der køber dem
- 10) »margenlån«: en transaktion, hvorved en modpart yder kredit i forbindelse med køb, salg, overførsel af eller handel med værdipapirer; dette omfatter ikke andre lån, som er sikret ved sikkerhedsstillelse i form af værdipapirer
- 11) »værdipapirfinansieringstransaktion«:
- a) en genkøbstransaktion

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i Den Europæiske Union og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF og 2014/65/EU samt forordning (EU) nr. 236/2012 (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 1).

- b) udlån af værdipapirer eller råvarer og indlån af værdipapirer eller råvarer
- c) en buy/sell-back-forretning eller en sell/buy-back-forretning
- d) et margenlån
- 12) »genanvendelse«: en modtagende modparts anvendelse i eget navn og for egen regning eller for en anden modpart, herunder eventuelt en fysisk persons, regning af finansielle instrumenter modtaget i henhold til en aftale om sikkerhedsstillelse; en sådan anvendelse omfatter overdragelse af ejendomsret eller udøvelse af en brugsret i henhold til artikel 5 i direktiv 2002/47/EF, men omfatter ikke likvidation af et finansielt instrument i tilfælde af misligholdelse ved den modpart, der stiller sikkerheden
- 13) »aftale om sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret«: en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 2002/47/EF, der er indgået mellem modparter med henblik på at sikre en forpligtelse
- 14) »aftale om sikkerhedsstillelse i form af pantsætning«: en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse i form af pantsætning som defineret i artikel 2, stk. 1, litra c), i direktiv 2002/47/EF, der er indgået mellem modparter med henblik på at sikre en forpligtelse
- 15) »aftale om sikkerhedsstillelse«: en aftale om sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret og en aftale om sikkerhedsstillelse i form af pantsætning
- 16) »finansielt instrument«: et finansielt instrument som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 15), i direktiv 2014/65/EU
- 17) »råvare«: en råvare som defineret i artikel 2, nr. 1), i Kommissionens forordning (EF) nr. 1287/2006 ⁽¹⁾
- 18) »total return swap«: en derivataftale som defineret i artikel 2, nr. 7), i forordning (EU) nr. 648/2012, hvorved en modpart overdrager det samlede økonomiske resultat, herunder indtægter fra renter og gebyrer, gevinster og tab som følge af prisudsving og kredittab, af en referenceforpligtelse til en anden modpart.

KAPITEL II

VÆRDIPAPIRFINANSIERINGSTRANSAKTIONERS GENNEMSIGTIGHED

Artikel 4

Indberetningspligt vedrørende værdipapirfinansieringstransaktioner og beskyttelse af oplysninger

1. Modparter i værdipapirfinansieringstransaktioner skal indberette oplysninger om enhver værdipapirfinansieringstransaktion, som de har indgået, og enhver ændring eller ophævelse heraf, til et transaktionsregister, der er registreret i henhold til artikel 5 eller anerkendt i henhold til artikel 19. Oplysningerne skal indberettes senest den første arbejdsdag efter transaktionens indgåelse, ændring eller ophævelse.

Indberetningspligten fastsat i første afsnit gælder for værdipapir-finansieringstransaktioner, der:

- a) var indgået inden den i artikel 33, stk. 2, litra a), omhandlede relevante anvendelsesdato, og som udestår på denne dato, hvis:
- i) disse værdipapirfinansieringstransaktioners restløbetid på denne dato overstiger 180 dage, eller
- ii) disse værdipapirfinansieringstransaktioner er uden fast løbetid og udestår 180 dage efter denne dato

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1287/2006 af 10. august 2006 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF for så vidt angår registreringsforpligtelser for investeringsselskaber, indberetning af transaktioner, markedsgennemsigtighed, optagelse af finansielle instrumenter til handel samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv (EUT L 241 af 2.9.2006, s. 1).

b) indgås på eller efter den i artikel 33, stk. 2, litra a), omhandlede relevante anvendelsesdato.

De værdipapirfinansieringstransaktioner, der er omhandlet i andet afsnit, litra a), skal indberettes senest 190 dage efter den relevante anvendelsesdato, der er omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra a).

2. En modpart, der er omfattet af indberetningspligten, kan overlade det til en anden at indberette oplysningerne om værdipapirfinansieringstransaktioner.

3. Indgår en finansiel modpart en værdipapirfinansieringstransaktion med en ikkefinansiel modpart, som på balance-tidspunktet ikke overskrider grænserne for mindst to af de tre kriterier i artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽¹⁾, er den finansielle modpart ansvarlig for indberetningen på vegne af begge modparter.

Er et investeringsinstitut, der administreres af et administrationsselskab, modpart i værdipapirfinansieringstransaktioner, er administrationsselskabet ansvarlig for indberetningen på vegne af det pågældende investeringsinstitut.

Er en AIF modpart i værdipapirfinansieringstransaktioner, er dens FAIF ansvarlig for indberetningen på vegne af den pågældende AIF.

4. Modparter skal føre en fortegnelse indeholdende oplysninger om enhver værdipapirfinansieringstransaktion, de har indgået, ændret eller ophævet, i mindst fem år efter transaktionens ophævelse.

5. Hvis der ikke findes et transaktionsregister, der kan registrere oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, skal modparterne sikre, at disse oplysninger indberettes til Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (»ESMA«).

I så fald sikrer ESMA, at alle de relevante enheder, der er nævnt i artikel 12, stk. 2, har adgang til alle de oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, som er nødvendige for, at de kan opfylde deres respektive forpligtelser og mandater.

6. Transaktionsregistre og ESMA skal for så vidt angår de oplysninger, der modtages i henhold til denne artikel, overholde de relevante bestemmelser om fortrolighed, integritet og beskyttelse af oplysninger og skal overholde de forpligtelser, der navnlig er fastsat i artikel 80 i forordning (EU) nr. 648/2012. I forbindelse med nærværende artikel forstås henvisninger i artikel 80 i forordning (EU) nr. 648/2012 til artikel 9 i nævnte forordning og til »derivataftaler« som henvisninger til henholdsvis nærværende artikel og »værdipapirfinansieringstransaktioner«.

7. En modpart, der indberetter oplysninger om en værdipapirfinansieringstransaktion til et transaktionsregister eller ESMA, eller en enhed, som indberetter disse oplysninger på vegne af en modpart, anses ikke for at have overtrådt en eventuel begrænsning med hensyn til videregivelse af oplysninger, som gælder i henhold til en aftale eller en lovgivningsmæssig, reguleringsmæssig eller administrativ bestemmelse.

8. Denne videregivelse er ikke ansvarspådragende for den indberettende enhed eller dens ledelse eller personale.

9. For at sikre en ensartet anvendelse af denne artikel og sikre overensstemmelse med den indberetning, der foretages i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 648/2012 og internationalt vedtagne standarder, udarbejder ESMA i snævert samarbejde med og under hensyn til ESCB's behov udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med specifikationer af oplysningerne i de i nærværende artikels stk. 1 og 5 omhandlede indberetninger for de forskellige typer værdipapirfinansieringstransaktioner, der som minimum omfatter:

a) værdipapirfinansieringstransaktionens parter og, såfremt der ikke er sammenfald, den berettigede modtager af rettigheder og forpligtelser i henhold til transaktionen

b) nominelt beløb, valuta, aktiver anvendt til sikkerhedsstillelse og deres type, kvalitet og værdi, den metode, der er anvendt til at stille sikkerheden, hvorvidt sikkerhedsstillelsen kan genanvendes, hvorvidt sikkerhedsstillelsen er blevet genanvendt, hvis den kan skelnes fra andre aktiver, eventuel substituering af sikkerhedsstillelsen, reporenten, vederlaget eller margenlånesatsen, haircut, valørdatoen, løbetiden, den første mulige opsigelsesfrist og markedssegmentet

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

c) afhængig af værdipapirfinansieringstransaktionen oplysninger om følgende:

- i) geninvestering af kontanter anvendt som sikkerhedsstillelse
- ii) værdipapirer eller råvarer, som udlånes eller indlånes.

ESMA skal ved udarbejdelsen af disse udkast til tekniske standarder tage højde for særlige tekniske forhold i forbindelse med aktivporteføljer og skal give mulighed for indberetning af positionsdata vedrørende sikkerhedsstillelse, hvis det er relevant.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

10. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af nærværende artikels stk. 1 og så vidt muligt sikre overensstemmelse med den indberetning, der foretages i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 648/2012, og for at sikre harmonisering af formater mellem transaktionsregistre udarbejder ESMA i snævert samarbejde med og under hensyn til ESCB's behov udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med specifikationer af formatet og hyppigheden af de indberetninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 5, for de forskellige typer værdipapirfinansieringstransaktioner.

Formatet skal navnlig omfatte:

- a) globale identifikatorer for juridiske enheder (LEI-koder) eller midlertidige LEI-koder, indtil systemet vedrørende globale identifikatorer for juridiske enheder er fuldt gennemført
- b) internationale identifikationsnumre for værdipapirer (ISIN-koder) og
- c) unikke handelsidentifikatorer.

ESMA tager ved udviklingen af disse udkast til tekniske standarder hensyn til den internationale udvikling og de standarder, der er vedtaget på EU-plan eller globalt plan.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

KAPITEL III

REGISTRERING AF OG TILSYN MED ET TRANSAKTIONSREGISTER

Artikel 5

Registrering af et transaktionsregister

1. Et transaktionsregister skal med henblik på artikel 4 registreres hos ESMA på de vilkår og efter den procedure, der er fastsat i nævnte artikel.
2. For at være berettiget til at blive registreret i henhold til denne artikel skal et transaktionsregister være en juridisk person, der er etableret i Unionen, anvende procedurer til at kontrollere, at de oplysninger, der indberettes til det i henhold til artikel 4, stk. 1, er fuldstændige og korrekte, og opfylde de krav, der er fastsat i artikel 78, 79 og 80 i forordning (EU) nr. 648/2012. I forbindelse med denne artikel forstås henvisninger i artikel 78 og 80 i forordning (EU) nr. 648/2012 til artikel 9 i nævnte forordning som henvisninger til artikel 4 i nærværende forordning.
3. Registreringen af et transaktionsregister gælder for hele Unionens område.

4. Et registreret transaktionsregister skal til enhver tid overholde betingelserne for registrering. Et transaktionsregister skal omgående underrette ESMA om eventuelle væsentlige ændringer i betingelserne for registrering.

5. Et transaktionsregister indgiver en af følgende til ESMA:

a) en ansøgning om registrering

b) en ansøgning om en udvidelse af registreringen med henblik på denne forordnings artikel 4 i tilfælde af et transaktionsregister, der allerede er registreret i henhold til afsnit VI, kapitel 1, i forordning (EU) nr. 648/2012.

6. Senest 20 arbejdsdage efter modtagelsen af ansøgningen vurderer ESMA, hvorvidt ansøgningen er fuldstændig.

Hvis ansøgningen ikke er fuldstændig, fastsætter ESMA en frist, inden for hvilken transaktionsregistret skal fremlægge supplerende oplysninger.

Når ESMA har vurderet, at ansøgningen er fuldstændig, underretter ESMA transaktionsregistret herom.

7. For at sikre en ensartet anvendelse af denne artikel udarbejder ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer indholdet af samtlige følgende:

a) de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede procedurer, som transaktionsregistre skal anvende for at kontrollere, at de oplysninger, der indberettes til dem i henhold til artikel 4, stk. 1, er fuldstændige og korrekte

b) den ansøgning om registrering, der er omhandlet i stk. 5, litra a)

c) en forenklet ansøgning om en udvidelse af registreringen, jf. stk. 5, litra b), for at undgå overlappende krav.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

8. For at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af stk. 1 og 2 udarbejder ESMA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med specifikationer af formatet af begge følgende:

a) den ansøgning om registrering, der er omhandlet i stk. 5, litra a)

b) den ansøgning om en udvidelse af registreringen, der er omhandlet i stk. 5., litra b)

For så vidt angår første afsnit, litra b), udarbejder ESMA et forenklet format for at undgå overlappende procedurer.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 6

Underretning af og samråd med de kompetente myndigheder inden registreringen eller udvidelsen af registreringen

1. Er et transaktionsregister, der ansøger om registrering eller en udvidelse af registreringen, en enhed, som er meddelt tilladelse eller er registreret af en kompetent myndighed i den medlemsstat, hvor den er etableret, underretter og hører ESMA hurtigst muligt denne kompetente myndighed, inden transaktionsregistret registreres.
2. ESMA og den relevante kompetente myndighed udveksler alle oplysninger, der er nødvendige for transaktionsregistrets registrering eller udvidelsen af registreringen, og for tilsynet med, at enheden opfylder betingelserne for dets registrering eller tilladelse i den medlemsstat, hvor den er etableret.

Artikel 7

Behandling af ansøgningen

1. ESMA skal senest 40 arbejdsdage efter underretningen i henhold til artikel 5, stk. 6, behandle ansøgningen om registrering på grundlag af transaktionsregistrets opfyldelse af dette kapitel og vedtager en fuldt begrundet afgørelse om registrering eller en afgørelse om nægtelse af registrering.
2. En afgørelse, som ESMA har truffet i henhold til stk. 1, får virkning på den femte arbejdsdag efter vedtagelsen.

Artikel 8

Underretning om ESMA's afgørelser om registrering eller udvidelse af registreringen

1. Vedtager ESMA en afgørelse som omhandlet i artikel 7, stk. 1, eller trækker registreringen tilbage, jf. artikel 10, stk. 1, underretter ESMA transaktionsregistret herom inden for fem arbejdsdage med en fuldstændig begrundelse for afgørelsen.

ESMA underretter hurtigst muligt den i artikel 6, stk. 1, omhandlede kompetente myndighed om sin afgørelse.

2. ESMA underretter Kommissionen om alle afgørelser, der træffes i henhold til stk. 1.
3. ESMA offentliggør på sit websted en liste over alle transaktionsregistre, der er registreret i henhold til denne forordning. Denne liste ajourføres senest fem arbejdsdage efter vedtagelsen af en afgørelse i henhold til stk. 1.

Artikel 9

ESMA's beføjelser

1. De beføjelser, der er tillagt ESMA i henhold til artikel 61-68, 73 og 74 i forordning (EU) nr. 648/2012 sammenholdt med bilag I og II dertil, udøves også med hensyn til nærværende forordning. Henvvisninger i nævnte forordnings bilag I til artikel 81, stk. 1 og 2, i nævnte forordning forstås som henvvisninger til henholdsvis artikel 12, stk. 1 og 2, i nærværende forordning.
2. De beføjelser, som i medfør af artikel 61, 62 og 63 i forordning (EU) nr. 648/2012 er tillagt ESMA, en embedsmand derfra eller anden person bemyndiget af ESMA, må ikke anvendes til at kræve videregivelse af oplysninger eller dokumenter, som er underlagt ret til fortrolighed.

Artikel 10

Tilbagetrækning af registreringen

1. Med forbehold af artikel 73 i forordning (EU) nr. 648/2012 trækker ESMA registreringen af et transaktionsregister tilbage, hvis transaktionsregistret:

a) udtrykkeligt giver afkald på registreringen eller ikke har leveret tjenester i de seks forudgående måneder

- b) har opnået registrering på grundlag af urigtige erklæringer eller på anden uretmæssig vis
 - c) ikke længere opfylder de betingelser, der skulle opfyldes for at opnå registrering.
2. ESMA underretter uden unødigt forsinkelse den i artikel 6, stk. 1, omhandlede kompetente myndighed om enhver afgørelse om at trække registreringen af et transaktionsregister tilbage.
3. Hvis den kompetente myndighed i en medlemsstat, hvor transaktionsregistret leverer tjenester og udøver aktiviteter, finder, at en af betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan den anmode ESMA om at undersøge, om betingelserne for tilbagetrækning af registreringen af det pågældende transaktionsregister er opfyldt. Hvis ESMA beslutter sig for ikke at trække registreringen af det pågældende transaktionsregister tilbage, giver ESMA en fuldstændig begrundelse for sin afgørelse.
4. Den i denne artikels stk. 3 nævnte kompetente myndighed er den myndighed, der er udpeget i henhold til artikel 16, stk. 1, litra a) og b), i nærværende forordning.

Artikel 11

Tilsynsgebyrer

1. ESMA pålægger transaktionsregistre gebyrer i overensstemmelse med denne forordning og i overensstemmelse med de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til denne artikels stk. 2. Disse gebyrer skal stå i rimeligt forhold til det pågældende transaktionsregisters omsætning og fuldt ud dække ESMA's nødvendige omkostninger i forbindelse med registrering og anerkendelse af og tilsyn med transaktionsregistre samt godtgørelse af omkostninger, som de kompetente myndigheder måtte pådrage sig som følge af en eventuel delegering af opgaver i henhold til artikel 9, stk. 1, i denne forordning. I det omfang artikel 9, stk. 1, i denne forordning henviser til artikel 74 i forordning (EU) nr. 648/2012, forstås henvisninger til artikel 72, stk. 3, i nævnte forordning som henvisninger til stk. 2 i nærværende artikel.

Er et transaktionsregister allerede registreret i henhold til afsnit VI, kapitel 1, i forordning (EU) 648/2012, tilpasses de gebyrer, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, kun for at afspejle yderligere nødvendige udgifter og omkostninger i forbindelse med registrering og anerkendelse af og tilsyn med transaktionsregistre i henhold til nærværende forordning.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 30 for yderligere at præcisere gebyrernes art, de tjenester, for hvilke de skal erlægges, gebyrernes størrelse og betalingsmåden.

Artikel 12

Gennemsigtighed og tilgængelighed af oplysninger i transaktionsregistre

1. Transaktionsregistre offentliggør regelmæssigt og på en lettilgængelig måde de samlede indberettede positioner opdelt på værdipapirfinansieringstransaktionstyper.
2. Transaktionsregistre indsamler og opbevarer oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner og sikrer, at følgende enheder har direkte og øjeblikkelig adgang til disse oplysninger, således at de kan opfylde deres respektive forpligtelser og mandater:
- a) ESMA
 - b) Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«)
 - c) Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (»EIOPA«)
 - d) ESRB
 - e) den kompetente myndighed, som fører tilsyn med handelspladserne for de indberettede transaktioner
 - f) de relevante medlemmer af ESCB, herunder Den Europæiske Centralbank (ECB) i forbindelse med udførelsen af dens opgaver inden for en fælles tilsynsmekanisme i henhold til forordning (EU) nr. 1024/2013

- g) de relevante myndigheder i et tredjeland, for hvilket der er vedtaget en gennemførelsesretsakt i henhold til artikel 19, stk. 1
- h) de tilsynsmyndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF ⁽¹⁾
- i) de relevante EU-værdipapir- og -markedstilsynsmyndigheder, hvis respektive tilsynsmæssige forpligtelser og mandater omfatter transaktioner, markeder, deltagere og aktiver, som falder ind under denne forordnings anvendelsesområde
- j) Agenturet for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 713/2009 ⁽²⁾
- k) de afviklingsmyndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU ⁽³⁾
- l) Den Fælles Afviklingsinstans, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 ⁽⁴⁾
- m) de myndigheder, der er omhandlet i artikel 16, stk. 1.

3. For at sikre en ensartet anvendelse af denne artikel udarbejder ESMA i snævert samarbejde med ESCB og under hensyn til de i stk. 2 omhandlede enheders behov udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer:

- a) hyppigheden og indholdet af de aggregerede positioner, der er omhandlet i stk. 1, og de nærmere oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, der er omhandlet i stk. 2
- b) de operationelle standarder, der er nødvendige, for at muliggøre rettidig, struktureret og omfattende:
 - i) indsamling af data af transaktionsregistre
 - ii) aggregering og sammenligning af data imellem transaktionsregistre
- c) indholdet af de oplysninger, som de i stk. 2 omhandlede enheder skal have adgang til, under hensyntagen til deres mandat og deres specifikke behov
- d) de betingelser og vilkår, på hvilke de i stk. 2 omhandlede enheder skal have direkte og øjeblikkelig adgang til oplysninger i transaktionsregistre.

Udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder skal sikre, at de oplysninger, som offentliggøres i henhold til stk. 1, ikke gør det muligt at identificere nogen part i en værdipapirfinansieringstransaktion.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagestilbud (EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 713/2009 af 13. juli 2009 om oprettelse af et agentur for samarbejde mellem energireguleringsmyndigheder (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

KAPITEL IV

GENNEMSIGTIGHED OVER FOR INVESTORER

Artikel 13

Gennemsigtighed for institutter for kollektiv investering i periodiske rapporter

1. Investeringsinstitutters administrationselskaber, investeringsinstitutters investeringsselskaber og FAIF'er oplyser investorer om deres brug af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps på følgende måde:
 - a) for investeringsinstitutters administrationselskaber og investeringsinstitutters investeringsselskaber vedkommende: i halvårs- og årsberetningerne, jf. artikel 68 i direktiv 2009/65/EF.
 - b) for FAIF'ers vedkommende: i årsrapporten, jf. artikel 22 i direktiv 2011/61/EU.
2. Oplysningerne om værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps skal omfatte de data, der er anført i afdeling A i bilaget.
3. Med henblik på at sikre ensartet offentliggørelse af data, men også for at tage hensyn til de særlige karakteristika ved forskellige typer værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps kan ESMA under hensyntagen til kravene i direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU samt udviklingen inden for markedspraksis udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere angiver indholdet af afdeling A i bilaget.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 14

Gennemsigtighed for institutter for kollektiv investering i dokumenter, der forelægges forud for aftaleindgåelse

1. Det skal fremgå af investeringsinstitutters prospekt, jf. artikel 69 i direktiv 2009/65/EF, og af de oplysninger, som FAIF'er forelægger investorer, jf. artikel 23, stk. 1 og 3, i direktiv 2011/61/EU, hvilke værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps henholdsvis investeringsinstitutters administrationselskaber eller investeringsinstitutters investeringsselskaber og FAIF'er har tilladelse til at bruge, og det skal klart fremgå, at disse transaktioner og instrumenter anvendes.
2. Prospektet og oplysningerne til investorer, jf. stk. 1, skal omfatte de data, der er anført i afdeling B i bilaget.
3. Med henblik på at afspejle udviklingen inden for markedspraksis eller sikre ensartet offentliggørelse af data kan ESMA under hensyntagen til kravene i direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere angiver indholdet af afdeling B i bilaget.

ESMA tager i forbindelse med udarbejdelsen af udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, jf. første afsnit, hensyn til behovet for at give tilstrækkelig tid, før standarderne anvendes.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

KAPITEL V

GENNEMSIGTIGHED VEDRØRENDE GENANVENDELSE

Artikel 15

Genanvendelse af finansielle instrumenter, der er modtaget i henhold til en aftale om sikkerhedsstillelse

1. Modparters ret til at genanvende finansielle instrumenter, der er modtaget som sikkerhed, er underlagt mindst begge følgende betingelser:

a) Den modpart, der stiller sikkerheden, er af den modtagende modpart skriftligt blevet behørigt underrettet om de risici og konsekvenser, der kan være forbundet med en af følgende:

i) at give samtykke til ret til anvendelse af sikkerhed, der er stillet i henhold til en aftale om sikkerhedsstillelse i form af pantsætning, jf. artikel 5 i direktiv 2002/47/EF

ii) at indgå en aftale om sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret.

b) Den modpart, der stiller sikkerheden, har på forhånd udtrykkeligt givet samtykke i form af sin underskrift, skriftligt eller på en måde, der retligt kan sidestilles hermed, til en aftale om sikkerhedsstillelse i form af pantsætning, hvis betingelser giver ret til anvendelse i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 2002/47/EF, eller har udtrykkeligt accepteret at stille sikkerhed gennem en aftale om sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret.

For så vidt angår første afsnit, litra a), skal den modpart, der stiller sikkerheden, mindst skriftligt underrettes om de risici og konsekvenser, der kan opstå i tilfælde af den modtagende parts misligholdelse.

2. Modparters udøvelse af deres ret til genanvendelse er underlagt mindst begge følgende betingelser:

a) Genanvendelsen finder sted i overensstemmelse med betingelserne i aftalen om sikkerhedsstillelse, jf. stk. 1, litra b).

b) De finansielle instrumenter, der modtages i henhold til en aftale om sikkerhedsstillelse, overføres fra kontoen tilhørende den modpart, der stiller sikkerheden.

Uanset første afsnit, litra b), skal genanvendelsen, når en modpart i en aftale om sikkerhedsstillelse er etableret i et tredjeland, og den konto, der tilhører den modpart, som stiller sikkerheden, føres i og er omfattet af et tredjelands lovgivning, dokumenteres enten ved en overførsel fra den konto, der tilhører den modpart, som stiller sikkerheden, eller ved andre passende midler.

3. Denne artikel berører ikke strengere sektorspecifik lovgivning, navnlig direktiv 2009/65/EF og 2014/65/EU, og national lovgivning, der har til formål at sikre et højere beskyttelsesniveau for modparter, der stiller sikkerhed.

4. Denne artikel berører ikke national ret vedrørende en transaktions gyldighed eller virkning.

KAPITEL VI

TILSYN OG KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 16

Udpegning af kompetente myndigheder og deres beføjelser

1. I forbindelse med denne forordning omfatter de kompetente myndigheder følgende:

- a) for finansielle modparter: kompetente myndigheder eller nationale kompetente myndigheder som omhandlet i forordning (EU) nr. 648/2012, (EU) nr. 1024/2013 og (EU) nr. 909/2014 og i direktiv 2003/41/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU og 2014/65/EU og tilsynsmyndigheder som omhandlet i direktiv 2009/138/EF
 - b) for ikkefinansielle modparter: de kompetente myndigheder udpeget i henhold til artikel 10, stk. 5, i forordning (EU) nr. 648/2012
 - c) med henblik på denne forordnings artikel 13 og 14 for så vidt angår investeringsinstitutters administrationsselskaber og investeringsinstitutters investeringsselskaber: de kompetente myndigheder udpeget i henhold til artikel 97 i direktiv 2009/65/EF
 - d) med henblik på denne forordnings artikel 13 og 14 for så vidt angår FAIF'er: de kompetente myndigheder udpeget i henhold til artikel 44 i direktiv 2011/61/EU.
2. De kompetente myndigheder udøver de beføjelser, som de er blevet tillagt ved de i stk. 1 nævnte bestemmelser, og fører tilsyn med, at forpligtelserne fastsat i denne forordning opfyldes.

3. De kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, litra c) og d), overvåger investeringsinstitutters administrationsselskaber, investeringsinstitutters investeringsselskaber og FAIF'er, der er etableret på deres område, for at kontrollere, at de kun anvender værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps, hvis de overholder artikel 13 og 14.

Artikel 17

Samarbejde mellem kompetente myndigheder

1. De i artikel 16 omhandlede kompetente myndigheder og ESMA samarbejder tæt med hinanden og udveksler oplysninger med henblik på at udføre deres opgaver i henhold til denne forordning, navnlig for at afdække og afhjælpe overtrædelser af denne forordning.
2. En kompetent myndighed må kun afvise en anmodning om samarbejde og udveksling af oplysninger i overensstemmelse med stk. 1 under en af følgende særlige omstændigheder:
 - a) hvis der allerede er indledt retslige procedurer med hensyn til samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i medlemsstaten for den kompetente myndighed, der modtager anmodningen, eller
 - b) hvis disse personer allerede har fået endelig dom for samme forhold i medlemsstaten for den kompetente myndighed, der modtager anmodningen.

I tilfælde af en sådan afvisning giver den kompetente myndighed den anmodende myndighed og ESMA meddelelse herom og giver så detaljerede oplysninger som muligt.

3. De enheder, der er omhandlet i artikel 12, stk. 2, og de relevante medlemmer af ESCB arbejder tæt sammen i overensstemmelse med de i nærværende stykke fastsatte betingelser.

Et sådant samarbejde skal være fortroligt og betinget af en begrundet anmodning fra de relevante kompetente myndigheder og kun med henblik på at gøre det muligt for disse myndigheder at opfylde deres respektive forpligtelser.

Uanset første og andet afsnit kan medlemmer af ESCB dog afvise at give oplysninger, hvis de pågældende transaktioner indgås af dem som led i udførelsen af deres funktioner som pengepolitiske myndigheder.

I tilfælde af en afvisning som omhandlet i tredje afsnit giver det relevante medlem af ESCB den anmodende myndighed meddelelse om afvisningen sammen med en begrundelse herfor.

*Artikel 18***Tavshedspligt**

1. Enhver fortrolig oplysning, der modtages, udveksles eller videregives i henhold til denne forordning, er underlagt de betingelser om tavshedspligt, der er fastsat i stk. 2 og 3.
2. Alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de enheder, som er omhandlet i artikel 12, stk. 2, og de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 16, for ESMA, EBA og EIOPA eller for revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders eller ESMA's, EBA's eller EIOPA's vegne, er pålagt tavshedspligt. Ingen af de fortrolige oplysninger, som disse personer modtager i forbindelse med deres hverv, må videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, således at enkelte modparter, transaktionsregistre og andre personer ikke kan identificeres, med forbehold af national straffe- eller skattelovgivning eller denne forordning.
3. Med forbehold af national straffe- eller skattelovgivning må de kompetente myndigheder, ESMA, EBA, EIOPA, organer eller fysiske eller juridiske personer ud over de kompetente myndigheder, som modtager fortrolige oplysninger i henhold til denne forordning, kun anvende dem i forbindelse med udførelsen af deres opgaver og udøvelsen af deres funktioner, for de kompetente myndigheders vedkommende, inden for denne forordnings anvendelsesområde og, for andre myndigheders, organers eller fysiske eller juridiske personers vedkommende, til det formål, hvortil de fik disse oplysninger, eller i forbindelse med administrative eller retslige procedurer, der specifikt er knyttet til udøvelsen af disse funktioner, eller begge. Den myndighed, der modtager oplysningerne, må dog anvende dem til ikkekommercielle formål, hvis ESMA, EBA, EIOPA, den kompetente myndighed eller en anden myndighed, et andet organ eller en anden person, der har meddelt oplysningerne, giver samtykke hertil.
4. Stk. 2 og 3 er ikke til hinder for, at ESMA, EBA, EIOPA, de kompetente myndigheder eller de relevante centralbanker udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger i overensstemmelse med denne forordning og anden lovgivning, der finder anvendelse på investeringsselskaber, kreditinstitutter, pensionskasser, forsikrings- og genforsikringsformidlere, forsikringsselskaber, regulerede markeder eller markedsoperatører, eller på anden måde med samtykke fra den kompetente myndighed eller en anden myndighed eller et organ eller en fysisk eller juridisk person, som har meddelt oplysningerne.
5. Stk. 2 og 3 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger, der ikke er modtaget fra en kompetent myndighed i en anden medlemsstat.

KAPITEL VII

FORBINDELSER MED TREDJELANDE*Artikel 19***Ækvivalens og anerkendelse af transaktionsregistre**

1. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastslår, at et tredjeland retlige og tilsynsmæssige rammer sikrer, at:
 - a) transaktionsregistre, som er meddelt tilladelse i det pågældende tredjeland, opfylder retligt bindende krav, som er ækvivalente med dem, der er fastsat i denne forordning
 - b) der i det pågældende tredjeland løbende føres effektivt tilsyn med transaktionsregistre og foretages effektiv håndhævelse af deres forpligtelser
 - c) der garanteres tavshedspligt, herunder beskyttelse af forretningshemmeligheder, som myndighederne deler med tredjeparter, og at denne tavshedspligt mindst svarer til den i denne forordning fastsatte tavshedspligt, og
 - d) transaktionsregistre, som er meddelt tilladelse i det pågældende tredjeland, er underlagt en retligt bindende forpligtelse, som kan håndhæves, til at give direkte og øjeblikkelig adgang til oplysningerne for de enheder, der er omhandlet i artikel 12, stk. 2.

De gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i første afsnit, skal også angive de relevante myndigheder i et tredjeland, som har ret til at få adgang til oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, der opbevares i transaktionsregistre, som er etableret i Unionen.

De gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 31, stk. 2.

2. Er transaktionsregistre, der er meddelt tilladelse i et tredjeland, ikke i henhold til lovgivningen i det pågældende tredjeland underlagt en retligt bindende forpligtelse, som kan håndhæves, til at give direkte og øjeblikkelig adgang til oplysninger for de enheder, der er omhandlet i artikel 12, stk. 2, forelægger Kommissionen henstillinger til Rådet med henblik på forhandling af internationale aftaler med dette tredjeland om gensidig adgang til og udveksling af oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, der opbevares i transaktionsregistre, som er etableret i det pågældende tredjeland, for at sikre, at alle de i artikel 12, stk. 2, omhandlede enheder har direkte og øjeblikkelig adgang til alle de oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af deres opgaver.

3. Et transaktionsregister, der er etableret i et tredjeland, må først levere tjenester og aktiviteter til enheder, der er etableret i Unionen, med henblik på artikel 4, efter at ESMA har anerkendt det i overensstemmelse med kravene i nærværende artikels stk. 4.

4. Et transaktionsregister som omhandlet i stk. 3 skal indgive en af følgende til ESMA:

a) en ansøgning om anerkendelse

b) en ansøgning om udvidelse af registreringen med henblik på artikel 4 i denne forordning i tilfælde af et transaktionsregister, der allerede er anerkendt i henhold til forordning (EU) nr. 648/2012.

5. En ansøgning som omhandlet i stk. 4 skal ledsages af alle nødvendige oplysninger, herunder mindst de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere, at transaktionsregistret er meddelt tilladelse og underlagt effektivt tilsyn i et tredjeland, som opfylder alle følgende kriterier:

a) Kommissionen har ved en gennemførelsesretsakt i henhold til stk. 1 fastslået, at tredjelandet har en ækvivalent regulerings- og tilsynsramme, der kan håndhæves.

b) De relevante myndigheder i tredjelandet har indgået en samarbejdsordning med ESMA, som mindst indeholder bestemmelser om:

i) en mekanisme til udveksling af oplysninger mellem ESMA og enhver anden EU-myndighed, der opfylder forpligtelser som følge af en eventuel delegation af opgaver i henhold til artikel 9, stk. 1, på den ene side og de relevante kompetente myndigheder i det pågældende tredjeland på den anden side og

ii) procedurer for samordning af tilsynsaktiviteter.

ESMA anvender forordning (EF) nr. 45/2001 for så vidt angår videregivelse af personoplysninger til et tredjeland.

6. Senest 30 arbejdsdage efter modtagelsen af ansøgningen vurderer ESMA, om ansøgningen er fuldstændig. Hvis ESMA fastslår, at ansøgningen ikke er fuldstændig, fastsætter ESMA en frist, inden for hvilken det ansøgende transaktionsregister skal give supplerende oplysninger.

7. ESMA underretter senest 180 arbejdsdage efter indgivelsen af en fuldstændig ansøgning skriftligt det ansøgende transaktionsregister, om anerkendelse er givet eller afvises, med en fyldestgørende begrundelse herfor.

8. ESMA offentliggør på sit websted en liste over transaktionsregistre, der er anerkendt i overensstemmelse med denne artikel.

Artikel 20

Indirekte adgang til oplysninger for myndigheder

ESMA kan indgå samarbejdsordninger med relevante myndigheder i tredjelands, der skal opfylde deres respektive forpligtelser og mandater vedrørende gensidig udveksling af oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, som

stilles til rådighed for ESMA af EU-transaktionsregistre i overensstemmelse med artikel 12, stk. 2, og oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner, der indsamles og opbevares af myndigheder i et tredjeland, forudsat at der garanteres tavshedspligt, herunder beskyttelse af forretningshemmeligheder, som myndighederne deler med tredjeparter.

Artikel 21

Ækvivalens af indberetning

1. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastslår, at et tredjelands retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsmæssige rammer:

- a) er ækvivalente med de krav, der er fastsat i artikel 4
- b) sikrer beskyttelse af tavshedspligte, som er ækvivalent med den, der er fastsat i denne forordning
- c) effektivt anvendes og håndhæves på en retfærdig og ikkeforvridende måde, således at de sikrer effektivt tilsyn og effektiv håndhævelse i det pågældende tredjeland, og
- d) sikrer, at de enheder, der er omhandlet i artikel 12, stk. 2, enten har direkte adgang til oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner i henhold til artikel 19, stk. 1, eller har indirekte adgang til oplysninger om værdipapirfinansieringstransaktioner i henhold til artikel 20.

2. Har Kommissionen vedtaget en gennemførelsesretsakt om ækvivalens vedrørende et tredjeland som omhandlet i denne artikels stk. 1, anses modparter, der indgår en transaktion, som er omfattet af denne forordning, for at have opfyldt kravene fastsat i artikel 4, hvis mindst en af modparterne er etableret i det pågældende tredjeland, og modparterne har opfyldt de relevante forpligtelser i dette tredjeland for så vidt angår den pågældende transaktion.

Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 31, stk. 2.

Kommissionen overvåger i samarbejde med ESMA, om de tredjelande, for hvilke der er vedtaget en gennemførelsesretsakt om ækvivalens, effektivt gennemfører de krav, der er ækvivalente med de i artikel 4 fastsatte krav, og aflægger regelmæssigt rapport til Europa-Parlamentet og Rådet. Afslører rapporten utilstrækkelig eller usammenhængende anvendelse af ækvivalenskravene fra tredjelandets myndigheders side, overvejer Kommissionen inden for 30 kalenderdage efter forelæggelsen af rapporten, om anerkendelsen af, at tredjelandets retlige rammer er ækvivalente, skal trækkes tilbage.

KAPITEL VIII

ADMINISTRATIVE SANKTIONER OG ANDRE ADMINISTRATIVE FORANSTALTNINGER

Artikel 22

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Uden at det berører artikel 28 og medlemsstaternes ret til at indføre og pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne i overensstemmelse med national lovgivning, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger for mindst overtrædelser af artikel 4 og 15.

Hvis de i første afsnit omhandlede bestemmelser finder anvendelse på juridiske personer, bemyndiger medlemsstaterne de kompetente myndigheder til i tilfælde af en overtrædelse at anvende sanktioner i overensstemmelse med betingelserne i national lovgivning over for medlemmer af ledelsesorganet og over for andre enkeltpersoner, som i henhold til national lovgivning er ansvarlige for overtrædelser.

2. Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i henhold til stk. 1 skal være effektive og forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

3. Hvis medlemsstaterne i overensstemmelse med denne artikels stk. 1 har valgt at indføre strafferetlige sanktioner for overtrædelse af de i nævnte stykke omhandlede bestemmelser, sikrer de, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at tage kontakt til de retslige, retsforfølgende eller strafferetlige myndigheder inden for deres jurisdiktion for at indhente specifikke oplysninger om strafferetlige efterforskninger eller straffesager, der er indledt for mulige overtrædelser af artikel 4 og 15, og til at give andre kompetente myndigheder og ESMA sådanne oplysninger, således at disse kan opfylde deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og, hvis det er relevant, med ESMA i forbindelse med anvendelsen af denne forordning.

De kompetente myndigheder kan samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder og relevante myndigheder i tredjelande om udøvelsen af deres sanktionsbeføjelser.

De kompetente myndigheder kan også samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder om at lette inddrivelse af bøder.

4. Medlemsstaterne giver i overensstemmelse med national lovgivning de kompetente myndigheder beføjelse til at anvende mindst følgende administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1:

- a) et påbud, som pålægger den person, der er ansvarlig for overtrædelsen, at bringe den pågældende adfærd til ophør og at afholde sig fra at gentage den
- b) en offentlig meddelelse, hvori nævnes den ansvarlige person og overtrædelsens art i overensstemmelse med artikel 26
- c) inddragelse eller suspendering af tilladelsen
- d) et midlertidigt forbud for personer, der har ledelsesmæssigt ansvar, eller fysiske personer, der anses for at være ansvarlige for en sådan overtrædelse, mod at varetage ledelsesfunktioner
- e) pålæggelse af administrative bøder inden for et loft på mindst tre gange den fortjeneste, der er opnået, eller det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt disse beløb kan beregnes af den relevante myndighed, selv hvis disse sanktioner overstiger de i litra f) og g) omhandlede beløb
- f) for fysiske personer: administrative bøder inden for et loft på mindst 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, hvis valuta ikke er euro, den tilsvarende værdi i national valuta den 12. januar 2016
- g) for juridiske personer: administrative bøder inden for et loft på mindst:
 - i) 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, hvis valuta ikke er euro, den tilsvarende værdi i national valuta den 12. januar 2016 eller op til 10 % af den juridiske persons samlede årlige omsætning ifølge det seneste foreliggende regnskab, der er godkendt af ledelsesorganet, for overtrædelser af artikel 4
 - ii) 15 000 000 EUR eller i medlemsstater, hvis valuta ikke er euro, den tilsvarende værdi i national valuta den 12. januar 2016 eller op til 10 % af den juridiske persons samlede årlige omsætning ifølge det seneste foreliggende regnskab, der er godkendt af ledelsesorganet, for overtrædelser af artikel 15.

Hvis den juridiske person er et moderselskab eller et datterselskab af det moderselskab, der skal udarbejde et konsolideret regnskab i henhold til direktiv 2013/34/EU, er den relevante årlige omsætning med henblik på første stykkes litra g), nr. i) og ii), den samlede årlige omsætning eller den tilsvarende type indtægter i overensstemmelse med den relevante regnskabsordning ifølge det seneste foreliggende konsoliderede regnskab, der er godkendt af ledelsesorganet for det øverste moderselskab.

Medlemsstaterne kan bestemme, at de kompetente myndigheder har yderligere beføjelser end dem, der er omhandlet i dette stykke, og medlemsstaterne kan også fastsætte et bredere omfang af sanktioner og et højere niveau for sanktionerne end dem, der er fastsat i dette stykke.

5. En overtrædelse af artikel 4 berører ikke gyldigheden af betingelserne for en værdipapirfinansieringstransaktion eller parternes mulighed for at håndhæve betingelserne for en værdipapirfinansieringstransaktion. En overtrædelse af artikel 4 medfører ikke erstatningskrav over for en part i en værdipapirfinansieringstransaktion.

6. Medlemsstaterne kan beslutte at undlade at fastsætte regler for administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, jf. stk. 1, hvis de i nævnte stykke omhandlede overtrædelser allerede er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til national lovgivning inden den 13. januar 2018. Hvis medlemsstaterne beslutter sig for at undlade at fastsætte regler for administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, giver de Kommissionen og ESMA detaljeret meddelelse om de relevante dele af deres strafferet.

7. Medlemsstaterne giver senest den 13. juli 2017 Kommissionen og ESMA meddelelse om bestemmelserne vedrørende stk. 1, 3 og 4. De giver omgående Kommissionen og ESMA meddelelse om eventuelle senere ændringer heraf.

Artikel 23

Fastlæggelse af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, når de fastlægger typen af og niveauet for administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, tager hensyn til alle relevante forhold, herunder, hvor det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og dens varighed
- b) graden af ansvar for den person, der er ansvarlig for overtrædelsen
- c) den finansielle styrke for den person, der er ansvarlig for overtrædelsen, under hensyn til faktorer som f.eks. en juridisk persons samlede omsætning eller en fysisk persons årsindkomst
- d) størrelsen af opnået fortjeneste eller undgået tab for den person, der er ansvarlig for overtrædelsen, for så vidt disse beløb kan beregnes
- e) den for overtrædelsen ansvarlige persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed, uden at det berører kravet om tilbagebetaling af den pågældende persons opnåede fortjeneste eller undgåede tab
- f) overtrædelser, som den person, der er ansvarlig for overtrædelsen, tidligere har begået.

De kompetente myndigheder kan tage hensyn til yderligere faktorer foruden dem, der er omhandlet i stk. 1, i forbindelse med fastlæggelse af typen af og niveauet for administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger.

Artikel 24

Indberetning af overtrædelser

1. De kompetente myndigheder indfører effektive ordninger for at muliggøre indberetning af faktiske eller potentielle overtrædelser af artikel 4 og 15 til de andre kompetente myndigheder.
2. De ordninger, der er omhandlet i stk. 1, skal mindst omfatte:
 - a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger af overtrædelser af artikel 4 eller 15 og opfølgning heraf, herunder etablering af sikre kommunikationskanaler for sådanne indberetninger

- b) hensigtsmæssig beskyttelse af kontraktansatte, der indberetter overtrædelser af artikel 4 eller 15, eller som beskyldes for overtrædelser af disse artikler, mod gengældelsesforanstaltninger, forskelsbehandling eller andre former for uretfærdig behandling
 - c) beskyttelse af personoplysninger både vedrørende den person, der indberetter overtrædelser af artikel 4 eller 15, og den person, der hævdes at have begået overtrædelser, herunder beskyttelse af deres identitet, i alle faser af proceduren, idet der dog må gives oplysninger, hvis dette kræves i henhold til national lovgivning som led i efterforskning eller efterfølgende retslige procedurer.
3. Modparter skal have passende interne procedurer for deres ansatte, således at disse kan indberette overtrædelser af artikel 4 og 15.

Artikel 25

Udveksling af oplysninger med ESMA

1. De kompetente myndigheder giver årligt ESMA sammenfattede og detaljerede oplysninger om alle de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som de har pålagt i henhold til artikel 22. ESMA offentliggør sammenfattede oplysninger i en årlig rapport.
2. Hvis medlemsstaterne har valgt at indføre strafferetlige sanktioner for overtrædelser af de i artikel 22 omhandlede bestemmelser, skal deres kompetente myndigheder årligt til ESMA indberette anonymiserede og sammenfattede oplysninger om al strafferetlig efterforskning, der er foretaget, og alle strafferetlige sanktioner, der er pålagt. ESMA offentliggør oplysninger om pålagte strafferetlige sanktioner i en årlig rapport.
3. Hvis den kompetente myndighed har offentliggjort oplysninger om en administrativ sanktion eller anden administrativ foranstaltning eller en strafferetlig sanktion, underretter den på samme tid ESMA herom.
4. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge procedurerne og formatet for udveksling af oplysninger, jf. stk. 1 og 2.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 26

Offentliggørelse af afgørelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på deres websted offentliggør afgørelser om pålæggelse af en administrativ sanktion eller anden administrativ foranstaltning for overtrædelse af artikel 4 eller 15, umiddelbart efter at den person, der er omfattet af den pågældende afgørelse, er blevet underrettet om afgørelsen, jf. dog nærværende artikels stk. 4.
2. De oplysninger, der offentliggøres i henhold til stk. 1, skal mindst omfatte, hvilken type og art overtrædelse der er tale om, og identiteten af den person, der er omfattet af afgørelsen.
3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på afgørelser, der pålægger foranstaltninger af efterforskningsmæssig art.

Finder en kompetent myndighed efter en vurdering i det enkelte tilfælde, at offentliggørelse af identiteten på den juridisk person, der er omfattet af afgørelsen, eller af personoplysninger om en fysisk person ville være uforholdsmæssig, eller ville en sådan offentliggørelse bringe en igangværende efterforskning eller de finansielle markeders stabilitet i fare, skal den forholde sig på en af følgende måder:

- a) udsætte offentliggørelsen af afgørelsen, indtil årsagerne til udsættelsen ikke længere gør sig gældende

- b) offentliggøre afgørelsen i anonym form i overensstemmelse med national lovgivning, hvis det ved en sådan offentliggørelse sikres, at de pågældende personoplysninger beskyttes effektivt, og i givet fald udsætte offentliggørelsen af de relevante oplysninger i en rimelig periode, hvis det må forventes, at årsagerne til offentliggørelse i anonym form ikke længere vil gøre sig gældende i løbet af den pågældende periode
- c) undlade at offentliggøre afgørelsen, hvis den kompetente myndighed finder, at offentliggørelse i overensstemmelse med litra a) eller b) ikke i tilstrækkelig grad vil sikre:
- i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare
 - ii) forholdsmæssighed af offentliggørelse af sådanne afgørelser vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.
4. Hvis afgørelsen appelleres til en national retslig, administrativ eller anden myndighed, offentliggør de kompetente myndigheder også straks sådanne oplysninger på deres websted sammen med efterfølgende oplysninger om resultatet af denne appel. Desuden offentliggøres enhver afgørelse om at annullere en afgørelse, der er appelleret.
5. De kompetente myndigheder underretter ESMA om alle de administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der er pålagt, men ikke offentliggjort, jf. stk. 3, litra c), herunder eventuelle appelsager i denne forbindelse og resultatet heraf. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder modtager oplysninger og den endelige dom vedrørende strafferetlige sanktioner, der er pålagt, og videregiver disse til ESMA. ESMA vedligeholder en central database over de administrative sanktioner, andre administrative foranstaltninger og strafferetlige sanktioner, der meddeles den, udelukkende med henblik på udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Databaseen må kun være tilgængelig for kompetente myndigheder, og den skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som de kompetente myndigheder giver.
6. De kompetente myndigheder sikrer, at afgørelser, der offentliggøres i overensstemmelse med denne artikel, forbliver tilgængelige på deres websted mindst fem år efter offentliggørelsen. Personoplysninger i disse afgørelser forbliver på den kompetente myndigheds websted i den periode, der er nødvendig i henhold til de gældende databeskyttelsesregler.

Artikel 27

Klageret

Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser og foranstaltninger, der er truffet i medfør af denne forordning, er behørigt begrundet og kan prøves ved en domstol. Retten til at indbringe en afgørelse gælder også, hvis der ikke er truffet en afgørelse senest seks måneder efter indgivelsen af en ansøgning om tilladelse, som indeholder alle de i henhold til gældende bestemmelser krævede oplysninger.

Artikel 28

Sanktioner og andre foranstaltninger i forbindelse med artikel 13 og 14

Sanktioner og andre foranstaltninger, der er indført i henhold til direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU, finder anvendelse på overtrædelser af artikel 13 og 14 i denne forordning.

KAPITEL IX

REVISION

Artikel 29

Rapporter og revision

1. Kommissionen forelægger efter høring af ESMA senest 36 måneder efter datoen for ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, der vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 4, stk. 9, en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om virkningen, effektiviteten og forholdsmæssigheden af forpligtelserne i denne forordning sammen med eventuelle hensigtsmæssige forslag. Denne rapport skal navnlig omfatte en oversigt over lignende indberetningspligter fastsat i tredjelande under hensyntagen til arbejdet på internationalt plan. Den skal også fokusere på indberetning af eventuelle relevante transaktioner, der ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, under hensyntagen til en eventuel væsentlig udvikling inden for markedspraksis, og på den mulige indvirkning på niveauet af gennemsigtighed i værdipapirsfinansieringstransaktioner.

ESMA forelægger med henblik på den i første afsnit omhandlede rapport senest 24 måneder efter datoen for ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, der vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 4, stk. 9, og efterfølgende hvert tredje år, eller oftere hvis der opstår en væsentlig udvikling inden for markedspraksis, en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om effektiviteten af indberetningen under hensyntagen til hensigtsmæssigheden af enkl-sidede indberetning, navnlig for så vidt angår indberetningens omfang og kvalitet samt en reduktion af indberetninger til transaktionsregistre, og om en væsentlig udvikling inden for markedspraksis med fokus på transaktioner, der har et formål eller en virkning, som svarer til værdipapirfinansieringstransaktioner.

2. Efter afslutning af og under hensyntagen til arbejdet på internationalt plan skal de i stk. 1 omhandlede rapporter også identificere væsentlige risici ved kreditinstitutters og børsnoterede selskabers anvendelse af værdipapirfinansieringstransaktioner og analysere, om det er hensigtsmæssigt, at disse enheder giver yderligere oplysninger i deres periodiske rapporter.

3. Kommissionen forelægger senest den 13. oktober 2017 en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om fremskridtene i de internationale bestræbelser på at begrænse de risici, der er forbundet med værdipapirfinansieringstransaktioner, herunder FSB's anbefalinger om haircuts i forbindelse med ikkecentralt cleared værdipapirfinansieringstransaktioner, og om disse anbefalingers hensigtsmæssighed for EU-markeder. Kommissionen forelægger denne rapport sammen med eventuelle hensigtsmæssige forslag.

Med henblik herpå forelægger ESMA senest den 13. oktober 2016 i samarbejde med EBA og ESRB og under behørig hensyntagen til de internationale bestræbelser en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, der indeholder en vurdering af:

- a) hvorvidt anvendelsen af værdipapirfinansieringstransaktioner fører til opbygning af en betydelig gearing, som den gældende lovgivning ikke tager højde for,
- b) hvis det er relevant, de foreliggende muligheder for at imødegå en sådan opbygning
- c) hvorvidt der er behov for yderligere foranstaltninger for at mindske procyklaliteten af denne gearing.

ESMA's rapport skal desuden indeholde en vurdering af den kvantitative indvirkning af FSB's anbefalinger.

4. Kommissionen forelægger efter høring af ESMA senest 39 måneder efter datoen for ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, der vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 4, stk. 9, og senest seks måneder efter ESMA's forelæggelse af hver af de rapporter som er omhandlet i nærværende stykkes andet afsnit, en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af artikel 11, navnlig hvorvidt de gebyrer, der er blevet pålagt transaktionsregistre, står i et rimeligt forhold til det pågældende transaktionsregisters omsætning og er begrænset til fuldt ud at dække ESMA's nødvendige udgifter til registrering og anerkendelse af og tilsyn med transaktionsregistre samt godtgørelse af eventuelle omkostninger, som de kompetente myndigheder måtte pådrage sig under udførelse af arbejde i medfør af denne forordning, navnlig som følge af en eventuel delegation af opgaver i henhold til artikel 9, stk. 1.

Med henblik på Kommissionens rapporter som omhandlet i første afsnit forelægger ESMA senest 33 måneder efter datoen for ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, der vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 4, stk. 9, og efterfølgende hvert tredje år, eller oftere hvis der opstår en væsentlig udvikling inden for markedspraksis, en rapport for Kommissionen om de gebyrer, der er pålagt transaktionsregistre i overensstemmelse med denne forordning. Disse rapporter skal som minimum fastsætte ESMA's nødvendige udgifter til registrering og anerkendelse af og tilsyn med transaktionsregistre, de omkostninger, som de kompetente myndigheder har pådraget sig under udførelse af arbejde i medfør af denne forordning, navnlig som følge af en eventuel delegation af opgaver, samt de gebyrer, der er pålagt transaktionsregistre, og om de står i rimeligt forhold til transaktionsregistrenes omsætning.

5. ESMA offentliggør efter høring af ESRB en årlig rapport om de samlede mængder værdipapirfinansieringstransaktioner efter modparts- og transaktionstype på grundlag af de oplysninger, der er indberettet i henhold til artikel 4.

KAPITEL X

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 30

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 4, og artikel 11, stk. 2, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 12. januar 2016.

3. Den i artikel 2, stk. 4, og artikel 11, stk. 2, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 4, eller artikel 11, stk. 2, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 31

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Værdipapirudvalg nedsat ved Kommissionens afgørelse 2001/528/EF⁽¹⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽²⁾.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 32

Ændringer af forordning (EU) nr. 648/2012

I forordning (EU) nr. 648/2012 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2, nr. 7), affattes således:

»7) »OTC-derivat« eller »OTC-derivataftale«: derivataftale, hvis gennemførelse ikke finder sted på et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF eller på et tredjelandsmarked, der anses for at svare til et reguleret marked i henhold til denne forordnings artikel 2a«.

2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 2a

Afgørelser om ækvivalens med henblik på definitionen af OTC-derivat

1. Med henblik på denne forordnings artikel 2, nr. 7), anses et tredjelandsmarked for at svare til et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF, hvis det opfylder retligt bindende krav, som er ækvivalente med kravene i afsnit III i nævnte direktiv, og er underlagt effektivt løbende tilsyn og effektiv løbende håndhævelse i det pågældende tredjeland som fastslået af Kommissionen efter proceduren i nærværende artikels stk. 2.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse 2001/528/EF af 6. juni 2001 om oprettelse af Det Europæiske Værdipapirudvalg (EFT L 191 af 13.7.2001, s. 45).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastslår, at et tredjelandsmarked opfylder retligt bindende krav, som er ækvivalente med kravene i afsnit III i direktiv 2004/39/EF, og er underlagt effektivt løbende tilsyn og effektiv løbende håndhævelse i det pågældende tredjeland med henblik på anvendelse af stk. 1.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 86, stk. 2.

3. Kommissionen og ESMA offentliggør på deres websteder en liste over de markeder, der anses for at være ækvivalente i henhold til de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i stk. 2. Denne liste ajourføres regelmæssigt.»

3) Artikel 81, stk. 3, affattes således:

»3. Et transaktionsregister gør de nødvendige oplysninger tilgængelige for følgende enheder, for at de kan opfylde deres respektive forpligtelser og mandater:

- a) ESMA
- b) EBA
- c) EIOPA
- d) ESRB
- e) den kompetente myndighed, som fører tilsyn med CCP'er, der har adgang til transaktionsregistre
- f) den kompetente myndighed, som fører tilsyn med handelspladserne for de indberettede kontrakter
- g) de relevante medlemmer af ESCB, herunder ECB i forbindelse med udførelsen af dens opgaver inden for en fælles tilsynsmekanisme i henhold til Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (*)
- h) de relevante myndigheder i et tredjeland, der har indgået en international aftale med Unionen, jf. artikel 75
- i) de tilsynsmyndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF (**)
- j) de relevante EU-værdipapir- og -markedstilsynsmyndigheder, hvis respektive tilsynsmæssige forpligtelser og mandater omfatter aftaler, markeder, deltagere og underliggende aktiver, som falder ind under denne forordnings anvendelsesområde
- k) de relevante myndigheder i et tredjeland, der har indgået en samarbejdsordning med ESMA, jf. artikel 76
- l) Agenturet for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 713/2009 (***)

- m) de afviklingsmyndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (****)
- n) Den Fælles Afviklingsinstans, der er oprettet ved forordning (EU) nr. 806/2014
- o) kompetente myndigheder eller nationale kompetente myndigheder som omhandlet i forordning (EU) nr. 1024/2013 og (EU) nr. 909/2014, og direktiv 2003/41/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU og 2014/65/EU, og tilsynsmyndigheder som omhandlet i direktiv 2009/138/EF
- p) de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til denne forordnings artikel 10, stk. 5.

(*) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/25/EF af 21. april 2004 om overtagelsestilbud (EUT L 142 af 30.4.2004, s. 12).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 713/2009 af 13. juli 2009 om oprettelse af et agentur for samarbejde mellem energireguleringsmyndigheder (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 1).

(****) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«.

Artikel 33

Ikrafttrædelse og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Denne forordning anvendes fra den 12. januar 2016, bortset fra:

a) artikel 4, stk. 1, der finder anvendelse:

i) 12 måneder efter datoen for ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som Kommissionen vedtager i henhold til artikel 4, stk. 9, for finansielle modparter som omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra a) og b), og enheder i et tredjeland som omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra i), og som ville kræve tilladelse eller registrering i overensstemmelse med den lovgivning, der er omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra a) og b), hvis de var etableret i Unionen

ii) 15 måneder efter datoen for ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som Kommissionen vedtager i henhold til artikel 4, stk. 9, for finansielle modparter som omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra g) og h), og enheder i et tredjeland som omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra j), og som ville kræve tilladelse eller registrering i overensstemmelse med den lovgivning, der er omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra g) og h), hvis de var etableret i Unionen

iii) 18 måneder efter datoen for ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som Kommissionen vedtager i henhold til artikel 4, stk. 9, for finansielle modparter som omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra c)-f), og enheder i et tredjeland som omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra i), og som ville kræve tilladelse eller registrering i overensstemmelse med den lovgivning, der er omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra c)-f), hvis de var etableret i Unionen, og

iv) 21 måneder efter datoen for ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som Kommissionen vedtager i henhold til artikel 4, stk. 9, for ikkefinansielle modparter

b) artikel 13, der finder anvendelse fra den 13. januar 2017

- c) artikel 14, der finder anvendelse fra den 13. juli 2017 for så vidt angår institutter for kollektiv investering, som er omfattet af direktiv 2009/65/EF eller 2011/61/EU, og som er oprettet inden den 12. januar 2016
- d) artikel 15, der finder anvendelse fra den 13. juli 2016, herunder for aftaler om sikkerhedsstillelse, som er gældende på denne dato.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 25. november 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand

BILAG

Afdeling A — Oplysninger, der skal fremgå af investeringsinstitutters halvårs- og årsberetninger og af AIF'ers årsberetninger**Generelle data:**

- omfanget af værdipapirer og råvarer, der er udlånt, i forhold til den samlede mængde aktiver, der kan udlånes, defineret som fraregnet kontanter og likvide midler
- omfanget af aktiver, der indgår i hver type værdipapirfinansieringstransaktion og total return swap, udtrykt som et absolut beløb (i instituttet for kollektiv investerings valuta) og som en andel af de aktiver, som instituttet for kollektiv investering forvalter.

Koncentrationsdata:

- de ti største udstedere af sikkerhedsstillelse blandt alle værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps (opdeling af omfanget af sikkerhedsstillelse og råvarer, der er modtaget, efter udsteders navn)
- de ti vigtigste modparter for hver type værdipapirfinansieringstransaktion og total return swap (modpartens navn og udestående transaktioners bruttomængde).

Aggregerede transaktionsdata for hver type værdipapirfinansieringstransaktion og total return swap opdelt i følgende kategorier:

- sikkerhedens art og kvalitet
- sikkerhedens løbetid fordelt efter følgende løbetidsgrupper: under en dag, en dag til en uge, en uge til en måned, en til tre måneder, tre måneder til et år, over et år, uden fast løbetid
- sikkerhedens valuta
- værdipapirfinansieringstransaktioners og total return swaps' løbetid fordelt efter følgende løbetidsgrupper: under en dag, en dag til en uge, en uge til en måned, en til tre måneder, tre måneder til et år, over et år, uden fast løbetid
- land, som modparterne er etableret i
- afregning og clearing (f.eks. treparts-, med central modpart, bilateralt).

Data om genanvendelse af sikkerhedsstillelse:

- andelen af modtaget sikkerhed, der er genanvendt, i forhold til det maksimumsbeløb, der fremgår af prospektet eller oplysningerne til investorerne
- afkast til instituttet for kollektiv investering af geninvestering af kontant sikkerhedsstillelse.

Opbevaring af sikkerhed, som instituttet for kollektiv investering har modtaget som led i værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps:

Antal depotforvaltere og deres navne samt omfanget af aktiver stillet som sikkerhed, der opbevares af hver depotforvalter.

Opbevaring af sikkerhed, som instituttet for kollektiv investering har stillet som led i værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps:

Andel sikkerhed på særskilte konti eller samlekonti eller på andre konti.

Data om afkast og omkostninger for hver type værdipapirfinansieringstransaktion og total return swaps opdelt mellem instituttet for kollektiv investering, forvalteren af instituttet for kollektiv investering og tredjeparter (f.eks. låneagenten) i absolutte tal og som en procentdel af det samlede afkast af den pågældende type værdipapirfinansieringstransaktion og total return swap.

Afdeling B — Oplysninger, der skal indgå i investeringsinstitutters prospekt og i AIFers oplysninger til investorerne

- Generel beskrivelse af de værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps, der anvendes af instituttet for kollektiv investering, og baggrunden for anvendelse af dem.
 - Generelle oplysninger, der skal indberettes for hver type værdipapirfinansieringstransaktion og total return swap:
 - typer af aktiver, der kan være omfattet heraf
 - maksimumsandel af forvaltede aktiver, der kan være omfattet heraf
 - forventet andel af forvaltede aktiver, der vil være omfattet af hver af disse.
 - Kriterier, der anvendes til at udvælge modparter (herunder retlig status, oprindelsesland og minimumskreditvurdering).
 - Acceptabel sikkerhed: beskrivelse af acceptabel sikkerhed med hensyn til aktivtyper, udsteder, løbetid og likviditet samt politik for sikkerhedens diversificering og korrelation.
 - Værdiansættelse af sikkerheden: beskrivelse af den anvendte metode til værdiansættelse af sikkerheden og begrundelsen herfor og af, om der anvendes daglig markedsværdiansættelse og daglige variationsmarginer.
 - Risikoforvaltning: beskrivelse af risiciene ved værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps samt risiciene ved forvaltning af sikkerhed, f.eks. operationelle og likviditetsmæssige risici, modparts- og opbevaringsrisici, retlige risici og eventuelt risici som følge af genanvendelse heraf.
 - Nærmere redegørelse for, hvordan aktiver, der er omfattet af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps, og modtaget sikkerhed opbevares (f.eks. hos en depotforvalter).
 - Nærmere redegørelse for eventuelle restriktioner (lovmæssige eller selvvalgte) vedrørende genanvendelse af sikkerhedsstillelse.
 - Politik for deling af afkast af værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps: beskrivelse af andelen af indtægten fra værdipapirfinansieringstransaktioner og total return swaps, der returneres til instituttet for kollektiv investering, og af de omkostninger og gebyrer, der afsættes til forvalteren eller tredjeparter (f.eks. låneagenten). Det skal også fremgå af prospektet eller oplysningerne til investorerne, hvorvidt disse parter er tilknyttet forvalteren.
-

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2015/2366

af 25. november 2015

om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I de senere år er der gjort store fremskridt med integration af detailbetalinger i Unionen, navnlig i forbindelse med EU-retsakterne om betalinger, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF ⁽⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 ⁽⁵⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽⁶⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽⁷⁾. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU ⁽⁸⁾ har yderligere udbygget de retlige rammer for betalingstjenester ved at fastsætte en specifik grænse for forretningsdrivendes mulighed for at overvælge brugergebyrer på deres kunder for anvendelse af et bestemt betalingsmiddel.

⁽¹⁾ EUT C 224 af 15.7.2014, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 170 af 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 8.10.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 16.11.2015.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

- (2) Unionens reviderede retlige rammer for betalingstjenester suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 ⁽¹⁾. Denne forordning indfører navnlig regler om opkrævning af interbankgebyrer for kortbaserede transaktioner og søger at fremskynde opnåelse af et effektivt integreret marked for kortbaserede betalinger.
- (3) Direktiv 2007/64/EF blev vedtaget i december 2007 på grundlag af et forslag fra Kommissionen fra december 2005. Siden da har der på detailbetalingsmarkedet været betydelig teknisk innovation med en hurtig stigning i antallet af elektroniske betalinger og mobilbetalinger og fremkomst af nye typer betalingstjenester på markedet, hvilket udfordrer de nuværende rammer.
- (4) Revisionen af Unionens retlige rammer for betalingstjenester og navnlig konsekvensanalysen af direktiv 2007/64/EF og høringen om Kommissionens grønbog af 11. januar 2012 med titlen: »På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger« har vist, at udviklingen har medført væsentlige udfordringer for lovgivningen. Store dele af betalingsmarkedet — kort-, internet- og mobilbetalinger — er stadig fragmenteret langs landegrænserne. Mange innovative betalingstjenesteprodukter eller -tjenester falder slet ikke eller kun i mindre grad ind under anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Endvidere har det vist sig, at anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF og navnlig de herfra undtagne elementer, som f.eks. visse betalingsrelaterede aktiviteter, i nogle tilfælde er for tvetydigt, for generelt eller blot forældet i lyset af markedsudviklingen. Dette har medført retsikkerhed, potentielle sikkerhedsrisici i betalingskæden og manglende forbrugerbeskyttelse på nogle områder. Det har også vist sig at være vanskeligt for betalingstjenesteydere at introducere innovative, sikre og brugervenlige digitale betalingstjenester og at give forbrugere og forretningsdrivende effektive, praktiske og sikre betalingsmetoder i Unionen. I den forbindelse er der et stort positivt potentiale, som bør undersøges mere konsekvent.
- (5) Videreudvikling af et integreret indre marked for sikre elektroniske betalinger er af afgørende betydning for at støtte væksten i Unionens økonomi og for at sikre, at forbrugerne, de forretningsdrivende og virksomhederne kan nyde godt af valgmuligheder og gennemsigtighed i forbindelse med betalingstjenester og dermed få fuldt udbytte af det indre marked.
- (6) Der bør fastsættes nye regler for at lukke hullerne i lovgivningen og samtidig give større retssikkerhed og sikre ensartet anvendelse af de retlige rammer i hele Unionen. Der bør garanteres lige forretningsvilkår for eksisterende og nye markedsaktører, så det bliver nemmere for nye betalingsmidler at nå ud til et større marked, og så der sikres en høj grad af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med betalingstjenester i hele Unionen. Dette bør skabe effektivitet i betalingssystemet som helhed og føre til større udvalg af og mere gennemsigtighed i betalingstjenester og samtidig styrke forbrugernes tillid til et harmoniseret betalingsmarked.
- (7) I de senere år er de sikkerhedsrisici, der er forbundet med elektroniske betalinger, blevet større. Dette skyldes deres voksende tekniske kompleksitet, de stadigt stigende mængder af elektroniske betalinger i verden og nye typer betalingstjenester. Sikre betalingstjenester er en forudsætning for et velfungerende betalingstjenestemarked. Betalingstjenestebrugere bør derfor være tilstrækkeligt beskyttede mod sådanne risici. Betalingstjenester er nødvendige for funktionaliteten af centrale økonomiske og sociale aktiviteter.
- (8) Bestemmelserne i dette direktiv om gennemsigtigheds- og oplysningskrav for betalingstjenesteudbydere og om rettigheder og forpligtelser i forbindelse med udbud og brug af betalingstjenester bør også, hvor det er relevant, gælde for transaktioner, hvor en af betalingstjenesteudbydere befinder sig uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (»EØS«), for at undgå forskellige praksis i medlemsstaterne til skade for forbrugerne. Nævnte bestemmelser bør, hvor det er relevant, udvides til at gælde for transaktioner i alle officielle valutaer mellem betalingstjenesteudbydere, der befinder sig inden for EØS.
- (9) Pengeoverførsel er en enkel betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en betalingstjenesteudbyder, der viderebetaler det tilsvarende beløb, for eksempel via et kommunikationsnet, til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre forretningsdrivende en tilsvarende tjeneste til forbrugerne, der gør dem i stand til at betale regninger for forsyningsforbrug og andre regelmæssige husholdningsregninger. Disse regningsbetalingstjenester bør behandles som en pengeoverførsel, medmindre de kompetente myndigheder anser denne aktivitet for at henhøre under en anden betalingstjeneste.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29. april 2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner (EUT L 123 af 19.5.2015, s. 1).

- (10) Dette direktiv indfører en neutral definition af indløsning af betalingstransaktioner for at afspejle både de traditionelle modeller for indløsning, der er opbygget omkring anvendelse af betalingskort, og forskellige forretningsmodeller, herunder dem, der involverer mere end én indløser. Dette bør sikre, at forretningsdrivende får samme beskyttelse uanset det betalingsinstrument, der anvendes, når aktiviteten er den samme som ved indløsning af korttransaktioner. De tekniske tjenester, der stilles til rådighed for betalingstjenesteudbydere, som f.eks. behandling og lagring af data eller drift af terminaler, bør ikke anses for at udgøre indløsning. Nogle modeller for indløsning medfører desuden ikke, at indløseren faktisk overfører midler til betalingsmodtageren, eftersom parterne kan have aftalt, at afregningen skal ske på anden måde.
- (11) Undtagelsen fra anvendelsesområdet af direktiv 2007/64/EF for betalingstransaktioner via en handelsagent på betalerens eller betalingsmodtagerens vegne anvendes på vidt forskellige måder i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater tillader, at undtagelsen anvendes af e-handelsplatforme, der optræder som mellemlid på vegne af både individuelle købere og sælgere uden reel mulighed for at forhandle eller indgå aftale om salg eller køb af varer eller tjenesteydelser. En sådan anvendelse af undtagelsen rækker ud over det i nævnte direktiv tiltænkte anvendelsesområde og kan øge risiciene for forbrugerne, da disse udbydere står uden for den lovgivningsmæssige beskyttelse. Forskellig praksis forvrider også konkurrencen på betalingsmarkedet. For at løse disse problemer bør undtagelsen derfor gælde, når agenter udelukkende handler på vegne af betalere eller udelukkende handler på vegne af betalingsmodtageren, uanset om de er i besiddelse af kundens midler eller ej. Når agenter handler på vegne af både betalere og betalingsmodtageren (som f.eks. visse e-handelsplatforme), bør de udelukkende undtages, hvis de ikke på noget tidspunkt kommer i besiddelse af eller får kontrol med kundens midler.
- (12) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på aktiviteter i pengetransportfirmaer og kontanthåndteringselskaber, hvor de berørte aktiviteter er begrænset til fysisk transport af sedler og mønter.
- (13) Tilbagemeldinger fra markedet viser, at betalingsaktiviteter, der er omfattet af undtagelsen vedrørende begrænsede net, ofte omfatter betydelige betalingsmængder og -værdier og tilbyder forbrugerne hundreder eller tusinder af forskellige produkter og tjenester. Dette var ikke hensigten med den undtagelse for begrænsede net, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, og det medfører større risici og ingen retlig beskyttelse for betalingstjenestebrugere, navnlig forbrugere, og klare ulemper for regulerede markedsaktører. For at bidrage til at begrænse disse risici bør det ikke være muligt at anvende samme instrument til at foretage betalingstransaktioner for at erhverve varer eller tjenester inden for mere end ét begrænset netværk eller til at erhverve et ubegrænset udvalg af varer og tjenester. Et betalingsinstrument bør betragtes som et instrument, der skal benyttes inden for et sådant begrænset net, hvis det kun kan benyttes i følgende tilfælde: for det første til erhvervelse af varer og tjenester hos en bestemt forretningsdrivende eller forretningskæde, såfremt de involverede enheder er direkte forbundet ved en forretningsaftale, som f.eks. foreskriver anvendelse af et enkelt betalingsvaremærke, og dette betalingsvaremærke anvendes på salgsstederne og så vidt muligt er angivet på det betalingsinstrument, som kan bruges der; for det andet til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer og tjenester, som f.eks. når anvendelsesområdet i praksis er begrænset til et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenester uanset salgsstedets geografiske placering, eller for det tredje hvor betalingsinstrumentet reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål med henblik på erhvervelse af bestemte varer eller tjenester.
- (14) Betalingsinstrumenter omfattet af undtagelsen vedrørende begrænsede netværk kan omfatte butikskort, brændstofkort, medlemskort, kort til offentlig transport, parkeringsbilletter, spisebilletter eller billetter til specifikke tjenester, der nogle gange er omfattet af bestemte skatte- eller arbejdsmarkedsregler, som er udformet med henblik på at fremme anvendelsen af sådanne instrumenter for at opfylde målsætningerne i social- og arbejdsmarkedslovgivningen. Hvis et sådant specifikt instrument udvikler sig til et generelt instrument, bør undtagelsen fra dette direktivs anvendelsesområde ikke længere finde anvendelse. Instrumenter, der kan benyttes i en række forskellige forretninger, som optræder på en fælles liste, bør ikke undtages fra dette direktivs anvendelsesområde, da sådanne instrumenter typisk er beregnet til et net af tjenesteudbydere, der er i stadig vækst. Undtagelsen vedrørende begrænsede netværk bør anvendes sammen med forpligtelsen for potentielle betalingstjenesteudbydere til at underrette om aktiviteter inden for deres anvendelsesområde.
- (15) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for visse betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr, hvor netværksoperatøren ikke udelukkende agerer som formidler ved leveringen af digitale varer og tjenesteydelser gennem den pågældende anordning, men også tilføjer værdi til disse varer eller tjenesteydelser. Denne undtagelse giver navnlig mulighed for såkaldt operatørfakturering eller køb, der opkræves direkte på telefonregningen, hvilket bidrager til udvikling af nye forretningsmodeller, der er baseret på salg af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester af mindre værdi, hvilket allerede er tilfældet med ringetoner og SMS-særtjenester. Disse tjenester omfatter underholdning såsom chat, download af f.eks. videoer, musik og spil, oplysninger såsom om vejr, nyheder, sportsopdateringer, aktier, og nummeroplysning, deltagelse i TV- og radioudsendelser såsom afstemning, deltagelse i konkurrencer og levering af direkte feedback. Tilbagemeldinger fra markedet tyder ikke på, at sådanne betalingstransaktioner, som forbrugerne anser for praktisk til

betaling af små beløb, har udviklet sig til en generel betalingsformidlingstjeneste. Imidlertid anvendes denne regel forskelligt i medlemsstaterne på grund af den tvetydige ordlyd af den relevante undtagelse, hvilket har ført til manglende retssikkerhed for operatørerne og forbrugerne og undertiden har gjort det muligt for betalingsformidlingstjenester at påberåbe sig en ubegrænset undtagelse fra anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Det er derfor hensigtsmæssigt at præcisere og begrænse omfanget af berettigelse til denne undtagelse for sådanne tjenesteudbydere ved at opregne de betalingstransaktionstyper, som undtagelsen gælder for.

- (16) Undtagelsen for visse betalingstransaktioner ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr bør specifikt fokusere på mikrobetalinger for digitalt indhold og stemmebaserede tjenester. En klar omtale af betalingstransaktioner til køb af elektroniske billetter bør indføres for at tage hensyn til udviklingen inden for betalinger, hvor navnlig kunder på ethvert sted og tidspunkt ved hjælp af mobiltelefoner eller andre anordninger kan bestille, betale for, modtage og validere elektroniske billetter. Elektroniske billetter gør det muligt og lettere at levere tjenester, som forbrugerne ellers kan købe i form af en papirbillet, og omfatter transport, underholdning, bilparkering og adgang til arrangementer, men ikke fysiske varer. De mindsker udgifterne til fremstilling og distribution i forbindelse med traditionelle papirbaserede billetkanaler, og forbrugervenligheden øges ved at stille nye og enkle former for billetkøb til rådighed. For at lette byrden for enheder, der indsamler bidrag til velgørende formål, bør betalingsstransaktioner i forbindelse med sådanne bidrag også undtages. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med national ret frit kunne begrænse undtagelsen til bidrag til registrerede velgørende organisationer. Undtagelsen bør generelt kun gælde, når betalingstransaktionernes værdi er mindre end en bestemt tærskel, for klart at begrænse undtagelsen til betalinger med lav risikoprofil.
- (17) Det fælles eurobetalingsområde (SEPA) har lettet oprettelse af fælleseuropæiske »betalingsfabrikker« og »opkrævningsfabrikker«, som muliggør centralisering af betalingstransaktioner inden for samme koncern. I denne henseende bør betalingstransaktioner mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder eller mellem dattervirksomheder af samme modervirksomhed, der leveres af en betalingstjenesteudbyder, som tilhører samme koncern, undtages fra dette direktivs anvendelsesområde. En modervirksomheds eller dens dattervirksomheds samling af betalingsordrer på vegne af koncernen med henblik på videresendelse til en betalingstjenesteudbyder bør ikke betragtes som en betalingstjeneste med henblik på dette direktiv.
- (18) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for betalingstjenester, der udbydes gennem pengeautomater, som er uafhængige af kontoførende betalingstjenesteudbydere. Denne undtagelse fremmede væksten af uafhængige pengeautomattjenester i mange medlemsstater, navnlig i mindre befolkede egne. Undtagelse af denne hurtigt voksende del af pengeautomatmarkedet fuldt ud fra direktivets anvendelsesområde ville imidlertid føre til forvirring om hævegebyrer. Dette kan i grænseoverskridende situationer føre til opkrævning af dobbeltgebyrer for den samme hævning af både den kontoførende betalingstjenesteudbyder og af pengeautomattjenesteudbyderen. For at bibeholde ydelse af pengeautomattjenester og samtidig sikre klarhed med hensyn til hævegebyrer er det derfor hensigtsmæssigt at fastholde undtagelsen, men at kræve, at pengeautomatoperatører overholder specifikke bestemmelser om gennemsigtighed i dette direktiv. Gebyrer, som pålægges af pengeautomatoperatører, bør være med forbehold af forordning (EF) nr. 924/2009.
- (19) Tjenesteudbydere, der søgte at udnytte en undtagelse fra anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF, henvendte sig ofte ikke til myndighederne for at høre, om deres aktiviteter var omfattet af eller undtaget fra direktivet, men forlod sig på deres egne vurderinger. Dette har medført forskellig anvendelse af visse undtagelser i medlemsstaterne. Det ser også ud til, at nogle undtagelser kan være blevet anvendt af betalingstjenesteudbydere til at ændre deres forretningsmodeller, således at de udbudte betalingstjenester ville falde uden for direktivets anvendelsesområde. Dette kan medføre øget risiko for betalingstjenestebrugere og uensartede betingelser for betalingstjenesteudbydere på det indre marked. Derfor bør tjenesteudbydere forpligtes til at meddele relevante aktiviteter til de kompetente myndigheder, så de kompetente myndigheder kan vurdere, om kravene i de relevante bestemmelser er opfyldt, og for at sikre ensartet fortolkning af reglerne på hele det indre marked. Navnlig bør der fastlægges en underretningsprocedure for alle undtagelser, der bygger på overholdelse af en tærskel, for at sikre, at de specifikke krav opfyldes.
- (20) Det er desuden vigtigt at medtage et krav om, at potentielle betalingstjenesteudbydere skal meddele de kompetente myndigheder de aktiviteter, som de udbyder inden for rammerne af et begrænset net ud fra kriterierne i dette direktiv, hvis værdien af betalingstransaktioner overstiger en bestemt tærskel. De kompetente myndigheder bør vurdere, om de meddelte aktiviteter kan anses for at være aktiviteter, der udbydes inden for rammerne af et begrænset net.
- (21) Definitionen af betalingstjenester bør være teknologisk neutral og bør give mulighed for udvikling af nye typer betalingstjenester, samtidig med at der sikres lige forretningsvilkår for både eksisterende og nye betalingstjenesteudbydere.

- (22) Nærværende direktiv bør følge samme fremgangsmåde som i direktiv 2007/64/EF, der omfatter alle typer elektroniske betalingstjenester. Det vil derfor stadig ikke være hensigtsmæssigt, at de nye regler finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten af penge udelukkende foretages i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på papircheck, papirveksler, solaveksler eller andre instrumenter, papirvouchers eller kort trukket på en betalingstjenesteudbyder eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition.
- (23) Nærværende direktiv bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger. Direktivet bør heller ikke finde anvendelse på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse i sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i nærværende direktiv.
- (24) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af betalingstjenesteudbydere, der lovligt kan udbyde betalingstjenester i hele Unionen, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere, som kan anvendes til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾, e-pengeinstitutter, der udsteder elektroniske penge, som kan anvendes til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i direktiv 2009/110/EF, samt betalingsinstitutter og postgirokontorer, der har tilladelse hertil efter nationale regler. Anvendelsen af denne retlige ramme bør begrænses til tjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester som fast erhverv eller forretningsaktivitet i overensstemmelse med nærværende direktiv.
- (25) Ved nærværende direktiv fastsættes der regler for gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF. Ved nærværende direktiv fastsættes der imidlertid ikke regler for udstedelse af elektroniske penge som fastlagt i direktiv 2009/110/EF. Betalingsinstitutter bør derfor ikke have tilladelse til at udstede elektroniske penge.
- (26) I direktiv 2007/64/EF er der fastsat en tilsynsordning, der indfører en enkelt tilladelse for alle betalingstjenesteudbydere, som ikke modtager indskud eller udsteder elektroniske penge. Med henblik herpå indførte direktiv 2007/64/EF en ny kategori af betalingstjenesteudbydere, nemlig »betalingsinstitutter«, ved at give mulighed for at meddele tilladelse til juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Unionen, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. De samme betingelser bør gælde for disse tjenester i hele Unionen.
- (27) Siden vedtagelsen af direktiv 2007/64/EF er der opstået nye typer betalingstjenester, navnlig inden for internetbetalinger. Navnlig har betalingsinitieringstjenester inden for e-handel udviklet sig. Disse betalingstjenester spiller en rolle i betalinger ved e-handel ved at etablere en softwarebro mellem den forretningsdrivendes websted og betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyders netbankplatform med henblik på at initiere internetbetalinger på grundlag af en kreditoverførsel.
- (28) I takt med den teknologiske udvikling er der desuden fremkommet et udvalg af supplerende tjenester i de senere år, såsom kontooplysningstjenester. Disse tjenester giver betalingstjenestebrugeren samlede oplysninger på internettet om en eller flere betalingskonti, der føres hos en eller flere betalingstjenesteudbydere, og som er tilgængelige via onlinegrænseflader hos den kontoførende betalingstjenesteudbyder. Betalingstjenestebrugeren har således mulighed for hurtigt at få et overblik over sin finansielle situation på et hvilket som helst tidspunkt. Disse tjenester bør også være omfattet af dette direktiv for at give forbrugerne tilstrækkelig beskyttelse af deres betalings- og kontodata samt retssikkerhed om kontooplysningstjenesteydernes status.
- (29) Betalingsinitieringstjenester gør det muligt for en betalingsinitieringstjenesteudbyder at give betalingsmodtageren tillid til, at betalingen er initieret, med henblik på at tilskynde betalingsmodtageren til at frigive varen eller levere tjenesten uden unødigt forsinkelse. Sådanne tjenester udgør en billig løsning for både forretningsdrivende og forbrugere og giver forbrugerne mulighed for at foretage onlinekøb, selv hvis de ikke ejer et betalingskort. Eftersom

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

betalingsinitieringstjenester ikke er omfattet af direktiv 2007/64/EF, er de ikke nødvendigvis underlagt tilsyn af en kompetent myndighed og skal ikke opfyldekravene i direktiv 2007/64/EF. Dette rejser en række juridiske spørgsmål, såsom forbrugerbeskyttelse, sikkerhed og ansvar samt konkurrence og databeskyttelse, navnlig med hensyn til beskyttelse af betalingstjenestebrugerens data i overensstemmelse med Unionens databeskyttelsesregler. De nye regler bør derfor tage hensyn til disse spørgsmål.

- (30) De personaliserede sikkerhedsoplysninger, der anvendes til sikker kundeautentifikation af betalingstjenestebrugeren eller af betalingsinitieringstjenesteudbyderen, er sædvanligvis dem, som kontoførende betalingstjenesteudbydere udsteder. Betalingsinitieringstjenesteudbydere indgår ikke nødvendigvis i et kontraktforhold med kontoførende betalingstjenesteudbydere, og uanset hvilken forretningsmodel der anvendes af betalingsinitieringstjenesteudbydere, bør kontoførende betalingstjenesteudbydere gøre det muligt for betalingsinitieringstjenesteudbydere at anvende de autentifikationsprocedurer, som kontoførende betalingstjenesteudbydere stiller til rådighed, til at initiere en bestemt betaling på vegne af betaleren.
- (31) Når betalingsinitieringstjenesteudbyderen udelukkende yder betalingsinitieringstjenester, er denne ikke i besiddelse af brugerens midler i noget led af betalingskæden. Når en betalingsinitieringstjenesteudbyder ønsker at yde betalingstjenester, i forbindelse med hvilke den besidder brugerens midler, bør den opnå fuld tilladelse til disse tjenester.
- (32) Betalingsinitieringstjenester er baseret på betalingsinitieringstjenesteudbyderes direkte eller indirekte adgang til betalernes konti. En kontoførende betalingstjenesteudbyder, der leverer en mekanisme med henblik på indirekte adgang, bør også give betalingsinitieringstjenesteudbyderne direkte adgang.
- (33) Dette direktiv bør sigte mod at sikre kontinuiteten på markedet og dermed gøre det muligt for eksisterende og nye tjenesteudbydere at tilbyde deres tjenester inden for klare og harmoniserede retlige rammer, uanset hvilken forretningsmodel de anvender. Indtil disse regler bliver anvendt, og uden at det berører behovet for at garantere sikre betalingstransaktioner og beskytte forbrugerne mod en påviselig risiko for svig, bør medlemsstaterne, Kommissionen, Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾ (EBA) garantere fair konkurrence på dette marked og undgå uberettiget forskelsbehandling af eksisterende markedsaktører. Enhver betalingstjenesteudbyder, herunder betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, bør kunne tilbyde betalingsinitieringstjenester.
- (34) Dette direktiv indfører ikke væsentlige ændringer af betingelserne for at få og bevare en tilladelse som betalingsinstitut. Som i direktiv 2007/64/EF omfatter betingelserne tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, som disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en forsvarlig startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles på mere sofistikeret vis i takt med markedets behovene. På grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester, bør direktivet åbne mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargen i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle betalingstjenesteudbydere. Kravene til betalingsinstitutter bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør for eksempel navnlig være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de bør kun kunne anvende de midler, som brugerne indbetaler, til at yde betalingstjenester. De påkrævede tilsynsbestemmelser, herunder med hensyn til startkapital, bør stå i forhold til den betalingstjeneste, der ydes af betalingsinstituttet. Betalingstjenesteudbydere, som udelukkende udbyder betalingsinitieringstjenester, bør anses for at være af en mellemstor risiko med hensyn til startkapital.
- (35) Betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere, når de udelukkende leverer disse tjenester, er ikke i besiddelse af kunders midler. Derfor ville det være uforholdsmæssigt at pålægge disse nye markedsaktører kapitalgrundlagskrav. Ikke desto mindre er det vigtigt, at de kan leve op til deres ansvar med hensyn til deres aktiviteter. Det bør derfor kræves, at de enten har en erhvervsansvarsforsikring eller en tilsvarende garanti. EBA bør i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 udarbejde retningslinjer for kriterierne for medlemsstaternes fastsættelse af minimumsbeløb for erhvervsansvarsforsikring eller en tilsvarende garanti. EBA bør ikke skelne mellem en erhvervsansvarsforsikring og en tilsvarende garanti, da de bør være substituerbare.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

- (36) For at undgå misbrug af etableringsretten er det nødvendigt at kræve, at et betalingsinstitut, der anmoder om tilladelse i en medlemsstat, udbyder i det mindste en del af sin betalingstjenesteforretning i den pågældende medlemsstat.
- (37) Det bør foreskrives, at betalingstjenestekunders midler skal holdes adskilt fra betalingsinstitutters midler. Beskyttelseskrav er nødvendige, når et betalingsinstitut er i besiddelse af betalingstjenestekunders midler. Hvor det samme betalingsinstitut gennemfører en betalingstransaktion for både betaleren og betalingsmodtageren, og der stilles en kreditlinje til rådighed for betaleren, kan det være hensigtsmæssigt at beskytte midlerne til fordel for betalingsmodtageren, når de svarer til betalingsmodtagerens fordring over for betalingsinstituttet. Betalingsinstitutter bør ligeledes opfylde krav om effektiv bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme.
- (38) Nærværende direktiv ændrer ikke betalingsinstitutters regnskabsaflæggelsesforpligtelser eller deres forpligtelser til at foretage revision af deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Betalingsinstitutter skal udarbejde deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Rådets direktiv 86/635/EØF ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽²⁾. Årsregnskaber og konsoliderede regnskaber skal revideres, medmindre et betalingsinstitut er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til nævnte direktiver.
- (39) Når betalingstjenesteudbydere yder en eller flere af de betalingstjenester, som er omfattet af dette direktiv, bør de altid have betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. For at betalingstjenesteudbydere skal kunne udbyde betalingstjenester, er det nødvendigt at de har mulighed for at åbne og føre konti i kreditinstitutter. Medlemsstaterne bør sikre, at adgang til sådanne konti stilles til rådighed på en ikkediskriminerende måde, der står i rimeligt forhold til det legitime formål, der søges opfyldt. Adgangen kan være basal, men den bør altid have et så stort omfang, at betalingsinstituttet kan yde sine tjenester uden forhindringer og effektivt.
- (40) Dette direktiv bør kun regulere betalingsinstitutters ydelse af kredit, nemlig ydelse af kreditlinjer og udstedelse af kreditkort, hvis de er kædet tæt sammen med betalingstjenester. Det er hensigtsmæssigt at tillade betalingsinstitutter at yde kredit med hensyn til deres grænseoverskridende aktiviteter, forudsat at den ydes for at lette betalings-tjenester, at den er af kortfristet art, og at den ydes for en periode, der ikke overstiger 12 måneder, herunder med indbygget automatisk forlængelse, samt at den fortrinsvis refinansieres med betalingsinstituttets egne midler samt midler fra kapitalmarkederne, og ikke med midler, som betalingsinstituttet ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester. Sådanne regler bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF ⁽³⁾ eller anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv.
- (41) Generelt har samarbejdet mellem de nationale kompetente myndigheder, der har ansvaret for at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, foretage kontrol og træffe beslutning om inddragelse af tilladelser, vist sig at fungere tilfredsstillende. Samarbejdet mellem kompetente myndigheder bør dog forbedres, både med hensyn til de oplysninger, der udveksles, og med hensyn til ensartet anvendelse og fortolkning af dette direktiv, hvor et betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse, ønsker at yde betalingstjenester i en anden medlemsstat end sit hjemland ved at gøre brug af etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser (»passporting«), herunder via internettet. EBA bør bistå med at bilægge tvister mellem kompetente myndigheder i forbindelse med grænseoverskridende samarbejde i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA bør også udarbejde et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for samarbejdet og dataudvekslingen.
- (42) For at øge gennemsigtigheden vedrørende drift af betalingsinstitutter, der har fået meddelt tilladelse af eller er registreret hos hjemlandets kompetente myndigheder, herunder deres agenter, og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse i Unionen er det nødvendigt at sikre let offentlig adgang til listen over enheder, der udbyder betalingstjenester. Derfor bør EBA udarbejde og føre et centralt register, hvor den offentliggør en liste over navnene på enheder, der udbyder betalingstjenester. Medlemsstaterne bør sikre, at de oplysninger, som de meddeler, ajourføres. Disse foranstaltninger bør også bidrage til at styrke samarbejdet mellem de kompetente myndigheder.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

- (43) Tilgængeligheden af nøjagtige, ajourførte oplysninger bør forbedres ved at pålægge betalingsinstitutter uden unødigt forsinkelse at oplyse den kompetente myndighed i deres hjemland om ændringer, der påvirker nøjagtigheden af de oplysninger og den dokumentation, der er forelagt med henblik på tilladelsen, herunder yderligere agenter eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. Kompetente myndigheder bør også i tvivlstilfælde verificere, at de modtagne oplysninger er korrekte.
- (44) Medlemsstaterne bør have mulighed for at kræve, at betalingsinstitutter, der driver virksomhed på deres område, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, regelmæssigt indberetter til dem om deres aktiviteter på medlemsstaternes område til oplysningsmæssige eller statistiske formål. Driver disse betalingsinstitutter virksomhed i henhold til etableringsretten, bør det også være muligt at anvende disse oplysninger til at føre kontrol med overholdelsen af afsnit III og IV i dette direktiv, og medlemsstaterne bør kunne kræve, at disse betalingsinstitutter udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at lette de kompetente myndigheders tilsyn med netværk af agenter. EBA bør udarbejde udkast til reguleringsmæssige standarder, der fastsætter kriterier for, hvornår der bør udpeges et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner det bør have. Kravet om at udpege et centralt kontaktpunkt bør stå i et rimeligt forhold til opnåelse af målet om tilstrækkelig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelse af afsnit III og IV i værtslandet.
- (45) I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet, såsom svig i stor målestok, bør det være muligt for de kompetente myndigheder i værtslandet at træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet og i afventning af foranstaltninger fra den kompetente myndighed i hjemlandet. Disse foranstaltninger bør være passende, stå i et rimeligt forhold til målet, ikkediskriminerende og af midlertidig karakter. Alle foranstaltninger bør begrundes behørigt. De kompetente myndigheder i det relevante betalingsinstituts hjemland og andre berørte myndigheder, f.eks. Kommissionen og EBA, bør underrettes på forhånd eller, hvis dette ikke er muligt på grund af den kritiske situation, uden unødigt forsinkelse.
- (46) I dette direktiv fastsættes de minimumsbeføjelser, som de kompetente myndigheder bør have, når de fører tilsyn med betalingsinstitutters overholdelse af gældende regler, men disse beføjelser skal udøves under hensyntagen til de grundlæggende rettigheder, herunder retten til privatlivets fred. Uden at det berører en uafhængig myndigheds (den nationale databeskyttelsesmyndighed) kontrol, og i overensstemmelse med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder bør medlemsstaterne have tilstrækkelige og effektive beskyttelsesforanstaltninger, hvis der er mulighed for, at udøvelsen af disse beføjelser kan føre til misbrug eller vilkårlighed, der udgør en alvorlig indgriben i disse rettigheder, for eksempel, hvis det er hensigtsmæssigt, gennem forudgående tilladelse fra den pågældende medlemsstats retsmyndighed.
- (47) Det er vigtigt at sikre, at alle personer, der udbyder betalingstjenester, bringes inden for rammerne af et vist minimum af lov- og reguleringskrav. Det er derfor ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder betalingstjenester, også personer, der ikke kan opfylde alle betingelserne for meddelelse af tilladelse som betalingsinstitut. En sådan tilgang er i overensstemmelse med begrundelsen for den særlige anbefaling VI fra Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende hvidvask af penge, der anbefaler at indføre en mekanisme, ifølge hvilken betalingstjenesteudbydere, der ikke kan opfylde alle betingelserne i anbefalingen, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I denne henseende bør medlemsstaterne, selv hvis sådanne personer er undtaget fra alle eller dele af betingelserne for tilladelse, kunne opføre dem i registret over betalingsinstitutter. Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være betinget af strenge krav til værdien af betalingstransaktioner. Undtagne betalingsinstitutter bør ikke have ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og bør ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlem af et betalingssystem.
- (48) I lyset af aktivitetens særlige art og de risici, der er forbundet med ydelse af kontooplysningstjenester, bør der indføres særlige tilsynsregler for kontooplysningstjenesteudbydere. Kontooplysningstjenesteudbydere bør kunne få tilladelse til at udbyde tjenester på tværs af grænserne gennem »passporting«.
- (49) Det er nødvendigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemers tekniske infrastrukturtjenester. En sådan adgang bør imidlertid være underlagt passende krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Betalingstjenesteudbydere, der søger om at deltage i et betalingssystem, bør selv bære risikoen for deres eget valg af system og over for betalingssystemet dokumentere, at deres interne ordninger er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk kortordninger med fire parter og store

systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Unionen af de forskellige kategorier af betalingstjenesteudbydere med tilladelse i overensstemmelse med betingelserne i deres tilladelse er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til betalingssystemer.

- (50) Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter og kreditinstitutter med tilladelse, så enhver betalingstjenesteudbyder, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastruktur tjenester på samme vilkår. Der bør fastsættes regler om forskellig behandling af betalingstjenesteudbydere med tilladelse og dem, der er omfattet af undtagelsen i dette direktiv samt af undtagelsen i artikel 3 i direktiv 2009/110/EF, på grund af forskellene i deres tilsynsmæssige rammer. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkår kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderne pådrager sig. Dette bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF⁽¹⁾ og heller ikke ECB's og Det Europæiske System af Centralbankers kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer.
- (51) Nærværende direktiv berører ikke anvendelsesrådet for direktiv 98/26/EF. For at sikre fair konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere bør en deltager i et betalingssystem, der er betegnet som et system i henhold til betingelserne i direktiv 98/26/EF, som yder tjenester i tilknytning til et sådant system til en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, også efter anmodning herom give adgang til sådanne tjenester på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til enhver anden betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, og enhver anden registreret betalingstjenesteudbyder. Betalingstjenesteudbydere, der er givet en sådan adgang, bør imidlertid ikke anses for deltagere som defineret i direktiv 98/26/EF og bør dermed ikke drage fordel af beskyttelsen i henhold til nævnte direktiv.
- (52) Bestemmelserne vedrørende adgang til betalingssystemer bør ikke finde anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af en enkelt udbyder af betalingstjenester. Sådanne betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemer. Sådanne systemer omfatter ordninger med tre parter, f.eks. kortordninger med tre parter, således at de i realiteten aldrig fungerer som kortordninger med fire parter, f.eks. ved at benytte licenstagere, agenter eller partnere med samme varemærke. Sådanne systemer omfatter typisk også betalingstjenester, der tilbydes af telekommunikationstjenesteudbydere, hvor ordningens operatør er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren, og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne lukkede betalingssystemer kan give etablerede almindelige betalingssystemer, ville det ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse lukkede specifikke betalingssystemer. Sådanne lukkede systemer bør dog altid være omfattet af Unionens og nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.
- (53) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugerrettigheder ved bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler, når de ikke har at gøre med forbrugere. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF⁽²⁾ skal behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.
- (54) Ved dette direktiv bør det præciseres, hvilke forpligtelser der gælder for betalingstjenesteudbydere hvad angår oplysninger til betalingstjenestebrugere, der bør modtage samme høje niveau af klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage velinformerede valg og kunne vælge frit i hele Unionen. Af hensyn til gennemsigtigheden fastsætter direktivet de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at betalingstjenestebrugere får nødvendige, tilstrækkelige og forståelige oplysninger hvad angår betalingstjenesteaftaler og betalingstransaktioner. For at fremme et velfungerende indre marked for betalingstjenester bør medlemsstaterne kun vedtage de bestemmelser om oplysningskrav, der er fastsat i dette direktiv.

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingsystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

(2) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

- (55) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig eller vildledende praksis i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF⁽¹⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽²⁾, 2002/65/EF⁽³⁾, 2008/48/EF, 2011/83/EU⁽⁴⁾ og 2014/92/EU⁽⁵⁾. Bestemmelserne i disse direktiver finder fortsat anvendelse. Navnlig forbindelsen mellem oplysningskravene forud for en aftale i nærværende direktiv og direktiv 2002/65/EF bør dog præciseres.
- (56) For at øge effektiviteten bør de krævede oplysninger stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og bør gives i et standardiseret format. Oplysningskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid være forskellige fra kravene i en rammeaftale om flere betalingstransaktioner.
- (57) I praksis er rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet heraf langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler bør derfor være omfattende, og oplysningerne bør altid gives på papir eller et andet varigt medium, for eksempel kontoudskrifter, CD-rom'er, DVD'er, harddiskdrev på personlige computere, hvorpå der kan lagres e-mail, og websteder, forudsat at sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er tilstrækkelig lang i forhold til adgangen til oplysningerne, og forudsat at disse websteder tillader at reproducere de lagrede oplysninger i et uændret format. Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner skal gives, bør imidlertid kunne aftales i rammeaftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, for eksempel at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online, når det drejer sig om netbankydelse.
- (58) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når betalingsordren gives, bør ikke være nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller et andet varigt medium. Betalingstjenesteudbyderen bør kunne give oplysningerne mundtligt ved disken eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, for eksempel ved at slå betingelserne op på en opslagstavle på stedet. Der bør også gives oplysninger om, hvor andre mere detaljerede oplysninger kan findes, for eksempel på webstedet. Hvis forbrugeren anmoder derom, bør de vigtigste oplysninger imidlertid også gives på papir eller på et andet varigt medium.
- (59) Ved dette direktiv bør forbrugere gives ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende bindes af en betalingstjenesteaftale. Forbrugere bør også til enhver tid under aftaleforholdet kunne anmode om forudgående oplysninger og om at få rammeaftalen på papir vederlagsfrit for både at have mulighed for at sammenligne de tjenester og betingelser, som betalingstjenesteudbydere tilbyder, og i tilfælde af tvister at kunne kontrollere sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser, således at der opretholdes et højt forbrugerbeskyttelsesniveau. Disse bestemmelser bør være forenelige med direktiv 2002/65/EF. De særlige bestemmelser om vederlagsfri oplysninger i nærværende direktiv bør ikke bevirke, at der gives tilladelse til at opkræve gebyr for levering af oplysninger til forbrugere i henhold til andre gældende direktiver.
- (60) Den måde, som betalingstjenesteudbyderen giver betalingstjenestebrugeren de krævede oplysninger på, bør tage hensyn til brugerens behov samt til praktiske tekniske aspekter og til omkostningseffektivitet, afhængigt af hvad der er fastlagt i den pågældende betalingstjenesteaftale. Dette direktiv bør derfor skelne mellem to måder, hvorpå betalingstjenesteudbyderen skal give oplysninger: enten skal oplysningerne meddeles aktivt af betalingstjenesteudbyderen på det relevante tidspunkt, som krævet i dette direktiv, og uden at betalingstjenestebrugeren anmoder herom, eller også skal oplysningerne stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren på grundlag af en anmodning

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

(2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).

(4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

(5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).

om yderligere oplysninger. I den anden situation bør betalingstjenestebrugeren aktivt tage skridt til at skaffe oplysningerne for eksempel ved udtrykkeligt at anmode betalingstjenesteudbyderen herom, logge på en netbanks postkasse eller indsætte et bankkort i en printer til kontoudtog. Betalingstjenesteudbyderen bør med henblik herpå sørge for, at det er muligt at få adgang til oplysningerne, og at oplysningerne er til rådighed for betalingstjenestebrugeren.

- (61) Forbrugerne bør modtage basale oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilt gebyr for sådanne oplysninger. De efterfølgende oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør også gives månedligt og vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov bør parterne dog kunne indgå aftale om, at der opkræves gebyr for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis bør medlemsstaterne kunne fastsætte bestemmelser om, at månedlige betalingskontoudtog på papir eller på et andet varigt medium altid skal gives vederlagsfrit.
- (62) For at fremme kundemobiliteten bør forbrugerne kunne opsiges en rammeaftale, uden at det medfører gebyrer. For aftaler, der opsiges af forbrugeren mindre end seks måneder efter deres ikrafttræden, bør udbydere af betalingstjenester dog have lov til at opkræve gebyr i overensstemmelse med omkostningerne ved forbrugers opsigelse af rammeaftalen. For forbrugerne bør opsigelsesperioden ikke være mere end en måned, og for betalingstjenesteudbydere bør opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv bør ikke berøre den forpligtelse, som betalingstjenesteudbyderen har til under ekstraordinære omstændigheder at opsiges betalingstjenesteaftalen i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret, såsom sådan om hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, foranstaltninger vedrørende indefrysning af pengemidler og særlige foranstaltninger, der knytter sig til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.
- (63) For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør medlemsstaterne i forbrugernes interesse kunne opretholde eller indføre begrænsninger af eller forbud mod ensidigt at foretage ændringer i betingelserne i en rammeaftale, f.eks. hvis der ikke er en berettiget årsag til ændringer.
- (64) Kontraktbestemmelser bør ikke have til formål eller føre til, at der sker forskelsbehandling af forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl. Hvis en rammeaftale for eksempel giver ret til at spærre et betalingsinstrument af objektive begrundede årsager, bør betalingstjenesteudbyderen ikke kunne påberåbe sig denne ret, blot fordi betalingstjenestebrugeren har skiftet sin bopæl i Unionen.
- (65) Hvad angår gebyrer har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter »straight-through-processing« af betalinger. Det bør derfor foreskrives, at gebyrer under normale forhold kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive betalingstjenesteudbydere. Gebyrerne kan også være nul, da bestemmelserne i dette direktiv ikke bør berøre praksis, hvor betalingstjenesteudbyderen undlader at opkræve gebyrer hos forbrugerne, når deres konti krediteres. Afhængigt af kontraktvilkårene kan en betalingstjenesteudbyder vælge alene at opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den forretningsdrivende) for brug af betalingstjenester, hvorefter der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Der er mulighed for, at betalingssystemerne kan pålægge gebyrer gennem et abonnementsgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem betalingstjenesteudbydere eller andre mellemmand.
- (66) Forskelle i national praksis vedrørende gebyropkrævning for anvendelse af et givet betalingsinstrument (»overvæltning af brugergebyrer«) har ført til vidt forskellige forhold på EU's betalingsmarkeder og er blevet en kilde til forvirring for forbrugerne, navnlig med hensyn til e-handel og grænseoverskridende handel. Forretningsdrivende i medlemsstater, hvor det er tilladt at overvælte brugergebyrer, udbyder produkter og tjenesteydelser i medlemsstater, hvor overvæltning af brugergebyrer er forbudt, og opkræver brugergebyr fra forbrugeren. Der er også mange eksempler på forretningsdrivende, som overvæltet brugergebyrer, der er meget højere end den forretningsdrivendes omkostninger ved anvendelse af et specifikt betalingsinstrument. En anden god grund til at revidere praksis for overvæltning af brugergebyrer er, at forordning (EU) 2015/751 fastsætter regler for interbankgebyrer eller kortbaserede betalinger. Interbankgebyrer udgør den vigtigste del af forretningsdrivendes gebyrer for kort og kortbaserede betalinger. Overvæltning af brugergebyrer er den styringspraksis, der til tider anvendes af forretningsdrivende for at kompensere for de ekstra omkostninger ved kortbaserede betalinger. Forordning (EU) 2015/751 fastsætter grænser for interbankgebyrers niveau. Disse grænser vil finde anvendelse inden indførelsen af det forbud, der er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne bør således overveje at hindre betalingsmodtagere i at opkræve gebyrer for anvendelse af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i kapitel II i forordning (EU) 2015/751.

- (67) Dette direktiv anerkender relevansen af betalingsinstitutter, men kreditinstitutter er fortsat er forbrugernes vigtigste adgangsvej til betalingsinstrumenter. Udstedelse af kortbaserede betalingsinstrumenter af en anden betalingstjenesteudbyder end den, der fører kundens konto, uanset om det er et kreditinstitut eller et betalingsinstitut, vil medføre øget konkurrence på markedet og dermed give forbrugerne flere og bedre valgmuligheder. Selv om de fleste betalinger på salgssteder i dag er kortbaserede, kan den nuværende grad af innovation inden for betalinger føre til en hurtig fremkomst af nye betalingskanaler i de kommende år. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Kommissionen i forbindelse sin revision af dette direktiv navnlig lægger vægt på denne udvikling, og hvorvidt der er behov for at revidere anvendelsesområdet for bestemmelsen om bekræftelse af midlers tilgængelighed. For den betalingstjenesteudbyder, der udsteder det kortbaserede betalingsinstrument, navnlig debetkort, vil en bekræftelse fra den kontoførende betalingstjenesteudbyder af, at midler er tilgængelige på kundens konto, gøre det muligt for udstederen bedre at styre og reducere sin kreditrisiko. Samtidig bør denne bekræftelse ikke gøre det muligt for den kontoførende betalingstjenesteudbyder at blokere midler på betalerens betalingskonto.
- (68) Anvendelse af et kort eller et kortbaseret betalingsinstrument til at foretage en betaling vil ofte udløse en besked, der bekræfter, at midler er tilgængelige, samt to betalingstransaktioner som følge heraf. Den første transaktion finder sted mellem udstederen og den forretningsdrivendes kontoførende betalingstjenesteudbyder, mens den anden, normalt en direkte debitering, finder sted mellem betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder og udstederen. Begge transaktioner bør behandles på samme måde som andre tilsvarende transaktioner. Betalingstjenesteudbydere, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, bør have samme rettigheder og bør underlægges samme forpligtelser i henhold til dette direktiv, uanset om de er betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder eller ej, navnlig for så vidt angår forpligtelser (f.eks. autentifikation) og ansvar over for de forskellige aktører i betalingskæden. Eftersom betalingstjenesteudbyderens anmodning og bekræftelsen af, at midlerne er til rådighed, kan ske gennem eksisterende sikre kommunikationskanaler, tekniske procedurer og infrastrukturer for kommunikation mellem betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere, samtidig med at de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger respekteres, bør der ikke være yderligere omkostninger for betalingstjenesteudbydere eller kortholdere. Endvidere bør den kontoførende betalingstjenesteudbyder, hvad enten transaktionen finder sted på internettet, dvs. på en forretningsdrivendes websted, eller i en fysisk forretning, kun være forpligtet til at give den bekræftelse, som udstederen anmoder om, hvis konti hos kontoførende betalingstjenesteudbydere er elektronisk tilgængelige til denne bekræftelse, i det mindste online. I betragtning af elektroniske penges særlige karakter bør det ikke være muligt at anvende denne mekanisme på betalingstransaktioner, der initieres via kortbaserede betalingsinstrumenter, hvorpå der er lagret elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF.
- (69) Forpligtelsen til at beskytte personaliserede sikkerhedsoplysninger er af afgørende betydning for at beskytte betalingstjenestebrugers midler og for at begrænse risici vedrørende svig og uautoriseret adgang til betalingskonti. Imidlertid bør vilkår og betingelser eller andre forpligtelser, som betalingstjenesteudbydere pålægger betalings-tjenestebrugere med henblik på at beskytte personaliserede sikkerhedsoplysninger, ikke udformes på en sådan måde, at betalingstjenestebrugere forhindres i at drage fordel af tjenesteydelser, som tilbydes af andre betalings-tjenesteudbydere, herunder betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester. Endvidere bør sådanne vilkår og betingelser ikke indeholde bestemmelser, der på nogen måde vil gøre det vanskeligere at anvende betalings-tjenester hos andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse eller registreret i henhold til dette direktiv.
- (70) Med henblik på at begrænse risiciene for og konsekvenserne af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner bør betalingstjenestebrugeren så hurtigt som muligt orientere betalingstjenesteudbyderen om eventuelle indsigelser, der gøres mod betalingstransaktioner, som angiveligt er uautoriserede eller fejlbehæftede, forudsat at betalingstjenesteudbyderen har opfyldt sine oplysningsforpligtelser efter dette direktiv. Hvis betalingstjenestebrugeren overholder underrettningsfristen, bør betalingstjenestebrugeren kunne påberåbe sig de pågældende krav med forbehold af nationale forældelsesfrister. Dette direktiv bør ikke berøre andre krav mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere.
- (71) I tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen straks tilbagebetale transaktionsbeløbet til betaleren. Hvis der er stor mistanke om en uautoriseret transaktion som følge af svigagtig adfærd fra betalingstjenestebrugers side, og mistanken er baseret på objektive grunde, som er meddelt den relevante nationale myndighed, bør betalingstjenesteudbyderen have mulighed for inden for en rimelig frist at foretage en undersøgelse før tilbagebetaling til betaleren. For at forhindre, at betaleren stilles ugunstigt, bør valørdatoen for kreditering ikke være senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret. For at tilskynde betalingstjenestebrugeren til snarest muligt at underrette betalingstjenesteudbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner bør brugeren kun hæfte for et begrænset beløb, medmindre betalingstjenestebrugeren har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. I denne sammenhæng synes et beløb på 50 EUR at være tilstrækkeligt for at sikre en harmoniseret og omfattende brugerbeskyttelse i Unionen.

Der bør ikke pålægges ansvar, hvis betaleren ikke er i stand til at opdage tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af betalingsinstrumentet. Når brugeren har meddelt betalingstjenesteudbyderen, at vedkommendes betalingsinstrument kan være misbrugt, bør betalingstjenestebrugeren desuden ikke skulle dække yderligere tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteudbyderes ansvar for den tekniske sikkerhed af deres egne produkter.

- (72) For at vurdere eventuel forsømmelse eller grov forsømmelse fra betalingstjenestebrugers side bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse bør generelt vurderes i henhold til national ret. Selv om begrebet forsømmelse indebærer tilsidesættelse af diligenspligten, bør grov forsømmelse imidlertid indebære mere end blot forsømmelse og vedrøre adfærd, der involverer en betydelig grad af skødesløshed, f.eks. opbevaring af de sikkerhedsoplysninger, der anvendes til at give tilladelse til en betalingstransaktion, ved siden af betalingsinstrumentet i et format, der på en åben og let måde kan opdages af tredjeparter. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af et betalingsinstrument, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige. Ydermere er det i specifikke situationer, navnlig hvis betalingsinstrumentet ikke er til stede ved salgsstedet, som ved onlinebetalinger, hensigtsmæssigt, at betalingstjenesteudbyderen er forpligtet til at forelægge beviser for angivelig forsømmelighed, da betalernes mulighed for at gøre dette er meget begrænset i sådanne tilfælde.
- (73) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Der kan gælde andre bestemmelser for betalingstjenestebrugere, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger. For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør betalere altid være berettiget til at rette deres krav om tilbagebetaling til deres kontoførende betalingstjenesteudbydere, også selv om en betalingsinitieringstjenesteudbydere er involveret i betalingstransaktionen. Dette berører ikke fordelingen af ansvar mellem betalingstjenesteudbyderne.
- (74) For så vidt angår betalingsinitieringstjenester, bør betalingstjenestebrugers og de involverede betalingstjenesteudbyderes rettigheder og forpligtelser stå i et passende forhold til den tjeneste, der ydes. Navnlig bør fordelingen af ansvar mellem den kontoførende betalingstjenesteudbydere og den betalingsinitieringstjenesteudbydere, der indgår i transaktionen, forpligte disse til at tage ansvar for de respektive dele af transaktionen, der er under deres kontrol.
- (75) Dette direktiv sigter mod at øge forbrugerbeskyttelsen i forbindelse med kortbaserede betalingstransaktioner, hvor det præcise transaktionsbeløb ikke kendes, når betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, f.eks. på automatiske tankstationer, i biludlejningskontrakter og ved udførelse af hotelreservationer. Betalernes betalingstjenesteudbydere bør udelukkende kunne blokere midler på betalernes betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres, og disse midler bør frigives uden unødigt forsinkelse efter modtagelse af oplysningerne om det præcise betalingstransaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelse af betalingsordren.
- (76) SEPA sigter mod at videreudvikle fælles EU-dækkende betalingstjenester til erstatning af de nuværende nationale betalingstjenester, for så vidt angår betalinger, som foretages i euro. Med henblik på at sikre en fuldstændig overgang til EU-dækkende kreditoverførsler og direkte debiteringer fastsætter forordning (EU) nr. 260/2012 tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro. Med hensyn til direkte debiteringer fastsætter nævnte forordning, at betaleren giver sit samtykke til både betalingsmodtageren og til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere (enten direkte eller indirekte via betalingsmodtageren), og at mandater, såvel som senere ændringer eller annullering, opbevares af betalingsmodtageren eller en tredjepart på vegne af betalingsmodtageren. Den nuværende og indtil videre eneste paneuropæiske ordning med direkte debitering for forbrugerbetalinger i euro, som er udviklet af Det Europæiske Betalingsråd, er baseret på princippet om, at mandatet til at gennemføre en direkte debitering gives af betaleren til betalingsmodtageren og opbevares sammen med senere ændringer eller annullering af betalingsmodtageren. Mandatet kan også opbevares af en tredjepart på betalingsmodtagerens vegne. For at sikre bred offentlig opbakning til SEPA og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse inden for SEPA giver den eksisterende paneuropæiske ordning med direkte debitering ubetinget ret til tilbagebetaling for autoriserede betalinger. For at afspejle dette tager dette direktiv sigte på at fastsætte en ubetinget ret til tilbagebetaling som et generelt krav til alle direkte debiteringstransaktioner, der foretages i euro i Unionen.

Sideløbende med SEPA fortsætter traditionelle ordninger med direkte debitering i andre valutaer end euro dog med at eksistere i medlemsstater, hvis valuta ikke er euro. Disse ordninger har vist sig at være effektive og sikrer samme høje beskyttelsesniveau for betaleren gennem andre beskyttelsesforanstaltninger, der ikke altid er baseret på en ubetinget ret til tilbagebetaling. I dette tilfælde bør betaleren være beskyttet af den generelle regel om tilbagebetaling, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger et beløb, der med rimelighed kunne forventes. Desuden bør medlemsstaterne kunne fastsætte regler om ret til tilbagebetaling, der er mere fordelagtige for betaleren. Der er en reel efterspørgsel efter særlige direkte debiteringsprodukter i euro inden for SEPA, hvilket fremgår af den fortsatte tilstedeværelse af visse traditionelle betalingstjenester i euro i nogle medlemsstater. Det vil være rimeligt at tillade, at betaleren og betalernes betalingstjenesteudbydere i en rammeaftale fastsætter, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, i tilfælde, hvor betaleren er beskyttet, enten fordi vedkommende har givet samtykke til at gennemføre en transaktion direkte til vedkommendes betalingstjenesteudbydere, herunder når denne handler på vegne af betalingsmodtageren, eller, hvor det er relevant, fordi oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet eller stillet til rådighed for betaleren på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller betalingsmodtageren. Under alle omstændigheder bør betaleren altid være beskyttet af den generelle regel om tilbagebetaling i tilfælde af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner.

- (77) Med henblik på likviditetsstyring og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcis, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør der derfor fastsættes et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning, nemlig når betalingstjenesteudbyderen modtager betalingsordren, herunder når betalingstjenesteudbyderen har haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i betalingstjenesteaftalen, uanset en eventuel forudgående andel i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, for eksempel kontrol af sikkerhed og midlers tilgængelighed, oplysninger om brug af PIN-kode eller udstedelse af et betalingstilsagn. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalernes betalingstjenesteudbydere modtager den betalingsordre, der skal debiteres betalernes konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender betalingstjenesteudbyderen betalingsordrer vedrørende opkrævning af for eksempel kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en betalingstjenesteudbydere indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb via en betinget kreditering af vedkommendes konto, bør i denne forbindelse være uden betydning. Brugere bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en aftalemæssig eller retmæssig afvisningsgrund. Hvis betalingstjenesteudbyderen afviser en betalingsordre, bør betalingstjenestebrugeren snarest have meddelelse herom samt en begrundelse herfor i henhold til kravene i EU-retten og national ret. Hvis rammeaftalen fastsætter betingelser om, at betalingstjenesteudbyderen kan opkræve et afvisningsgebyr, bør et sådant gebyr være objektivt begrundet, og det bør holdes så lavt som muligt.
- (78) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalinger. Afhængigt af betalingstjenestens og betalingsordrens art bør fristen for tilbagekaldelse af betalinger dog kunne ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand bør kun gælde i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.
- (79) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser efter nogle medlemsstaters ret, som en betalingstjenesteudbydere i henhold til betalernes rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og betalingsmodtageren. En sådan tilbagebetaling bør betragtes som en ny betalingsordre. Bortset fra sådanne tilfælde bør retstvister, der opstår inden for det forhold, der ligger til grund for betalingsordren, udelukkende afgøres mellem betaleren og betalingsmodtageren.
- (80) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through-processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår opfyldelse af eventuelle underliggende forpligtelser mellem betalingstjenestebrugere, at hele det beløb, som betaleren overfører, krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogen af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin betalingstjenesteudbydere, hvorved denne får ret til at fratække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, bør efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer, der er blevet fratrukket.

- (81) Betalingsinstrumenter med lav værdi bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række urimelige krav. De relevante oplysningskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger. Trods den lempede ordning bør betalingstjenestebrugerne have tilstrækkelig beskyttelse under henvisning til de begrænsede risici, der er forbundet med disse betalingsinstrumenter, navnlig for så vidt angår forudbetalte betalingsinstrumenter.
- (82) For at gøre betalinger i Unionen mere effektive bør der for alle betalingsordrer, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, herunder kredittransaktioner og pengeoverførsler, gælde en maksimal gennemførelsestid på én dag. For alle andre betalinger, eksempelvis betalinger initieret af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsestid på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem betalingstjenesteudbyderen og betaleren, der fastsætter en længere gennemførelsestid. Disse tidsfrister bør kunne forlænges med en yderligere arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir, for at give mulighed for fortsat udbud af betalingstjenester til forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Når der anvendes en ordning med direkte debitering, bør betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sende opkrævningsordren inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes betalingstjenesteudbyder, således at afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Da betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne om nødvendigt kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsestid end én arbejdsdag for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau.
- (83) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsetider bør betragtes som god praksis, når en af betalingstjenesteudbyderne ikke er etableret i Unionen.
- (84) For at styrke forbrugernes tillid til et harmoniseret betalingsmarked er det vigtigt, at betalingstjenestebrugerne kender de faktiske omkostninger ved og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan træffe deres valg. Derfor bør det være forbudt at bruge ugenomsigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brug af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.
- (85) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, må brugeren have tillid til, at betalingstjenesteudbyderen vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har betalingstjenesteudbyderen forudsætningerne for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er betalingstjenesteudbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke mellemmand der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det hensigtsmæssigt, undtagen under usædvanlige eller uforudsigelige omstændigheder, at tillægge betalingstjenesteudbyderen ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som vedkommende har accepteret fra brugeren, undtagen med hensyn til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders handlinger og undladelser, for hvilke alene betalingsmodtageren er ansvarlig. For at betaleren ikke skal være ubeskyttet i den usandsynlige situation, at det ikke er klart, at betalingen blev behørigt modtaget af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, bør den tilsvarende bevisbyrde dog påhvile betalere ns betalingstjenesteudbyder. Som hovedregel kan det forventes, at den formidlende institution, sædvanligvis et neutralt organ såsom en centralbank eller et fælles clearinghus, der overfører betalingsbeløbet fra den afsendende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder, vil lagre posteringsoplysninger og vil være i stand til at stille disse til rådighed, når det er nødvendigt. Uanset hvornår betalingsbeløbet er blevet krediteret den modtagende betalingstjenesteudbyders konto, bør betalingsmodtageren øjeblikkeligt have et krav på sin betalingstjenesteudbyder for så vidt angår kreditering på kontoen.
- (86) Betalere ns betalingstjenesteudbyder, nemlig den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller, hvor det er relevant, betalingsinitieringstjenesteudbyderen, bør påtage sig ansvaret for, at betalinger gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestiden, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden indtil betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalere ns betalingstjenesteudbyder, når det fulde beløb ikke krediteres eller først sent krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt tilbagebetale betalere ns det relevante transaktionsbeløb, uden at dette berører andre krav, der kan påberåbes i henhold til national ret. På grund af betalingstjenesteudbyderens ansvar bør betalere ns eller betalingsmodtageren ikke pålægges nogen omkostninger i forbindelse med den fejlbehæftede betaling. Ved en manglende, fejlbehæftet eller for sent gennemført betalingstransaktion bør medlemsstaterne sikre, at valørdatoen for betalingstjenesteudbyderens efterbetalinger altid er den samme som valørdatoen ved en korrekt gennemførelse.

- (87) Dette direktiv bør kun vedrøre aftalemæssige forpligtelser og ansvar mellem betalingstjenestebrugeren og betalings-tjenesteudbyderen. Hvis pengeoverførsler og andre betalingstjenester skal fungere korrekt, skal betalingstjenesteudbydere og deres mellemænd, såsom udbydere af databehandling, imidlertid have indgået aftaler, som fastsætter deres indbyrdes rettigheder og forpligtelser. Spørgsmål vedrørende erstatningsansvar udgør en væsentlig del af disse ensartede aftaler. For at sikre troværdigheden mellem betalingstjenesteudbydere og mellemænd, der indgår i en betalingstransaktion, er det nødvendigt, at der er retssikkerhed for, at en ikkeansvarlig betalingstjenesteudbyder holdes skadesløs for tab eller beløb betalt i henhold til dette direktivs bestemmelser om ansvar. Yderligere rettigheder og detaljer om indholdet af denne regres og proceduren for behandling af klager mod den betalings-tjenesteudbyder eller den mellemmand, der har ansvaret for en mangelfuld betalingstransaktion, bør afhænge af, hvad der er aftalt.
- (88) Det bør være muligt for betalingstjenesteudbyderen utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplnitning og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Unionen på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Dette bør dog ikke afholde medlemsstaterne fra at kræve, at betalerens betalingstjenesteudbyder handler med den nødvendige omhu og, når det er teknisk muligt og ikke kræver manuel intervention, kontrollerer sammenhængen i den entydige identifikationskode og, når der ikke er sammenhæng i den entydige identifikationskode, afviser en betalingsordre og underretter betaleren herom. Betalingstjenesteudbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra betalingstjenestebrugeren. Hvis midlerne i forbindelse med en betalingstransaktion når frem til den forkerte modtager som følge af en ukorrekt entydig identifikationskode, som betaleren har angivet, bør betalerens eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere ikke være ansvarlige, men de bør være forpligtet til at samarbejde om at gøre en rimelig indsats for at inddrive midlerne, herunder ved at kommunikere relevante oplysninger.
- (89) Betalingstjenesteudbyderes ydelse af betalingstjenester kan indebære behandling af personoplysninger. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾, de nationale regler, der gennemfører direktiv 95/46/EF, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med dette direktiv. Navnlig når personoplysninger behandles med henblik på dette direktiv, bør det præcise formål angives, det relevante retsgrundlag nævnes, og de relevante sikkerhedskrav, der er fastsat i direktiv 95/46/EF, opfyldes, og principperne om nødvendighed, proportionalitet, formålsbegrænsning og en rimelig data-opbevaringsperiode bør respekteres. Endvidere bør indbygget databeskyttelse og databeskyttelse gennem indstillinger indgå i alle databehandlingsystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af dette direktiv.
- (90) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder respekten for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til effektive retsmidler og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse. Direktivet skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (91) Betalingstjenesteudbydere er ansvarlige for sikkerhedsforanstaltninger. Disse foranstaltninger bør være forholds-mæssigt afpassede efter de pågældende sikkerhedsrisici. Betalingstjenesteudbydere bør fastlægge rammer for at begrænse risici og opretholde effektive procedurer til håndtering af hændelser. Der bør indføres en mekanisme til regelmæssig rapportering, så det sikres, at betalingstjenesteudbydere regelmæssigt giver de kompetente myndigheder en ajourført vurdering af deres sikkerhedsrisici og de foranstaltninger, som de har truffet for at imødegå disse risici. Endvidere er det for at sikre, at skadevirkninger for brugere, andre betalingstjenesteudbydere eller betalingssystemer, såsom væsentlige forstyrrelser af et betalingssystem, holdes på et minimum, nødvendigt at forpligte betalingstjenesteudbydere til uden unødigt forsinkelse at underrette de kompetente myndigheder om større sikkerhedshændelser. EBA bør have en koordinerende rolle.
- (92) Pligten til at indberette sikkerhedshændelser bør ikke berøre andre forpligtelser til at indberette hændelser i henhold til andre EU-retsakter, og kravene fastsat i dette direktiv bør tilpasses til og stå i et rimeligt forhold til indberetningsforpligtelserne i henhold til anden EU-ret.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

- (93) Det er nødvendigt at fastlægge en klar retlig ramme, som fastsætter de betingelser, efter hvilke betalingsinitierings-tjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kan yde deres tjenester med samtykke fra kontoindehaveren uden at være forpligtet af den kontoførende betalingstjenesteudbyder til at benytte en bestemt forretningsmodel, hvad enten den er baseret på direkte eller indirekte adgang, til levering af disse typer tjenesteydelser. Betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere på den ene side og den kontoførende betalings-tjenesteudbyder på den anden side bør opfylde de nødvendige databeskyttelses- og sikkerhedskrav, der er fastsat eller henvist til i dette direktiv, eller som er medtaget i udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder bør være forenelige med de forskellige teknologiske løsninger, der står til rådighed. For at garantere sikker kommunikation mellem de relevante aktører i forbindelse med disse tjenesteydelser bør EBA også præcisere kravene til fælles og åbne kommunikationsstandarder, som skal gennemføres af alle kontoførende betalingstjenesteudbydere, der giver mulighed for onlinebetalingstjenester. Dette betyder, at disse åbne standarder bør sikre interoperabilitet mellem forskellige teknologiske kommunikationsløsninger. Disse fælles og åbne standarder bør også sikre, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder er klar over, at vedkommende kontaktes af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller en kontooplysningstjenesteudbyder og ikke af kunden selv. Standarderne bør også sikre, at betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder og med de involverede kunder på sikker vis. Ved udarbejdelsen af disse krav bør EBA navnlig være opmærksom på, at de standarder, der skal anvendes, skal give mulighed for anvendelse af alle almindelige typer anordninger (såsom computere, tablets og mobiltelefoner) i forbindelse med forskellige betalingstjenester.
- (94) Ved udarbejdelsen af reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation bør EBA systematisk vurdere og tage hensyn til privatlivsdimensionen med henblik på at fastlægge de risici, der er forbundet med hver af de tilgængelige tekniske muligheder, og de foranstaltninger, der kan træffes for at minimere truslerne mod databeskyttelsen.
- (95) Sikkerhed i forbindelse med elektroniske betalinger er afgørende for at sikre forbrugerbeskyttelse og udvikling af et gunstigt miljø for e-handel. Alle betalingstjenester, der udbydes elektronisk, bør gennemføres på sikker vis ved hjælp af teknologier, der garanterer sikker autentifikation af brugeren og begrænser risikoen for svig mest muligt. Der synes ikke at være behov for at sikre det samme beskyttelsesniveau for betalingstransaktioner, der initieres og gennemføres på andre måder end ved hjælp af elektroniske platforme eller anordninger, som f.eks. papirbaserede betalingstransaktioner, postordresalg eller telefonsalg. En solid vækst i internetbetalinger og mobilbetalinger bør ledsages af en generel forbedring af sikkerhedsforanstaltningerne. Betalingstjenester, der udbydes på internettet eller via andre fjernkanaler, og hvis funktion ikke afhænger af, hvor den anordning, der anvendes til at initiere betalingstransaktionen, eller det anvendte betalingsinstrument er fysisk placeret, bør derfor omfatte autentifikation af transaktioner med dynamiske koder, med henblik på, at brugeren hele tiden er klar over beløbet og betalingsmodtageren for den transaktion, som brugeren giver tilladelse til.
- (96) Sikkerhedsforanstaltningerne bør være forenelige med det risikoniveau, der er forbundet med betalingstjenesten. For at gøre det muligt at udvikle brugervenlige og tilgængelige betalingsmidler for betalinger med lav risiko, såsom kontaktløse betalinger med lav værdi på salgsstedet, uanset om de er baseret på en mobiltelefon eller ej, bør undtagelserne for anvendelse af sikkerhedskrav derfor præciseres i de reguleringsmæssige tekniske standarder. Der er behov for sikker anvendelse af personaliserede sikkerhedsoplysninger for at begrænse risici i forbindelse med phishing og andre svigagtige aktiviteter. Brugeren bør i denne henseende kunne have tillid til, at der træffes foranstaltninger til beskyttelse af integriteten og fortroligheden af dennes personaliserede sikkerhedsoplysninger. Disse foranstaltninger omfatter typisk krypteringssystemer, der tager udgangspunkt i betalerens personlige anordninger, herunder kortlæsere eller mobiltelefoner, eller som betaleren modtager fra sin kontoførende betalings-tjenesteudbyder via forskellige kanaler, såsom via SMS eller e-mail. Foranstaltningerne, herunder typisk krypteringssystemer, der kan frembringe autentifikationskoder som f.eks. engangsadgangskoder, kan gøre betalingstransaktioner mere sikre. Betalingstjenestebrugeres brug af sådanne autentifikationskoder bør anses for at være forenelig med deres forpligtelser vedrørende betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsoplysninger, også når betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere er involveret.
- (97) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med alternative tvistbilæggelsespro-cedurer.
- (98) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at tvister mellem betalingstjenesteudbydere og betalingstjenestebrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i

dette direktiv, kan løses efter en lettilgængelig, tilstrækkelig, uafhængig, upartisk, gennemsigtig og effektiv alternativ tvistbilæggelsesprocedure. I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽¹⁾ fastsættes det, at den forbrugerbeskyttelse, som de obligatoriske lovregler i det land, hvor de pågældende har deres sædvanlige opholdssted, giver, ikke må tilsidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om lovvalg for aftalen. Med hensyn til etablering af en effektiv procedure for tvistbilæggelse bør medlemsstaterne sikre, at betalingstjenesteudbydere iværksætter en effektiv klageprocedure, der kan følges af deres betalingstjenestebrugere, før tvister indbringes til bilæggelse ved en alternativ tvistbilæggelsesprocedure eller for en domstol. Klageproceduren bør indeholde korte og klart definerede frister, inden for hvilke betalingstjenesteudbydere bør besvare en klage. Medlemsstaterne bør sikre, at alternative tvistbilæggelsesinstanser har tilstrækkelig kapacitet til på en hensigtsmæssig og effektiv måde at kunne deltage i grænseoverskridende samarbejde om tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv.

- (99) Det er nødvendigt at sikre effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over betalingstjenesteudbydere, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning. Med henblik på at sikre effektiv overholdelse af dette direktiv bør medlemsstaterne udpege kompetente myndigheder, der opfylder betingelserne fastsat i forordning (EU) nr. 1093/2010, og som handler uafhængigt af betalingstjenesteudbyderne. Af hensyn til gennemsigtigheden bør medlemsstaterne meddele Kommissionen, hvilke autoriteter der er udpeget, med en klar beskrivelse af deres pligter i henhold til dette direktiv.
- (100) Uden at det berører retten til at anlægge sag ved en domstol for at sikre overholdelse af dette direktiv, bør medlemsstaterne også sikre, at de kompetente myndigheder får de nødvendige beføjelser, herunder til at pålægge sanktioner, når en betalingstjenesteudbyder ikke opfylder de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, navnlig hvis der er risiko for gentagelser eller andre betænkeligheder for så vidt angår forbrugernes kollektive interesser.
- (101) Det er vigtigt, at forbrugerne på en klar og forståelig måde bliver oplyst om deres rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Kommissionen bør derfor udarbejde en folder om disse rettigheder og forpligtelser.
- (102) Dette direktiv berører ikke bestemmelser i national ret om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige angivelser i eller fejl ved fremsendelse af opgørelser.
- (103) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne vedrørende momsbehandlingen af betalingstjenester i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽²⁾.
- (104) Når dette direktiv angiver beløb i euro, skal disse beløb forstås som værende de tilsvarende beløb i den nationale valuta som fastlagt af hver medlemsstat, hvis valuta ikke er euro.
- (105) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF før dette direktivs ikrafttræden, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.
- (106) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde bør delegeres til Kommissionen for så vidt angår ændring af henvisningerne til henstilling 2003/361/EF, hvis den pågældende henstilling ændres, at opdatere det gennemsnitsbeløb for af betalingstjenesteudbydere gennemførte betalingstransaktioner, der bruges som grænseværdi af de medlemsstater, der anvender muligheden for at undtage mindre betalingsinstitutter fra (dele af) tilladelseskravene, for at tage højde for inflation. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og til Rådet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

- (107) Med henblik på ensartet anvendelse af dette direktiv bør Kommissionen kunne benytte sig af ekspertise og støtte fra EBA, der bør have til opgave at udarbejde retningslinjer og udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om sikkerhedsaspekter ved betalingstjenester, navnlig for så vidt angår stærk kundeautentifikation, og om samarbejdet mellem medlemsstaterne vedrørende udbud af tjenesteydelser og etablering af betalingsinstitutter med tilladelse i andre medlemsstater. Kommissionen bør bemyndiges til at vedtage udkast til disse lovgivningsmæssige tekniske standarder. Disse specifikke opgaver er i fuld overensstemmelse med EBA's rolle og ansvarsområder som fastsat i forordning (EU) nr. 1093/2010.
- (108) EBA bør i forbindelse med udarbejdelsen af retningslinjer, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder i henhold til dette direktiv og i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010 sikre, at den hører alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og tager hensyn til alle involverede interesser. Hvis det er nødvendigt for at opnå en passende balance af synspunkter, bør EBA gøre en særlig indsats for at indhente synspunkter fra relevante aktører uden for banksektoren.
- (109) Målet for dette direktiv, nemlig yderligere integration af et indre marked for betalingstjenester, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (110) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til, i tilfælde hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (111) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 5. december 2013 ⁽²⁾.
- (112) Direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF, 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (113) I betragtning af antallet af nødvendige ændringer i direktiv 2007/64/EF bør direktivet ophæves og erstattes —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

1. Ved dette direktiv fastsættes regler, i henhold til hvilke medlemsstaterne sonderer mellem følgende kategorier betalingstjenesteudbydere:

⁽¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ EUT C 38 af 8.2.2014, s. 14.

- a) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹⁾, herunder filialer heraf som defineret i den i nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, nr. 17), når sådanne filialer er beliggende i Unionen, hvad enten disse filialers hovedkontorer er beliggende i Unionen eller, i overensstemmelse med artikel 47 i direktiv 2013/36/EU og national ret, uden for Unionen
- b) e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, herunder, i overensstemmelse med artikel 8 i nævnte direktiv og med national ret, filialer heraf, hvis sådanne filialer er beliggende i Unionen, og deres hovedkontor er beliggende uden for Unionen, i det omfang de betalingstjenester, som udbydes af disse filialer, har forbindelse til udstedelse af elektroniske penge
- c) postgirokontorer, der ifølge national ret har ret til at udbyde betalingstjenester
- d) betalingsinstitutter
- e) ECB og nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller andre offentlige myndigheder
- f) medlemsstater eller deres regionale eller lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.

2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for:

- a) gennemsigtighed i betingelser for og oplysningskrav til betalingstjenester, og
- b) betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser, hvad angår udbud af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes i Unionen.
2. Afsnit III og IV finder anvendelse på betalingstransaktioner i en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen.
3. Afsnit III, med undtagelse af artikel 45, stk. 1, litra b), artikel 52, stk. 2, litra e), og artikel 56, litra a), samt afsnit IV, med undtagelse af artikel 81-86, finder anvendelse på betalingstransaktioner i en valuta, der ikke er en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
4. Afsnit III, med undtagelse af artikel 45, stk. 1, litra b), artikel 52, stk. 2, litra e), artikel 52, stk. 5, litra g), og artikel 56, litra a), samt afsnit IV, med undtagelse af artikel 62, stk. 2 og 4, artikel 76, 77 og 81, artikel 83, stk. 1, samt artikel 89 og 92, finder anvendelse på betalingstransaktioner i alle valutaer, hvor kun en af betalingstjenesteudbyderne er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
5. Medlemsstaterne kan undtage de institutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, nr. 4)-23), i direktiv 2013/36/EU, fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i nærværende direktiv.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

Artikel 3

Undtagelser

Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:

- a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemlid
- b) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som ved aftale har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på vegne af enten kun betaleren eller kun betalingsmodtageren
- c) erhvervmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder afhentning, håndtering og levering heraf
- d) betalingstransaktioner, der indebærer ikkeerhvervmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almenyttig virksomhed
- e) tjenester, hvor kontant betaling fra betalingsmodtager til betaler foretages som en del af en betalingstransaktion efter udtrykkelig anmodning fra betalingstjenestebrugeren umiddelbart før gennemførelsen af betalingstransaktionen ved en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser
- f) kontante valutavekslingstransaktioner, hvor midlerne ikke indestår på en betalingskonto
- g) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på betalingstjenesteudbyderen med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:
 - i) papirchecks som defineret i Genèvekonventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - ii) papirchecks lignende de i nr. i) omhandlede og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genèvekonventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - iii) papirbaserede veksler i overensstemmelse med Genèvekonventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - iv) papirbaserede veksler lignende de i nr. iii) omhandlede og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genèvekonventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - v) papirbaserede vouchers
 - vi) papirbaserede rejsechecks
 - vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostforeningen
- h) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og betalingstjenesteudbydere, jf. dog artikel 35

- i) betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra h) omhandlede personer eller af investeringselskaber, kreditinstitutter, institutter for kollektiv investering i værdipapirer eller administrationselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot
- j) tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at udbyderne på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, herunder behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentifikation af data og enheder, levering af IT- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og anordninger til brug for betalings-tjenester, med undtagelse af betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester
- k) tjenester baseret på specifikke betalingsinstrumenter, som kun kan anvendes i begrænset omfang, og som opfylder en af følgende betingelser:
- i) instrumenter, der giver indehaveren mulighed for at erhverve varer eller tjenester alene i udstederens forretnings-lokaler eller inden for et begrænset net af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder
 - ii) instrumenter, der kun kan benyttes til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer eller tjenester
 - iii) instrumenter, der kun er gyldige i en enkelt medlemsstat, og som stilles til rådighed på anmodning af en virksomhed eller en offentlig enhed og reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål til at erhverve bestemte varer eller tjenester fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen
- l) betalingstransaktioner med af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester som supplement til elektroniske kommunikationstjenester for en abonnent på netværket eller tjenesten:
- i) til køb af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester, uanset hvilken anordning der anvendes til køb eller forbrug af det digitale indhold, og som opkræves på den tilhørende regning, eller
 - ii) gennemført fra eller via en elektronisk anordning, og som opkræves på den tilhørende regning inden for rammerne af almennyttig virksomhed eller til køb af billetter,
- forudsat at værdien af en enkelt betalingstransaktion omhandlet i nr. i) og ii) ikke overstiger 50 EUR, og:
- den samlede værdi af betalingstransaktionerne for en enkelt abonnent ikke overstiger 300 EUR pr. måned, eller
 - den samlede værdi af betalingstransaktionerne ikke overstiger 300 EUR pr. måned, hvis en abonnent forud indbetaler penge på sin konto hos udbyderen af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester
- m) betalingstransaktioner, der foretages mellem betalingstjenesteudbydere eller deres agenter eller filialer for egen regning
- n) betalingstransaktioner og dertil knyttede tjenester mellem en modervirksomhed og dens dattervirksomheder eller mellem dattervirksomheder af samme modervirksomhed uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end en virksomhed, som tilhører samme concern
- o) kontanthævningstjenester tilbudt via pengeautomater af udbydere på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke tilbyder andre af de i bilag I omhandlede betalingstjenester. Kunden skal dog oplyses om eventuelle hævegebyrer, jf. artikel 45, 48, 49 og 59, inden hævningen foretages såvel som ved modtagelsen af kontanterne ved transaktionens afslutning efter hævningen.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »hjemland«:
 - a) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, eller
 - b) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 2) »værtsland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen har en agent eller en filial eller udbyder betalingstjenester
- 3) »betalingstjeneste«: en eller flere af de forretningsaktiviteter, som er anført i bilag I
- 4) »betalingsinstitut«: en juridisk person, der i overensstemmelse med artikel 11 er meddelt tilladelse til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Unionen
- 5) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller på dennes vegne eller af en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) »fjernbetalingstransaktion«: en betalingstransaktion, der initieres via internettet eller gennem en anordning, der kan anvendes til fjernkommunikation
- 7) »betalingssystem«: et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede ordninger og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- 8) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 9) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 10) »betalingstjenestebruger«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste som betaler eller betalingsmodtager eller begge dele
- 11) »betalingstjenesteudbyder«: et organ som omhandlet i artikel 1, stk. 1, eller en fysisk eller juridisk person, der er omfattet af en undtagelse i medfør af artikel 32 og 33
- 12) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 13) »betalingsordre«: en instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til deres betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion
- 14) »betalingsinstrument«: en personaliseret anordning eller personaliserede anordninger og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebruger og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre

- 15) »betalingsinitieringstjeneste«: en tjeneste til initiering af en betalingsordre på anmodning af betalingstjenestebrugeren med hensyn til en betalingskonto hos en anden betalingstjenesteudbyder
- 16) »kontooplysningstjeneste«: en onlinetjeneste, der leverer konsoliderede oplysninger om en eller flere betalingskonti, som betalingstjenestebrugeren har hos enten en anden betalingstjenesteudbyder eller hos flere end én betalingstjenesteudbyder
- 17) »kontoførende betalingstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der stiller en betalingskonto til rådighed for en betaler, og fører denne
- 18) »betalingsinitieringstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 7
- 19) »kontooplysningstjenesteudbyder«: en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 8
- 20) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 21) »rammeaftale«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige gennemførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 22) »pengeoverførsel«: en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne
- 23) »direkte debitering«: en betalingstjeneste til at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalerens samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller til betalerens egen betalingstjenesteudbyder
- 24) »kreditoverførsel«: en betalingstjeneste til at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren
- 25) »midler«: sedler og mønter, kontopenge eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF
- 26) »valørdato«: et referencetidspunkt, der anvendes af en betalingstjenesteudbyder ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto
- 27) »referencekurs«: den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentligt tilgængelig kilde
- 28) »referencerentesats«: den rentesats, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
- 29) »autentifikation«: en procedure, der giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at verificere identiteten af en betalingstjenestebruger eller validiteten af brugen af et specifikt betalingsinstrument, herunder brugen af brugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger

- 30) »stærk kundeautentifikation«: en autentifikation baseret på anvendelse af to eller flere elementer, der kategoriseres som viden (noget, som kun brugeren ved), besiddelse (noget, som kun brugeren besidder) og iboende egenskab (noget, som brugeren er), og som er uafhængige, idet brud på et af dem ikke svækker de andres pålidelighed, og som desuden er udformet på en måde, der beskytter fortroligheden af autentifikationsdataene
- 31) »personaliserede sikkerhedsoplysninger«: personaliserede elementer, som betalingstjenesteudbyderen stiller til rådighed for en betalingstjenestebruger med henblik på autentifikation
- 32) »følsomme betalingsdata«: data, herunder personaliserede sikkerhedsoplysninger, som kan anvendes til at begå svig. I forbindelse med betalingsinitieringstjenesteudbyderes og kontooplysningstjenesteudbyderes virksomhed udgør kontohaverens navn og kontonummer ikke følsomme betalingsdata
- 33) »entydig identifikationskode«: en kombination af bogstaver, tal eller symboler, som betalingstjenesteudbyderen oplyser til betalingstjenestebrugeren, og som betalingstjenestebrugeren skal angive for utvetydigt at identificere en anden betalingstjenestebruger og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingstransaktion
- 34) »fjernkommunikationsmiddel«: et middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan anvendes til indgåelse af en betalingstjenesteaftale
- 35) »varigt medium«: ethvert middel, som sætter betalingstjenestebrugeren i stand til at lagre oplysninger rettet personligt til denne betalingstjenestebruger med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
- 36) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor betalingstjenesteaftalen indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til henstilling 2003/361/EF
- 37) »arbejdsdag«: en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante betalingstjenesteudbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion
- 38) »agent«: en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbud af betalingstjenester
- 39) »filial«: et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte gennemfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial
- 40) »koncern«: en gruppe virksomheder, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 22, stk. 1, 2 eller 7, i direktiv 2013/34/EU, eller virksomheder som defineret i artikel 4, 5, 6 og 7 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014 ⁽¹⁾, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 10, stk. 1, eller i artikel 113, stk. 6 eller 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 41) »elektronisk kommunikationsnet«: et net som defineret i artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF ⁽²⁾
- 42) »elektronisk kommunikationstjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF

⁽¹⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014 af 7. januar 2014 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013, for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for kapitalgrundlagskrav for institutter (EUT L 74 af 14.3.2014, s. 8).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33).

- 43) »digitalt indhold«: varer eller tjenester, der produceres og leveres i digital form, og hvis anvendelse eller forbrug er begrænset til en teknisk anordning, og som på ingen måde omfatter anvendelse eller forbrug af fysiske varer eller tjenester
- 44) »indløsning af betalingstransaktioner«: en betalingstjeneste, der udbydes af en betalingstjenesteudbyder, som indgår en aftale med en betalingsmodtager om at modtage og behandle betalingstransaktioner, og som fører til overførsel af penge til betalingsmodtageren
- 45) »udstedelse af betalingsinstrumenter«: en betalingstjeneste udbudt af en betalingstjenesteudbyder, som har indgået en aftale om at stille et betalingsinstrument til rådighed for en betaler med henblik på at initiere og behandle betalerens betalingstransaktioner
- 46) »kapitalgrundlag«: kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013, hvor mindst 75 % af kernekapitalen består af egentlig kernekapital som omhandlet i artikel 50 i nævnte forordning, og den supplerende kapital er lig med eller mindre end en tredjedel af kernekapitalen
- 47) »betalingsvaremærke«: alle fysiske eller digitale navne, ord, tegn, symboler eller en kombination heraf, som kan angive den betalingskortordning, der anvendes til at gennemføre kortbaserede betalingstransaktioner
- 48) »co-badging«: indbefatning af to eller flere betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer af samme betalingsvaremærke på det samme betalingsinstrument.

AFSNIT II

BETALINGSTJENESTEUDBYDERE

KAPITEL 1

Betalingsinstitutter

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 5

Ansøgning om tilladelse

1. For at få meddelt tilladelse som betalingsinstitut indgives en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:
- a) en oversigt over aktiviteter, der navnlig angiver de planlagte typer betalingstjenester
 - b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift
 - c) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 7 foreskrevne startkapital
 - d) for så vidt angår de betalingsinstitutter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører betalingstjenestebrugerne, jf. artikel 10
 - e) en beskrivelse af ansøgerens forretningsgange og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, der dokumenterer, at disse forvaltningsordninger og kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige
 - f) en beskrivelse af den procedure, der er indført for at håndtere og følge op på sikkerhedshændelser og sikkerhedsrelaterede kundeklager, herunder en ordning for indberetning af hændelser, hvori der er taget højde for betalingsinstituttets indberetningsforpligtelser, jf. artikel 96

- g) en beskrivelse af den procedure, der er indført til at gemme, overvåge, spore og begrænse adgang til følsomme betalingsdata
- h) en beskrivelse af ordningerne for forretningskontinuitet, herunder en klar fastlæggelse af de kritiske funktioner, effektive beredskabsplaner og en procedure til regelmæssigt at teste og evaluere, om sådanne planer er tilstrækkelige og effektive
- i) en beskrivelse af de principper og definitioner, der anvendes ved indsamling af statistiske data om drift, transaktioner og svig
- j) et dokument om sikkerhedspolitikken, herunder en detaljeret risikovurdering i tilknytning til de pågældende betalings-tjenester og en beskrivelse af de sikkerhedskontrolforanstaltninger, og begrænsende foranstaltninger, der er truffet for på forsvarlig vis at beskytte betalingstjenestebrugerne mod de identificerede risici, herunder svig og ulovlig brug af følsomme oplysninger og personoplysninger
- k) for betalingsinstitutter, der er omfattet af forpligtelserne vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 ⁽²⁾, en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde disse forpligtelser
- l) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af agenter og filialer og af den kontrol af dem på og uden for stedet, som ansøgeren foretager mindst en gang årligt, samt en beskrivelse af ordninger om outsourcing og af ansøgerens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem
- m) identiteten af personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret andel i ansøgeren, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013, størrelsen af deres andele og dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig ledelse af betalingsinstituttet
- n) identiteten af direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, samt bevis for, at de har et godt omdømme og tilstrækkelig viden og erfaring til at gennemføre betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland
- o) hvis det er relevant, oplysninger om revisorer og revisionsfirmaer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF ⁽³⁾
- p) ansøgerens retlige status og vedtægter
- q) ansøgerens hovedkontors adresse.

Med henblik på første afsnits litra d), e), f) og l) skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af de regler, der gælder for revision af instituttets regnskaber og den organisation, ansøgeren har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og pålidelighed i forbindelse med udbud af betalings-tjenester.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).

Det skal i tilknytning til de i første afsnits litra j) omhandlede sikkerhedskontrolforanstaltninger og begrænsende foranstaltninger angives, hvordan de sikrer et højt niveau af teknisk sikkerhed og databeskyttelse, herunder vedrørende de software- og IT-systemer, der anvendes af ansøgeren eller de virksomheder, som ansøgeren outsourcer hele eller dele af sine aktiviteter til. Disse foranstaltninger skal også omfatte de sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 95, stk. 1. Foranstaltningerne skal tage højde for EBA's retningslinjer om sikkerhedsforanstaltninger som omhandlet i artikel 95, stk. 3, når de foreligger.

2. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I, som en betingelse for tilladelse har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav for at sikre, at de kan dække deres ansvar, jf. artikel 73, 89, 90 og 92.

3. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 8 i bilag I, som en betingelse for registrering har tegnet en erhvervsansvarsforsikring, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder eller betalingstjenestebrugeren som følge af uautoriseret eller svigagtig adgang til eller uautoriseret eller svigagtig brug af betalingskontooplysninger.

4. EBA udarbejder senest den 13. januar 2017 efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer for de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de kriterier, der skal anvendes til at fastsætte minimumsbeløbet for den i stk. 2 og 3 omhandlede erhvervsansvarsforsikring eller anden lignende garanti.

EBA tager under udarbejdelsen af de i første afsnit omhandlede retningslinjer hensyn til følgende:

- a) virksomhedernes risikoprofil
- b) hvorvidt virksomhederne udbyder andre betalingstjenester som omhandlet i bilag I eller udøver anden virksomhed
- c) aktiviteterens omfang:
 - i) for virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I, værdien af de initierede transaktioner
 - ii) for virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 8 i bilag I, antal kunder, der anvender kontooplysningstjenesterne
- d) de særlige karakteristika ved tilsvarende garantier og kriterierne for gennemførelse heraf.

EBA reviderer regelmæssigt disse retningslinjer.

5. EBA udarbejder senest den 13. juli 2017 efter høring af alle relevante interessenter, herunder på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de oplysninger, der skal gives til de kompetente myndigheder i forbindelse med ansøgningen om tilladelse som betalingsinstitut, herunder kravene i nærværende artikels stk. 1, første afsnit, litra a), b), c), e), og g-)).

EBA reviderer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert tredje år disse retningslinjer.

6. Under hensyntagen til erfaringerne med anvendelsen af retningslinjerne omhandlet i stk. 5, hvis det er relevant, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer de oplysninger, der skal gives til de kompetente myndigheder i forbindelse med ansøgningen om tilladelse som betalingsinstitut, herunder kravene i stk. 1, litra a), b), c), e), og g-j).

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De i stk. 4 omhandlede oplysninger meddeles de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 6

Kontrol af kapitalandele

1. Fysiske og juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve eller forøge en kvalificeret andel som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 i et betalingsinstitut med det resultat, at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved bliver vedkommendes dattervirksomhed, underretter på forhånd betalingsinstituttets kompetente myndigheder skriftligt om deres hensigt. Det samme gælder for fysiske eller juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel eller at formindske deres kvalificerede andel, således at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved falder til under 20, 30 eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved ophører med at være vedkommendes dattervirksomhed.

2. Den påtænkte erhverver af en kvalificeret andel oplyser den kompetente myndighed om størrelsen af den påtænkte deltagelse og relevante oplysninger i overensstemmelse med artikel 23, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU.

3. Medlemsstaterne kræver, at de kompetente myndigheder, i tilfælde af at en i stk. 2 omhandlet påtænkt erhverver gør sin indflydelse gældende på en måde, der vil kunne skade en forsigtig og sund ledelse af betalingsinstituttet, gør indsigelse eller træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan omfatte påbud, sanktioner over for direktører eller de ledelsesansvarlige eller suspension af den stemmeret, der er knyttet til de aktier eller andele, der besiddes af det pågældende betalingsinstituts aktionærer eller virksomhedsdeltagere.

Lignende foranstaltninger skal anvendes over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen til forudgående underretning som fastsat i denne artikel.

4. Hvis en kapitalandel erhverves til trods for indsigelse fra de kompetente myndigheders side, skal medlemsstaterne uafhængigt af andre sanktioner suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere de afgivne stemmer.

Artikel 7

Startkapital

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutter på tidspunktet for meddelelse af tilladelse skal have en startkapital, der omfatter en eller flere af de i artikel 26, stk. 1, litra a)-e), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede elementer, som følger:

a) hvis betalingsinstituttet kun udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 6 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 20 000 EUR

b) hvis betalingsinstituttet udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 7 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 50 000 EUR

- c) hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 125 000 EUR.

Artikel 8

Kapitalgrundlag

1. Et betalingsinstituts kapitalgrundlag må ikke falde til under den i artikel 7 omhandlede startkapitals beløb eller det i overensstemmelse med artikel 9 beregnede kapitalgrundlags beløb, hvis dette er højere.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i kapitalgrundlaget, når betalingsinstituttet tilhører samme koncern som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljeforvaltningsselskab eller forsikringsselskab. Dette stykke finder ligeledes anvendelse, hvis et betalingsinstitut udøver forskellige typer virksomhed og udbyder andet end betalingstjenester.
3. Hvis betingelserne i artikel 7 i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende artikel 9 i nærværende direktiv på betalingsinstitutter, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag med moderkreditinstituttet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

Artikel 9

Beregning af kapitalgrundlag

1. Uanset de startkapitalkrav, der er fastsat i artikel 7, kræver medlemsstaterne, at betalingsinstitutter, undtagen dem, der kun udbyder tjenesteydelser omhandlet i punkt 7 eller 8, eller begge, i bilag I, til enhver tid har et kapitalgrundlag, der beregnes i henhold til en af følgende tre metoder som fastlagt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning:

Metode A

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med 10 % af de faste omkostninger for det foregående år. De kompetente myndigheder kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i betalingsinstituttets virksomhed siden det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, kræves det, at instituttets kapitalgrundlag svarer til mindst 10 % af de tilsvarende faste omkostninger, der indgår i forretningsplanen, medmindre denne plan af de kompetente myndigheder kræves tilpasset.

Metode B

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , der er defineret i stk. 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb af de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i det foregående år:

- a) 4,0 % af den pågældende del af BV indtil 5 mio. EUR

plus

- b) 2,5 % af den pågældende del af BV over 5 mio. EUR indtil 10 mio. EUR

plus

- c) 1 % af den pågældende del af BV over 10 mio. EUR indtil 100 mio. EUR

plus

d) 0,5 % af den pågældende del af BV over 100 mio. EUR indtil 250 mio. EUR

plus

e) 0,25 % af den pågældende del af BV over 250 mio. EUR.

Metode C

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal mindst udgøre det samme beløb som den relevante indikator, der er defineret i litra a), multipliceret med den multiplikationsfaktor, der er defineret i litra b), og med omregningsfaktoren k defineret i stk. 2.

a) Den relevante indikator udgøres af summen af:

i) renteindtægter

ii) renteudgifter

iii) modtagne provisioner og gebyrer, og

iv) andre driftsindtægter.

Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Engangsindtægter og andre ekstraordinære indtægter må ikke anvendes til beregning af den relevante indikator. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjeparter, kan føre til en nedsættelse af den relevante indikator, såfremt disse udgifter påføres af en virksomhed, der er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Den relevante indikator beregnes på grundlag af de seneste observationer for 12 måneder ved udgangen af det seneste regnskabsår. Den relevante indikator beregnes over det seneste regnskabsår. Dog må kapitalgrundlaget beregnet efter metode C ikke falde til under 80 % af gennemsnittet af de seneste tre regnskabsår for den relevante indikator. Foreligger der ikke reviderede tal, kan betalingsinstituttets egne estimater anvendes.

b) Multiplikationsfaktoren udgøres af:

i) 10 % af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. EUR

ii) 8 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. EUR indtil 5 mio. EUR

iii) 6 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. EUR indtil 25 mio. EUR

iv) 3 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. EUR indtil 50 mio. EUR

v) 1,5 % over 50 mio. EUR.

2. Den omregningsfaktor k, der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:

a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er omhandlet i punkt 6 i bilag I

b) 1, hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er omhandlet i et af punkterne 1-5 i bilag I.

3. De kompetente myndigheder kan på grundlag af en vurdering af betalingsinstituttets risikostyringsprocedurer, information om tabsrisiko og interne kontrolmekanismer kræve, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % større end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1, eller tillade, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % mindre end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1.

Artikel 10

Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 1-6 i bilag I, at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugere eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder til gennemførelse af betalingstransaktioner, på en af følgende måder:

- a) De må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder; og de skal i overensstemmelse med national ret i betalingstjenestebrugernes interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.
- b) Midlerne skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.

2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1, og en del af disse midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb skal anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som modtages med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af kravene i stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, tillader medlemsstaterne betalingsinstitutterne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.

Artikel 11

Meddelelse af tilladelse

1. Medlemsstaterne kræver, at andre virksomheder end de i artikel 1, stk. 1, litra a), b), c), e) og f), omhandlede samt andre end fysiske eller juridiske personer omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33, som agter at udbyde betalingstjenester, skal opnå tilladelse som betalingsinstitut, inden de begynder at udbyde betalingstjenester. Der meddeles kun tilladelse til juridiske personer, som er etableret i en medlemsstat.

2. Kompetente myndigheder meddeler tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene fastsat i artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før en tilladelse meddeles, kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med den nationale centralbank eller andre relevante offentlige myndigheder.

3. Betalingsinstitutter, der i henhold til hjemlandets nationale ret skal have et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og skal udøve i det mindste en del af deres betalingstjenestevirksomhed dér.

4. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis der i betalingsinstituttet under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive forvaltningsordninger for dets betalingstjenestevirksomhed, hvilket omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som betalingsinstituttet er

eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis; disse ordninger, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og stå i forhold til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der udbydes af betalingsinstituttet.

5. Når et betalingsinstitut udbyder en af de betalingstjenester, der er omhandlet i punkt 1-7 i bilag I, og samtidig udøver andre forretningsaktiviteter, kan de kompetente myndigheder kræve, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis de af betalingsinstituttets, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe enten betalingsinstituttets soliditet eller de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.

6. De kompetente myndigheder afslår at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at indehavere af kapitalandele og virksomhedsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.

7. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 38), i forordning (EU) nr. 575/2013 mellem betalingsinstituttet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

8. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med, eller de vanskeligheder, som er forbundet med anvendelse af disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

9. Tilladelsen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde de betalingstjenester, der er omfattet af tilladelsen, i hele Unionen i henhold til den fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret.

Artikel 12

Meddelelse af afgørelsen

Senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren, om der er givet tilladelse eller ej. Den kompetente myndighed begrundes, hvis den nægter at give en tilladelse.

Artikel 13

Inddragelse af tilladelse

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage en meddelt tilladelse til et betalingsinstitut, såfremt instituttet:
 - a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller har ikke udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre den pågældende medlemsstat har fastsat bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde bortfalder
 - b) har opnået tilladelsen gennem falske erklæringer eller andre uretmæssige midler
 - c) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse eller undlader at oplyse den kompetente myndighed om vigtige ændringer i sine forhold i den henseende
 - d) ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet eller tilliden til det, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed, eller

- e) befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at tilladelsen inddrages i henhold til national ret.
2. Den kompetente myndighed begrundet en inddragelse af en tilladelse og meddeler den til de pågældende.
3. Den kompetente myndighed offentliggør inddragelsen af en tilladelse, herunder i de registre, der er omhandlet i artikel 14 og 15.

Artikel 14

Registrering i hjemlandet

1. Medlemsstaterne opretter et offentligt register, hvori følgende opføres:
- a) betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og deres agenter
- b) fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33, og deres agenter, og
- c) de i artikel 2, stk. 5, omhandlede institutter, der i henhold til national ret har ret til at udbyde betalingstjenester.

Filialer af betalingsinstitutter opføres i hjemlandets register, hvis disse filialer udbyder tjenester i en anden medlemsstat end deres hjemland.

2. Det offentlige register skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som betalingsinstituttet har tilladelse til at udbyde, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udbyde. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, opføres i registret adskilt fra fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33. Registret skal være offentligt tilgængeligt, være tilgængeligt online og ajourføres hurtigst muligt.
3. De kompetente myndigheder opfører enhver inddragelse af tilladelse og enhver inddragelse af undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33 i det offentlige register.
4. De kompetente myndigheder underretter EBA om begrundelsen for inddragelsen af enhver tilladelse og enhver undtagelse i henhold til artikel 32 eller 33.

Artikel 15

EBA-register

1. EBA udvikler, driver og vedligeholder et elektronisk centralt register indeholdende de oplysninger, som er meddelt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 2. EBA er ansvarlig for oplysningernes nøjagtighed.

EBA gør registeret offentligt tilgængeligt på sit websted og sikrer let adgang til og let søgning efter de opførte oplysninger vederlagsfrit.

2. De kompetente myndigheder underretter straks EBA om de oplysninger, der opføres i deres offentlige registre som omhandlet i artikel 14 på et sprog, der sædvanligvis anvendes på det finansielle område.
3. De kompetente myndigheder er ansvarlige for nøjagtigheden af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, og for at holde disse oplysninger ajourførte.

4. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter tekniske krav til udvikling, drift og vedligeholdelse af det elektroniske centrale register og til adgang til oplysningerne heri. De tekniske krav skal sikre, at kun den kompetente myndighed og EBA kan ændre oplysningerne.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med nærmere enkeltheder og strukturen for de oplysninger, der skal meddeles i henhold til stk. 1, herunder et fælles format og en model for, hvordan oplysningerne skal indgives.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. juli 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 16

Bevarelse af tilladelse

Hvis der sker ændringer, som har indflydelse på de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt i overensstemmelse med artikel 5, underretter betalingsinstituttet snarest muligt de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Artikel 17

Regnskaber og lovpligtig revision

1. Direktiv 86/635/EØF og 2013/34/EU samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 ⁽¹⁾ finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutter.

2. Medmindre de er undtaget i henhold til direktiv 2013/34/EU og, hvor det er relevant, direktiv 86/635/EØF, revideres betalingsinstitutternes årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af en revisor eller et revisionsfirma som omhandlet i direktiv 2006/43/EF.

3. Medlemsstaterne kræver med henblik på tilsyn, at betalingsinstitutterne fremlægger særskilte regnskabsoplysninger om de betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1; oplysningerne skal forsynes med en revisionserklæring. Erklæringen udarbejdes, hvor det er relevant, af revisorerne eller et revisionsfirma.

4. Forpligtelserne i artikel 63 i direktiv 2013/36/EU finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutternes revisorer eller revisionsfirmaer for så vidt angår aktiviteter vedrørende betalingstjenester.

Artikel 18

Aktiviteter

1. Ud over at udbyde betalingstjenester har betalingsinstitutter ret til at udøve følgende aktiviteter:

a) at udbyde driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstransaktioner, valutaveksling, depottjenester samt lagring og behandling af data

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).

- b) at drive betalingsystemer, jf. dog artikel 35
- c) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende EU-ret og national ret.
2. Hvis betalingsinstitutter beskæftiger sig med udbud af en eller flere betalingstjenester, må de kun føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner.
3. Midler, som betalingsinstitutter modtager fra betalingstjenestebrugere med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler, jf. artikel 9 i direktiv 2013/36/EU, eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.
4. Betalingsinstitutter må kun yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4 eller 5 i bilag I, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:
- a) kreditten er accessorisk og ydes udelukkende i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion
- b) kredit, der ydes i forbindelse med en betaling og gennemføres i overensstemmelse med artikel 11, stk. 9, og artikel 28, tilbagebetales uanset nationale regler om kredit med kreditkort inden for et kort tidsrum, der i intet tilfælde må overstige 12 måneder
- c) en sådan kredit ydes ikke med brug af midler, som er modtaget eller besiddes for at gennemføre en betalingstransaktion
- d) betalingsinstituttets kapitalgrundlag er til enhver tid og efter tilsynsmyndighedernes opfattelse passende i forhold til den samlede kredit, der ydes.
5. Betalingsinstitutter må ikke erhvervsmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler som omhandlet i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.
6. Nærværende direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv, og som overholder EU-retten.

Afdeling 2

Andre krav

Artikel 19

Anvendelse af agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter outsources

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en agent, meddeler det de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:
- a) navn og adresse på agenten
- b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenten vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv (EU) 2015/849; kontrolmekanismerne skal straks ajourføres i tilfælde af væsentlige ændringer af de elementer, der blev oplyst i den oprindelige meddelelse
- c) identiteten af direktører og ledelsesansvarlige for den agent, der skal formidle udbud af betalingstjenester, og for andre agenter end betalingstjenesteudbydere dokumentation for, at de besidder den nødvendige egnethed og hæderlighed
- d) de af betalingsinstituttets betalingstjenester, som agenten er bemyndiget til at udbyde, og

e) i givet fald agentens identifikationskode eller -nummer.

2. Senest to måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler hjemlandets kompetente myndighed betalingsinstituttet, om agenten er blevet opført i det register, der er omhandlet i artikel 14. Ved opførelse i registeret må agenten begynde at udbyde betalingstjenester.

3. Før de kompetente myndigheder opfører agenten i registret, træffer de, hvis de skønner, at de oplysninger, de har modtaget, ikke er korrekte, yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.

4. Hvis de kompetente myndigheder efter at have kontrolleret oplysningerne ikke finder det godtgjort, at de oplysninger, som de har modtaget i henhold til stk. 1, er korrekte, afviser de at opføre agenten i det register, der er omhandlet i artikel 14, og underretter uden unødigt forsinkelse betalingsinstituttet herom.

5. Hvis betalingsinstituttet ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat ved at anvende en agent eller oprette en filial, skal det følge procedurerne i artikel 28.

6. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Vigtige driftsmæssige funktioner, herunder IT-systemer, må ikke outsources på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af betalingsinstituttets interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at kunne overvåge og spore, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelserne i dette direktiv.

I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som vigtig, hvis en fejl eller et svigt i gennemførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstituttets vedvarende overholdelse af de krav i forbindelse med dets tilladelse i henhold til dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser efter dette direktiv, dets driftsmæssige resultat eller dets betalingstjenesters soliditet eller fortsatte beståen. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, når de outsourcer vigtige driftsmæssige funktioner, opfylder følgende betingelser:

- a) outsourcing må ikke føre til, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar
- b) betalingsinstituttets forhold til og forpligtelser over for sine betalingstjenestebrugere i henhold til dette direktiv må ikke ændres
- c) de betingelser, som betalingsinstituttet skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i overensstemmelse med dette afsnit, skal fortsat opfyldes
- d) ingen af de øvrige betingelser, som lå til grund for meddelelsen af tilladelse, må ophæves eller ændres.

7. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter eller filialer, der handler på deres vegne, underretter betalingstjenestebrugerne herom.

8. Betalingsinstitutter meddeler straks de kompetente myndigheder i deres hjemland ændringer vedrørende anvendelse af enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet, og, i overensstemmelse med proceduren i stk. 2, 3 og 4, agenter, herunder yderligere agenter.

*Artikel 20***Ansvar**

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.
2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde erstatningsansvar for enhver handling, der foretages af deres ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er outsourcet aktiviteter.

*Artikel 21***Opbevaring af dokumentation**

Medlemsstaterne pålægger betalingsinstitutter at registrere og opbevare alle de oplysninger, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv (EU) 2015/849 eller anden relevant EU-ret.

*Afdeling 3***Kompetente myndigheder og tilsyn***Artikel 22***Udpegning af kompetente myndigheder**

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af tilladelse til og tilsyn med betalingsinstitutter, der skal udføre de i dette afsnit omhandlede opgaver, udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret, herunder nationale centralbanker.

De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske organer, og interessekonflikter skal undgås. Uden at dette berører første afsnit, må betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer ikke udpeges som kompetente myndigheder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.
3. Medlemsstater, på hvis område der er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.
4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som varetages af de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1.
5. Stk. 1 indebærer ikke, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med andre af betalingsinstitutternes forretningsaktiviteter end udbud af betalings tjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a).

*Artikel 23***Tilsyn**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders kontrol af overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportional, hensigtsmæssig og afpasset efter de risici, som betalingsinstitutter er udsat for.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er de kompetente myndigheder berettiget til navnlig at tage følgende skridt:

- a) at kræve, at betalingsinstituttet giver alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne kontrollere overholdelse, med angivelse af formålet med kravet, hvis det er relevant, og fristen for indgivelse af disse oplysninger
- b) at udføre inspektioner på stedet hos betalingsinstituttet, enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar, eller hos enhver enhed, som aktiviteterne er outsourcet til
- c) at udstede henstillinger, retningslinjer og i givet fald bindende administrative forskrifter
- d) at suspendere eller inddrage en tilladelse i henhold til artikel 13.

2. Med forbehold af procedurerne for inddragelse af tilladelser og strafferetlige bestemmelser sørger medlemsstaterne for, at deres respektive kompetente myndigheder, i tilfælde af at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det klare formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.

3. Uanset kravene i artikel 7, artikel 8, stk. 1 og 2, og artikel 9 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har tilladelse til at tage de i stk. 1 omhandlede skridt med henblik på at sikre tilstrækkelig kapital til betalingstjenester, navnlig hvis de af betalingsinstituttets aktiviteter, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe betalingsinstituttets finansielle soliditet.

Artikel 24

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.
2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 26 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.
3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 53-61 i direktiv 2013/36/EU med de fornødne ændringer.

Artikel 25

Ret til domstolsprøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.
2. Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

Artikel 26

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker, EBA og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til EU-ret eller national ret om betalingstjenesteudbydere.

2. Medlemsstaterne tillader desuden udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder og følgende:
- a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele tilladelse til og føre tilsyn med betalingsinstitutter
 - b) ECB og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og tilsynsmyndigheder og, hvor det er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklings-systemer
 - c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til nærværende direktiv, direktiv (EU) 2015/849 og anden EU-ret vedrørende betalingstjenesteudbydere, herunder lovgivning vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme
 - d) EBA, når denne bidrager til, at tilsynsordningerne fungerer effektivt og konsekvent, jf. artikel 1, stk. 5, litra a), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 27

Bilægelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

1. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat finder, at det grænseoverskridende samarbejde med de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat i forbindelse med en bestemt sag, jf. artikel 26, 28, 29, 30 eller 31 i dette direktiv, ikke overholder de relevante betingelser i disse bestemmelser, kan den forelægge sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
2. Når EBA er blevet anmodet om bistand, jf. nærværende artikels stk. 1, træffer den en afgørelse i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 uden unødigt forsinkelse. EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i nævnte forordning bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed. De involverede kompetente myndigheder udsætter i begge tilfælde deres afgørelse, indtil der er fundet en løsning i henhold til artikel 19 i nævnte forordning.

Artikel 28

Anmodning om udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og som ønsker for første gang at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til etableringsretten eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende oplysninger:
 - a) navn, adresse og, hvis relevant, nummeret på betalingsinstituttets tilladelse
 - b) den eller de medlemsstater, hvori det har til hensigt at drive virksomhed
 - c) den eller de betalingstjenester, der skal udbydes
 - d) hvis betalingsinstituttet ønsker at anvende en agent, oplysningerne i artikel 19, stk. 1
 - e) hvis betalingsinstituttet ønsker at anvende en filial, oplysningerne i artikel 5, stk. 1, litra b) og e), for så vidt angår betalingstjenestevirksomheden på værtslandets område, en beskrivelse af filialens organisatoriske struktur og identiteten af de ansvarlige for filialens ledelse.

Hvis betalingsinstituttet har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner til andre enheder på værtslandets område, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

2. Senest en måned efter modtagelsen af alle de i stk. 1 omhandlede oplysninger fremsender de kompetente myndigheder i hjemlandet disse til de kompetente myndigheder i værtslandet.

Senest en måned efter modtagelsen af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i hjemlandet giver de kompetente myndigheder i værtslandet efter en vurdering af disse oplysninger de kompetente myndigheder i hjemlandet relevante oplysninger vedrørende det pågældende betalingsinstituts påtænkte udbud af betalingstjenester som led i udøvelsen af etableringsfriheden eller den frie udveksling af tjenesteydelser. De kompetente myndigheder i værtslandet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om navnlig rimelige grunde til betænkeligheder i forbindelse med den påtænkte anvendelse af en agent eller den påtænkte oprettelse af en filial, for så vidt angår hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme som omhandlet i direktiv (EU) 2015/849.

Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke er enige i vurderingen foretaget af de kompetente myndigheder i værtslandet, meddeler disse de kompetente myndigheder i værtslandet begrundelsen for deres beslutning.

Hvis den af de kompetente myndigheder i hjemlandet foretagne vurdering, navnlig i lyset af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i værtslandet, ikke er positiv, afviser de kompetente myndigheder i hjemlandet at registrere agenten eller filialen eller trækker registreringen tilbage, hvis den allerede er blevet gennemført.

3. Senest tre måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet deres beslutning til de kompetente myndigheder i værtslandet og til betalingsinstituttet.

Ved opførelse i det i artikel 14 omhandlede register, må agenten eller filialen påbegynde sine aktiviteter i det relevante værtsland.

Betalingsinstituttet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om den dato, fra hvilken det påbegynder sine aktiviteter via agenten eller filialen i det relevante værtsland. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter de kompetente myndigheder i værtslandet herom.

4. Betalingsinstituttet underretter uden unødigt forsinkelse de kompetente myndigheder i hjemlandet om relevante ændringer vedrørende de oplysninger, der er meddelt i overensstemmelse med stk. 1, herunder yderligere agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet i de medlemsstater, hvori det driver virksomhed. Proceduren i stk. 2 og 3 finder anvendelse.

5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejde og for udvekslingen af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet i overensstemmelse med denne artikel. I dette udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med anmeldelser om betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal indgives, herunder en fælles terminologi og standardanmeldelsesmodeller med henblik på at sikre en konsekvent og effektiv anmeldelsesprocedure.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 29

Tilsyn med betalingsinstitutters udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. For at kunne foretage kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger fastsat i dette afsnit og de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV, samarbejder de kompetente myndigheder i hjemlandet med de kompetente myndigheder i værtslandet i overensstemmelse med artikel 100, stk. 4, for så vidt angår agenten eller filialen af et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område.

Inden for rammerne af samarbejdet i henhold til første afsnit underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet, når de har til hensigt at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

De kompetente myndigheder i hjemlandet kan dog delegerede kontrollen på stedet med det pågældende institut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

2. De kompetente myndigheder i værtslandene kan kræve, at betalingsinstitutter, der har agenter eller filialer på deres område, regelmæssigt aflægger rapport om de aktiviteter, som udøves på deres område.

Sådanne rapporter er påkrævet til oplysningsmæssige eller statistiske formål og, i det omfang agenterne og filialerne udøver betalingstjenestevirksomheden i henhold til etableringsretten, med henblik på at overvåge overholdelsen af de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV. Sådanne agenter og filialer er omfattet af krav om tavshedspligt, som mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 24.

3. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger, navnlig om overtrædelser begået af en agent eller en filial, eller mistanke om sådanne overtrædelser, og hvis sådanne overtrædelser er opstået i forbindelse med udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger, herunder oplysninger om, hvorvidt betalingsinstituttet opfylder betingelserne i artikel 11, stk. 3.

4. Medlemsstaterne kan kræve, at betalingsinstitutter, der i henhold til etableringsretten driver virksomhed på deres område via agenter, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at sikre hensigtsmæssig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelsen af afsnit III og IV, uden at dette berører eventuelle bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og for at gøre det lettere for de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet at føre tilsyn, herunder ved efter anmodning at give de kompetente myndigheder dokumenter og oplysninger.

5. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de kriterier, der finder anvendelse ved fastlæggelsen i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af, under hvilke omstændigheder det er hensigtsmæssigt at udpege et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner centrale kontaktpunkter skal have, jf. stk. 4.

Dette udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder skal navnlig tage hensyn til:

- a) det samlede antal og værdien af transaktioner, der gennemføres af betalingsinstituttet i værtslandet
- b) de udbudte betalingstjenesters art, og
- c) det samlede antal agenter etableret i værtslandet.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejde og for udvekslingen af oplysninger mellem på den ene side de kompetente myndigheder i hjemlandet og på den anden side værtslandet i overensstemmelse med dette afsnit og med henblik på at føre tilsyn med overholdelsen af de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III og IV. I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med tilsyn med betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, og navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal udveksles, med henblik på at sikre et konsekvent og effektivt tilsyn med betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester på tværs af grænserne.

Disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsætter ligeledes midlerne og de nærmere bestemmelser for de indberetninger fra betalingsinstitutter, som værtslandene anmoder om, vedrørende den betalingstjenestevirksomhed, der udføres på deres område, i overensstemmelse med stk. 2, herunder hyppigheden af sådanne indberetninger.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2018.

7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 5 og 6 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 30

Foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse, herunder forebyggende foranstaltninger

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet konstaterer, at et betalingsinstitut, der har agenter eller filialer på dets område, ikke overholder bestemmelserne i dette afsnit og de bestemmelser i national ret, der gennemfører afsnit III eller IV, oplyser den kompetente myndighed i værtslandet straks den kompetente myndighed i hjemlandet herom, uden at dette berører hjemlandets kompetente myndigheds ansvar.

Den kompetente myndighed i hjemlandet træffer uden unødigt forsinkelse og efter at have evalueret de oplysninger, den har modtaget i henhold til første afsnit, alle passende foranstaltninger for at sikre, at det pågældende betalingsinstitut bringer det ulovlige forhold til ophør. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter straks den kompetente myndighed i værtslandet og de kompetente myndigheder i andre berørte medlemsstater om disse foranstaltninger.

2. I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet, kan de kompetente myndigheder i værtslandet træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i afventning af foranstaltninger, der træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet, jf. artikel 29.

3. Alle forebyggende foranstaltninger i henhold til stk. 2 skal være hensigtsmæssige og stå i rimeligt forhold til deres formål om at yde beskyttelse mod en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet. De må ikke medføre, at betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i værtslandet får fortrin frem for betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i andre medlemsstater.

Forebyggende foranstaltninger er midlertidige og afsluttes, når de alvorlige trusler er afhjulpet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med hjemlandets kompetente myndigheder eller med EBA, jf. artikel 27, stk. 1.

4. Hvis det er muligt i den kritiske situation, underrettes de kompetente myndigheder i værtslandet de kompetente myndigheder i hjemlandet og i andre berørte medlemsstater, Kommissionen og EBA på forhånd og under alle omstændigheder uden unødigt forsinkelse om de forebyggende foranstaltninger, der er truffet i henhold til stk. 2, og om begrundelsen herfor.

Artikel 31

Begrundelser og meddelelse

1. Enhver foranstaltning, der træffes af kompetente myndigheder i henhold til artikel 23, 28, 29 eller 30, og som medfører sanktioner eller restriktioner for udøvelsen af den fri udveksling af tjenesteydelser eller udøvelsen af etableringsfriheden, skal være behørigt begrundet og meddeles det pågældende betalingsinstitut.

2. Artikel 28-30 berører ikke de kompetente myndigheds pligt i henhold til direktiv (EU) 2015/849 og forordning (EU) 2015/847, navnlig artikel 48, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849 og artikel 22, stk. 1, i forordning (EU) 2015/847, til at føre tilsyn med eller overvåge opfyldelsen af kravene i nævnte retsakter.

Afdeling 4

Undtagelser

Artikel 32

Betingelser

1. Medlemsstaterne kan undtage eller tillade deres kompetente myndigheder helt eller delvis at undtage fysiske eller juridiske personer, der udbyder betalingstjenester opført i punkt 1-6 i bilag I, fra anvendelsen af proceduren og betingelserne i afdeling 1, 2 og 3, med undtagelse af artikel 14, 15, 22, 24, 25 og 26, hvis:

a) det månedlige gennemsnit af værdien af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende person, herunder også agenter, for hvilke personen har det fulde ansvar, ikke overstiger en grænse, som fastsættes af medlemsstaten, men som under ingen omstændigheder overstiger 3 mio. EUR. Dette krav vurderes på grundlag af det forventede samlede beløb for betalingstransaktioner i forretningsplanen, medmindre de kompetente myndigheder kræver en tilpasning af denne plan, og

b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.

2. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, skal have hovedkontor eller bopælssted i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.

3. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter; artikel 11, stk. 9, og artikel 28, 29 og 30 finder dog ikke anvendelse på dem.

4. Medlemsstaterne kan også foreskrive, at alle fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, kun må udøve nogle af de aktiviteter, der er anført i artikel 18.

5. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i nævnte stykke. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at de pågældende personer, når betingelserne i nærværende artikels stk. 1, 2 eller 4 ikke længere er opfyldt, søger tilladelse efter proceduren i artikel 11 inden 30 kalenderdage.

6. Stk. 1-5 finder ikke anvendelse for så vidt angår direktiv (EU) 2015/849 eller nationale bestemmelser om bekæmpelse af hvidvask af penge.

Artikel 33

Kontooplysningstjenesteudbydere

1. Fysiske eller juridiske personer, der kun udbyder den i punkt 8 i bilag I omhandlede betalingstjeneste, undtages fra proceduren og betingelserne i afdeling 1 og 2, med undtagelse af artikel 5, stk. 1, litra a), b), e)-h), j), l), n), p) og q), og stk. 3, samt artikel 14 og 15. Afdeling 3 finder anvendelse, undtagen artikel 23, stk. 3.

2. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter, idet afsnit III og IV dog ikke finder anvendelse på dem, med undtagelse af artikel 41, 45 og 52 og, hvor det er relevant, artikel 67, 69 og 95-98.

Artikel 34

Underretnings- og oplysningspligt

Hvis en medlemsstat anvender en undtagelse i henhold til artikel 32, underretter den senest den 13. januar 2018 Kommissionen om sin afgørelse herom, og den underretter straks Kommissionen om enhver senere ændring. Endvidere oplyser medlemsstaten Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og hvert år om den samlede værdi af betalingstransaktioner, der er gennemført pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 32, stk. 1, litra a).

KAPITEL 2

Fælles bestemmelser

Artikel 35

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang til betalingssystemer for betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, som er juridiske personer, er objektive, ikkediskriminerende og proportionale, og at de ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici som f.eks. afviklingsrisiko, operationel risiko og forretningsrisiko og for at beskytte betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Betalingssystemer må ikke pålægge betalingstjenesteudbydere eller -brugere eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

- a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer
- b) en regel, der forskelsbehandler betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere hvad angår deltagernes rettigheder, forpligtelser og beføjelser
- c) begrænsninger baseret på selskabsretlig status.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

- a) betalingssystemer, der er betegnet som systemer i henhold til direktiv 98/26/EF
- b) betalingssystemer, der udelukkende består af betalingstjenesteudbydere, der tilhører en koncern.

Med henblik på første afsnit, litra a), sikrer medlemsstaterne, hvis en deltager i et betegnet system giver en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, som ikke er deltager i systemet, mulighed for sende overførselsordrer gennem systemet, at denne deltager efter anmodning giver samme mulighed på en objektiv, forholdsmæssig og ikkediskriminerende måde til andre betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, jf. stk. 1.

Deltageren skal give den betalingstjenesteudbyder, som fremsætter anmodningen, en fyldestgørende begrundelse for et eventuelt afslag.

Artikel 36

Adgang til konti, der føres i kreditinstitutter

Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter har adgang til kreditinstitutters betalingskontotjenester på et objektivt, ikkediskriminerende og forholdsmæssigt grundlag. En sådan adgang skal have et så stort omfang, at betalingsinstitutter kan udbyde betalingstjenester uhindret og effektivt.

Kreditinstitutter giver den kompetente myndighed behørigt begrundede årsager til eventuelle afslag.

Artikel 37

Forbud mod, at andre personer end betalingstjenesteudbydere udbyder betalingstjenester, samt underretningspligt

1. Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er betalingstjenesteudbydere eller udtrykkeligt er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, som udøver en hvilken som helst af de i artikel 3, litra k), nr. i) eller ii) omhandlede aktiviteter, eller som udøver begge aktiviteter, for hvilken den samlede værdi af betalingstransaktioner gennemført i de foregående 12 måneder overstiger 1 mio. EUR, at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder med en beskrivelse af de tjenester, der udbydes, samt angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse i artikel 3, litra k), nr. i) og ii), aktiviteten anses for at blive udøvet.

På grundlag af denne underretning træffer den kompetente myndighed en behørigt begrundet afgørelse på grundlag af de kriterier, der er omhandlet i artikel 3, litra k), såfremt aktiviteten ikke kan kvalificeres som et begrænset net, og underretter tjenesteudbyderen herom.

3. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, der udøver en aktivitet som omhandlet i artikel 3, litra l), at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder, og at forelægge de kompetente myndigheder en årlig revisionserklæring, hvori det attesteres, at aktiviteten overholder grænserne i artikel 3, litra l).

4. Uanset stk. 1 underretter de kompetente myndigheder EBA om de indberettede tjenester i henhold til stk. 2 og 3 med angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse aktiviteten udføres.

5. Beskrivelsen af den aktivitet, der er indberettet i henhold til nærværende artikels stk. 2. og 3, offentliggøres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre.

AFSNIT III

ÅBENHED OM BETINGELSERNE FOR OG OPLYSNINGSKRAVENE VEDRØRENDE BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 38

Anvendelsesområde

1. Dette afsnit finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalingstransaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at dette afsnit ikke finder anvendelse helt eller delvis, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

2. Medlemsstaterne kan anvende bestemmelserne i dette afsnit på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.

3. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv og overholder EU-retten.

Artikel 39

Andre bestemmelser i EU-retten

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden EU-ret, som indeholder supplerende krav om forudgående oplysninger.

Hvor direktiv 2002/65/EF også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 — undtagen nævnte stykkes nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d) og e), samt nr. 4), litra b) — dog af artikel 44, 45, 51 og 52 i nærværende direktiv.

Artikel 40

Gebyrer for oplysninger

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for oplysninger i henhold til dette afsnit.

2. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale gebyrer for supplerende eller hyppigere oplysninger, som stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren efter anmodning, eller for overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i rammeaftalen.

3. Når betalingstjenesteudbyderen kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 2, skal de være rimelige og i overensstemmelse med betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

Artikel 41

Bevisbyrden vedrørende oplysningskrav

Medlemsstaterne fastsætter, at betalingstjenesteudbyderen har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.

Artikel 42

Undtagelse fra oplysningskravene i forbindelse med betalingsinstrumenter for små betalinger og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til den relevante rammeaftale udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR:

- a) skal betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 51, 52 og 56 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde
- b) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 54 ikke har pligt til at foreslå ændringer af betingelserne i rammeaftalen på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1
- c) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 57 og 58 efter gennemførelsen af en betalingstransaktion:
 - i) kun meddeler en reference eller stiller en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingstjenestebrugeren at identificere betalingstransaktionen, transaktionsbeløbet og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun oplyser det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner
 - ii) ikke har pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis betalingstjenesteudbyderen på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Betalingstjenesteudbyderen skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. For forudbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstaterne forhøje disse beløb indtil 500 EUR.

KAPITEL 2

Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 43

Anvendelsesområde

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.
2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er betalingstjenesteudbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som betalingstjenestebrugeren allerede modtager på grundlag af en rammeaftale med en anden betalings-tjenesteudbyder, eller som vedkommende vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

*Artikel 44***Generelle forudgående oplysninger**

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en enkeltstående betalingstjenesteaftale eller et enkeltstående betalingstjenestetilbud, for så vidt angår dennes egne tjenester, stiller de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde. Efter anmodning fra betalingstjenestebrugeren meddeler betalingstjenesteudbyderen oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på betalingstjenestebrugers anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det nævnte stykke straks efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.

3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren med de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45.

*Artikel 45***Oplysninger og betingelser**

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren af betalingstjenesteudbyderen:

- a) en specifikation af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
- b) den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste
- c) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, og, hvor det er relevant, en udspecificering af disse gebyrer
- d) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen.

2. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at betalingsinitierings tjenesteudbydere, inden transaktionen initieres, meddeler betaleren eller giver betaleren adgang til følgende tydelige og udførlige oplysninger:

- a) navnet på betalingsinitieringstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på dens hovedkontor og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på dens agent eller filial, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og alle andre kontaktoplysninger, herunder e-mailadresse, som er relevante for kommunikationen med betalingsinitieringstjenesteudbyderen, og
- b) kontaktoplysningerne for den kompetente myndighed.

3. Hvor det er relevant, stilles andre relevante oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 52, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde.

*Artikel 46***Oplysninger til betaleren og betalingsmodtageren efter initiering af en betalingsordre**

Ud over de i artikel 45 anførte oplysninger og betingelser meddeler en betalingsinitieringstjenesteudbyder, hvis en betalingsordre initieres gennem en sådan, umiddelbart efter initieringen betaleren og, hvor det er relevant, betalingsmodtageren samtlige følgende oplysninger eller stiller oplysningerne til rådighed for dem:

- a) en bekræftelse på, at betalingsordren er initieret korrekt hos betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder
- b) en reference, der gør det muligt for betaleren og betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, for betalingsmodtageren at identificere betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- c) betalingstransaktionsbeløbet
- d) hvis det er relevant, beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer, der skal betales til betalingsinitieringstjenesteudbyderen for transaktionen og, hvis det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer.

Artikel 47

Oplysninger til betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en betalingsinitieringstjeneste

Hvis en betalingsordre initieres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, skal denne stille betalingstransaktionsreferencen til rådighed for betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder.

Artikel 48

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af en betalingsordre

Umiddelbart efter modtagelse af en betalingsordre meddeler betalerens betalingstjenesteudbyder betaleren følgende oplysninger, for så vidt angår betalingstjenesteudbyderens egne tjenester, eller stiller oplysningerne til rådighed for betaleren på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, hvis den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, litra d), og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 49

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelse

Straks efter gennemførelse af en betalingsordre meddeler betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder betalingsmodtageren følgende oplysninger, for så vidt angår betalingstjenesteudbyderens egne tjenester, eller stiller oplysningerne til rådighed for betalingsmodtageren på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed
- c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer

- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

KAPITEL 3

Rammeaftaler

Artikel 50

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale.

Artikel 51

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, i god tid inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler denne de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.
2. Hvis rammeaftalen er indgået på betalingstjenestebrugeren anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det pågældende stykke straks efter indgåelse af rammeaftalen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 52.

Artikel 52

Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles betalingstjenestebrugeren:

- 1) vedrørende betalingstjenesteudbyderen:
 - a) navnet på betalingstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-mailadresser, som har betydning for kommunikationen med betalingstjenesteudbyderen
 - b) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 14, eller om et andet relevant offentligt register, hvor betalingstjenesteudbyderens tilladelse er registreret, og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register
- 2) vedrørende brug af betalingstjenesten:
 - a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste
 - b) en præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
 - c) formen og proceduren for meddelelse af samtykke til at initiere en betalingsordre eller gennemføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af et sådant samtykke i overensstemmelse med artikel 64 og 80

- d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre anses for at være modtaget i overensstemmelse med artikel 78, og det eventuelle seneste tidspunkt (cut-off-tidspunktet), der er fastsat af betalingstjenesteudbyderen
 - e) den maksimale gennemførelsestid for de ønskede betalingstjenester
 - f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1
 - g) i tilfælde af co-badgede kortbaserede betalingsinstrumenter, betalingstjenestebrugerens rettigheder i henhold til artikel 8 i forordning (EU) 2015/751
- 3) vedrørende gebyrer, renter og vekselkurser:
- a) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, herunder dem, der har tilknytning til den måde, hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed, og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer
 - b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde, eller hvis referencerentesatsen og referencekursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referencekurs
 - c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerentesatsen eller referencekursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 54, stk. 2
- 4) vedrørende kommunikation:
- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrugerens udstyr og software, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser i henhold til dette direktiv
 - b) den måde hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed
 - c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold
 - d) betalingstjenestebrugerens ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 53
- 5) vedrørende beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger:
- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, som betalingstjenestebrugeren skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt oplysninger om, hvordan betalingstjenesteudbyderen skal underrettes, jf. artikel 69, stk. 1, litra b)
 - b) en sikker procedure for betalingstjenesteudbyderens underretning af betalingstjenestebrugeren i tilfælde af mistanke om eller faktiske tilfælde af svig eller sikkerhedstrusler
 - c) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå betalingstjenesteudbyderen forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 68

- d) betalerens ansvar i overensstemmelse med artikel 74, herunder oplysninger om det relevante beløb
 - e) hvordan og inden for hvilket tidsrum betalingstjenestebrugeren skal give betalingstjenesteudbyderen meddelelse om en uautoriseret eller ukorrekt initieret eller gennemført betalingstransaktion i overensstemmelse med artikel 71 samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 73
 - f) betalingstjenesteudbyderens ansvar for initieringen eller gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 89
 - g) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 76 og 77
- 6) vedrørende ændringer i og opsigelse af rammeaftalen:
- a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med artikel 54, medmindre betalingstjenestebrugeren inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at de ikke kan godkendes
 - b) rammeaftalens løbetid
 - c) betalingstjenestebrugers ret til at opsiges rammeaftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 54, stk. 1, og artikel 55
- 7) vedrørende klage og erstatning:
- a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om værneting
 - b) de alternative tvistbilæggelsesprocedurer, som er tilgængelige for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med artikel 99-102.

Artikel 53

Adgang til oplysninger og betingelser i rammeaftaler

Betalingstjenestebrugeren har til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 52, på papir eller et andet varigt medium.

Artikel 54

Ændringer i betingelser i rammeaftaler

1. Betalingstjenesteudbyderen skal foreslå eventuelle ændringer i rammeaftalen eller i de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 52, på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede anvendelsesdato. Betalingstjenestebrugeren kan enten acceptere eller afvise ændringerne inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato.

Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 52, stk. 6, litra a), skal betalingstjenesteudbyderen meddele betalingstjenestebrugeren, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt disse ændringer, hvis denne ikke inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at de ikke kan godkendes. Betalingstjenesteudbyderen skal også meddele betalingstjenestebrugeren, at betalingstjenestebrugeren, såfremt denne afviser disse ændringer, har ret til at opsiges rammeaftalen vederlagsfrit og med virkning på et hvilket som helst tidspunkt indtil den dato, hvor ændringen ville have fundet anvendelse.

2. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkelig og uden varsel, forudsat at en sådan ret er fastsat i rammeaftalen, og at ændringerne i rentesatsen eller vekselkursen bygger på den referencerentesats eller den referencenkurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 52, stk. 3, litra b) og c). Betalingstjenestebrugeren skal underrettes om eventuelle ændringer i renten så hurtigt som muligt på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen, der er mere gunstige for betalingstjenestebrugerne, kan dog anvendes uden varsel.

3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle betalingstjenestebrugerne.

Artikel 55

Opsigelse

1. Betalingstjenestebrugeren kan opsiges rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist må ikke overstige en måned.

2. Rammeaftalen skal vederlagsfrit kunne opsiges af betalingstjenestebrugeren, medmindre aftalen har været i kraft i mindre end seks måneder. Eventuelle gebyrer for opsigelse af rammeaftalen skal være passende og i overensstemmelse med omkostningerne.

3. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen opsiges en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1.

4. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales forholdsmæssigt af betalingstjenestebrugeren for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales forholdsmæssigt.

5. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende parternes ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for betalingstjenestebrugere.

Artikel 56

Oplysninger før gennemførelse af særskilte betalingstransaktioner

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er initieret af betaleren, skal betalingstjenesteudbyderen, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, udtrykkeligt meddele alle af de følgende oplysninger:

- a) den maksimale gennemførelsestid
- b) de gebyrer, som betaleren skal betale
- c) hvor det er relevant, udspecificering af beløbsstørrelserne for eventuelle gebyrer.

Artikel 57

Oplysninger til betaleren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalernes konto eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelse af betalingsordren, skal betalernes betalingstjenesteudbyder snarest muligt og på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, meddele betaleren alle af de følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, som betalerens betalingskonto debiteres i, eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer, eller den rente, som betaleren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren.

2. En rammeaftale skal indeholde en bestemmelse om, at betaleren kan kræve, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger vederlagsfrit meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere vederlagsfrit meddeler oplysninger på papir eller på et andet varigt medium mindst én gang om måneden.

Artikel 58

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 51, stk. 1, meddele betalingsmodtageren alle af de følgende oplysninger:

- a) en reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) beløbet for betalingstransaktionen i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
- c) beløbsstørrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering af beløbsstørrelserne for sådanne gebyrer, eller den rente, som betalingsmodtageren skal betale
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingsstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret.

3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere vederlagsfrit meddeler oplysninger på papir eller på et andet varigt medium mindst én gang om måneden.

KAPITEL 4

Fælles bestemmelser

Artikel 59

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregningstjeneste, før betalingstransaktionen initieres, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på en pengeautomat, på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, skal den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten til betaleren, give denne alle oplysninger om gebyrer samt om den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen.

Betaleren skal godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 60

Oplysninger om tillægsgebyrer eller rabatter

1. Hvis betalingsmodtageren opkræver gebyr eller tilbyder rabat for brug af et givet betalingsinstrument, underretter betalingsmodtageren betaleren herom, før betalingstransaktionen initieres.
2. Hvis betalingstjenesteudbyderen eller en anden part, der indgår i transaktionen, opkræver gebyr for brug af et givet betalingsinstrument, underretter betalingstjenesteudbyderen betalingstjenestebrugeren herom, før betalingstransaktionen initieres.
3. Betaleren er kun forpligtet til at betale de i stk. 1 og 2 omhandlede gebyrer, hvis deres fulde beløb er oplyst, før betalingstransaktionen initieres.

AFSNIT IV

RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE I FORBINDELSE MED UDBUD OG BRUG AF BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

Fælles bestemmelser

Artikel 61

Anvendelsesområde

1. Når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, kan betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftale, at artikel 62, stk. 1, artikel 64, stk. 3, samt artikel 72, 74, 76, 77, 80 og 89 ikke eller kun delvis finder anvendelse. Betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen kan også aftale andre frister end dem, der er fastsat i artikel 71.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at artikel 102 ikke finder anvendelse, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
4. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, anden relevant EU-ret eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nærværende direktiv og overholder EU-retten.

Artikel 62

Gældende gebyrer

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for opfyldelse af sine oplysningspligter eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 79, stk. 1, artikel 80, stk. 5, og artikel 88, stk. 2. Disse gebyrer aftales mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen og skal være passende og i overensstemmelse med betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

2. Medlemsstaterne kræver, for så vidt angår betalingstransaktioner, der gennemføres i Unionen, hvor både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver, og at betaleren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver.

3. Betalingstjenesteudbyderen må ikke hindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr af betaleren, tilbyde den pågældende rabat eller på anden måde styre vedkommende i retning af at anvende et bestemt betalingsinstrument. De eventuelle gebyrer, der pålægges, må ikke overstige de direkte omkostninger, som betalingsmodtageren afholder for at anvende det pågældende betalingsinstrument.

4. Medlemsstaterne sikrer under alle omstændigheder, at betalingsmodtageren ikke opkræver gebyrer for anvendelse af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret i kapitel II i forordning (EU) 2015/751, og for de betalingsinstrumenter, på hvilke forordning (EU) nr. 260/2012 finder anvendelse.

5. Medlemsstaterne kan forbyde eller begrænse betalingsmodtagerens ret til at opkræve gebyrer under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

Artikel 63

Undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge

1. Hvis der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR, kan betalingstjenesteudbyderne aftale med deres betalingstjenestebrugere at:

- a) artikel 69, stk. 1, litra b), artikel 70, stk. 1, litra c) og d), samt artikel 74, stk. 3, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke kan spærres eller yderligere anvendelse af betalingsinstrumentet ikke kan forhindres
- b) artikel 72 og 73 og artikel 74, stk. 1 og 3, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller betalingstjenesteudbyderen af andre grunde, som er særlige for det givne betalingsinstrument, ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret
- c) betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 79, stk. 1, ikke skal give betalingstjenestebrugeren meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den manglende gennemførelse fremgår tydeligt af den givne sammenhæng
- d) betaleren uanset artikel 80 ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren
- e) der uanset artikel 83 og 84 anvendes andre gennemførelsesperioder.

2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte betalingsinstrumenter indtil 500 EUR.

3. Artikel 73 og 74 i finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder ikke har mulighed for at fastfryse den betalingskonto, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller spærre betalingsinstrumentet. Medlemsstaterne kan begrænse denne undtagelse til betalingskonti, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller til betalingsinstrumenter af en nærmere angivet værdi.

KAPITEL 2

Autorisation af betalingstransaktioner

Artikel 64

Samtykke og tilbagekaldelse af samtykke

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.

2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion kan også gives via betalingsmodtageren eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen.

Hvis der ikke er meddelt samtykke, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.

3. Betaleren kan til enhver tid tilbagekalde et samtykke, men ikke senere end på tidspunktet for uigenkaldelighed, jf. artikel 80. Et samtykke til at gennemføre en række betalingstransaktioner kan også tilbagekaldes, hvorefter eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for at være uautoriserede.

4. Betaleren og betalingstjenesteudbyderne træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

Artikel 65

Bekræftelse af midlers tilgængelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en kontoførende betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra en betalingstjenesteudbyder, som udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter, straks bekræfter, om et beløb, der er nødvendigt til at gennemføre en kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalernes betalingskonto, forudsat at samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) betalernes betalingskonto er tilgængelig online på tidspunktet for forespørgslen
- b) betaleren har givet sit udtrykkelige samtykke til, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder kan besvare anmodninger fra en bestemt betalingstjenesteudbyder om at bekræfte, at et beløb, der svarer til en bestemt kortbaseret betalingstransaktion, er tilgængeligt på betalernes betalingskonto
- c) det i litra b) omhandlede samtykke er blevet givet, inden den første anmodning om bekræftelse fremsættes.

2. Betalingstjenesteudbyderen kan anmode om det i stk. 1 omhandlede samtykke, såfremt samtlige følgende betingelser er opfyldt:

- a) betaleren har givet sit udtrykkelige samtykke til, at betalingstjenesteudbyderen kan anmode om den i stk. 1 omhandlede bekræftelse
- b) betaleren har initieret den kortbaserede betalingstransaktion på det pågældende beløb ved hjælp af et kortbaseret betalingsinstrument udstedt af betalingstjenesteudbyderen
- c) betalingstjenesteudbyderen autentificerer sig over for den kontoførende betalingstjenesteudbyder før hver anmodning om bekræftelse og kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d).

3. I overensstemmelse med direktiv 95/46/EF består den i stk. 1 omhandlede bekræftelse kun af et simpelt ja eller nej som svar og ikke i en angivelse af kontoens saldo. Svaret må ikke lagres eller anvendes til andre formål end gennemførelse af den kortbaserede betalingstransaktion.

4. Den i stk. 1 omhandlede bekræftelse må ikke gøre det muligt for den kontoførende betalingstjenesteudbyder at blokere midler på betalerens betalingskonto.

5. Betaleren kan anmode den kontoførende betalingstjenesteudbyder om at få oplyst betalingstjenesteudbyderens identifikation og det svar, der er givet.

6. Denne artikel finder ikke anvendelse på betalingstransaktioner initieret via kortbaserede betalingsinstrumenter, hvorpå der er lagret elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.

Artikel 66

Regler for adgang til en betalingskonto i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til at gøre brug af en betalingsinitieringstjenesteudbyder for at opnå betalingstjenester som omhandlet i bilag I, punkt 7. Retten til at anvende en betalingsinitieringstjenesteudbyder finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.

2. Såfremt betaleren giver sit udtrykkelige samtykke til, at en betaling gennemføres i overensstemmelse med artikel 64, udfører den kontoførende betalingstjenesteudbyder de i nærværende artikels stk. 4 anførte handlinger med henblik på at sikre betalerens ret til at anvende betalingsinitieringstjenesten.

3. Betalingsinitieringstjenesteudbyderen:

a) må på intet tidspunkt at være i besiddelse af betalerens midler i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesten

b) sikrer, at betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre parter, med undtagelse af brugeren og udstederen af de personaliserede sikkerhedsoplysninger, og at de overføres af betalingsinitieringstjenesteudbyderen gennem sikre og effektive kanaler

c) sikrer, at eventuelle andre oplysninger om betalingstjenestebrugerens, som er opnået i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesterne, kun meddeles til betalingsmodtageren og kun med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke

d) identificerer sig over for betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder, hver gang en betaling initieres, og kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder, betaleren og betalingsmodtageren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)

e) må ikke lagre betalingstjenestebrugerens følsomme betalingsdata

f) må ikke anmode betalingstjenestebrugerens om andre oplysninger end dem, der nødvendige for at levere betalingsinitieringstjenesten

g) må ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den betalingsinitieringstjeneste, som betaleren udtrykkeligt har anmodet om

h) må ikke ændre beløbet, betalingsmodtageren eller andre af transaktionens elementer.

4. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder:

a) kommunikerer sikkert med betalingsinitieringstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)

- b) giver umiddelbart efter modtagelse af en betalingsordre fra en betalingsinitieringstjenesteudbyder betalingsinitieringstjenesteudbyderen alle oplysninger om initieringen af betalingstransaktionen og alle oplysninger vedrørende gennemførelsen af betalingstransaktionen, som er tilgængelige for den kontoførende betalingstjenesteudbyder, eller stille disse oplysninger til rådighed for betalingsinitieringstjenesteudbyderen
- c) undgår enhver forskelsbehandling af betalingsordrer, der overføres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, medmindre der foreligger objektive grunde, navnlig hvad angår tidspunkter, prioriteter eller gebyrer, i forhold til betalingsordrer, der overføres direkte af betaleren.
5. Levering af betalingsinitieringstjenester må ikke afhænge af, at der foreligger et kontraktforhold mellem betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere til dette formål.

Artikel 67

Regler om adgang til og brug af betalingskontooplysninger i forbindelse med kontooplysningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger har ret til at gøre brug af tjenester, der giver adgang til kontooplysninger som omhandlet i punkt 8 i bilag I. Rettigheden finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.
2. Kontooplysningstjenesteudbyderen:
- a) udbyder tjenester udelukkende efter betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke
- b) sikrer, at betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre parter, med undtagelse af brugeren og udstederen af de personaliserede sikkerhedsoplysninger, og at det foregår gennem sikre og effektive kanaler, når de overføres af kontooplysningstjenesteudbyderen
- c) identificerer sig i hver kommunikationssession over for betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og kommunikerer med de(n) kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenestebrugereren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d)
- d) må kun tilgå oplysninger fra nærmere angivne betalingskonti og tilhørende betalingstransaktioner
- e) må ikke anmode om følsomme betalingsoplysninger i tilknytning til betalingskonti
- f) må ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den kontooplysningstjeneste, som betalingstjenestebrugereren udtrykkeligt har anmodet om, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.
3. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder skal med hensyn til betalingskonti:
- a) kommunikere sikkert med kontooplysningstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 98, stk. 1, litra d), og
- b) undgå enhver forskelsbehandling af anmodninger om oplysninger, der overføres gennem en kontooplysningstjenesteudbyder, medmindre der foreligger objektive grunde.
4. Levering af kontooplysningstjenester må ikke afhænge af, at der findes et kontraktforhold mellem kontooplysningstjenesteudbydere og kontoførende betalingstjenesteudbydere til dette formål.

*Artikel 68***Grænser for brug af betalingsinstrumenter og for betalingstjenesteudbyderes adgang til betalingskonti**

1. Når der med henblik på meddelelse af samtykke anvendes et specifikt betalingsinstrument, kan betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder aftale beløbsgrænser for betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af dette betalingsinstrument.
2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen forbeholde sig ret til at spærre betalingsinstrumentet ud fra objektivt begrundede hensyn vedrørende betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditlinje, en væsentligt forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.
3. I så fald underretter betalingstjenesteudbyderen efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektivt begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.
4. Betalingstjenesteudbyderen ophæver spærringen af betalingsinstrumentet eller erstatter det med et nyt, så snart årsagerne til spærringen ikke længere er til stede.
5. En kontoførende betalingstjenesteudbyder kan nægte en kontooplysningstjenesteudbyder eller en betalingsinitieringstjenesteudbyder adgang til en betalingskonto af objektivt begrundede og behørigt dokumenterede årsager vedrørende kontooplysningstjenesteudbyderens eller betalingsinitieringstjenesteudbyderens uautoriserede eller svigagtige adgang til en betalingskonto, herunder uautoriseret eller svigagtig initiering af en betalingstransaktion. I så fald underretter den kontoførende betalingstjenesteudbyder på den aftale måde betaleren om, at adgang til betalingskontoen nægtes, og årsagerne hertil. Disse oplysninger gives om muligt til betaleren inden adgangen nægtes og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektivt begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

Den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver adgang til betalingskontoen, så snart årsagerne til at nægte adgang ikke længere er til stede.

6. I de i stk. 5 omhandlede tilfælde skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks indberette hændelsen vedrørende kontooplysningstjenesteudbyderen eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen til den kompetente myndighed. Oplysningerne skal omfatte sagens relevante detaljer og årsagerne til indberetningen. Den kompetente myndighed vurderer sagen og træffer om nødvendigt de fornødne foranstaltninger.

*Artikel 69***Betalingstjenestebrugerens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsoplysninger**

1. En betalingstjenestebruger, der har ret til at anvende et betalingsinstrument:
 - a) anvender betalingsinstrumentet i henhold til betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet, som skal være objektive, ikkediskriminerende og forholdsmæssige
 - b) underretter snarest muligt betalingstjenesteudbyderen eller den enhed, som denne har udpeget, når vedkommende bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.
2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal betalingstjenestebrugerens, så snart denne modtager et betalingsinstrument, navnlig træffe alle rimelige foranstaltninger til at beskytte dets personaliserede sikkerhedsoplysninger.

*Artikel 70***Betalingstjenesteudbyderens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter**

1. En betalingstjenesteudbyder, der udsteder et betalingsinstrument:
 - a) sikrer sig, at de personaliserede sikkerhedsoplysninger ikke er tilgængelige for andre end den betalingstjenestebruger, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog betalingstjenestebrugerens forpligtelser i artikel 69
 - b) afholder sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til betalingstjenestebrugeren, skal udskiftes
 - c) sikrer, at betalingstjenestebrugeren til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er omhandlet i artikel 69, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af spærringen af betalingsinstrumentet i henhold til artikel 68, stk. 4; betalingstjenesteudbyderen skal på anmodning sætte betalingstjenestebrugeren i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at betalingstjenestebrugeren har foretaget en sådan underretning
 - d) giver betalingstjenestebrugeren mulighed for at foretage en underretning i henhold til artikel 69, stk. 1, litra b), uden beregning og, hvis der beregnes gebyr, så kun til dækning af udskiftningsomkostninger i direkte tilknytning til betalingsinstrumentet
 - e) hindrer enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 69, stk. 1, litra b).
2. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument og dets personaliserede sikkerhedsoplysninger til betalingstjenestebrugeren påhviler betalingstjenesteudbyderen.

*Artikel 71***Underretning om og berigtigelse af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner**

1. For at kunne kræve berigtigelse af en uautoriseret eller fejlbehæftede betalingstransaktion fra betalingstjenesteudbyderens side skal betalingstjenestebrugeren underrette betalingstjenesteudbyderen snarest muligt efter at have konstateret en sådan transaktion, der giver anledning til krav, herunder krav som omhandlet i artikel 89, og ikke senere end 13 måneder efter debiteringsdatoen.

Fristerne for underretning fastsat i første afsnit finder ikke anvendelse, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende betalingstransaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.

2. Hvis en betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder foretage berigtigelse over for betalingstjenestebrugeren i henhold til stk. 1, jf. dog artikel 73, stk. 2, og artikel 89, stk. 1.

*Artikel 72***Bevis for autentifikation og gennemførelse af betalingstransaktioner**

1. Hvis en betalingstjenestebruger afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er betalingstjenesteudbyderen, der skal bevise, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl ved den tjeneste, som blev leveret af betalingstjenesteudbyderen.

Hvis betalingstransaktionen er initieret gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, bærer betalingsinitieringstjenesteudbyderen bevisbyrden for, at betalingstransaktionen inden for dennes kompetenceområde var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som denne udbyder har ansvaret for.

2. Hvis en betalingstjenestebruger nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald betalingsinitieringstjenesteudbyderen, i sig selv ikke nødvendigvis tilstrækkeligt til at bevise, hverken at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt eller med forsæt eller ved grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 69. Betalingstjenesteudbyderen, herunder i givet fald betalingsinitieringstjenesteudbyderen, skal fremlægge bevismateriale for at påvise svig eller grov forsømmelse fra betalingstjenestebrugerens side.

Artikel 73

Betalingstjenesteudbyderes ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer med forbehold af artikel 71, at en betalers betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion tilbagebetaler betaleren beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion straks og under alle omstændigheder inden afslutningen af den følgende arbejdsdag efter at have konstateret eller være blevet underrettet om transaktionen, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder har rimelige grunde til at have mistanke om svig og skriftligt underretter den relevante nationale myndighed om disse grunde. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal i givet fald føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Herved skal det også sikres, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

2. Hvis betalingstransaktionen initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks og under alle omstændigheder inden afslutningen af den følgende arbejdsdag tilbagebetale beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den uautoriserede betalingstransaktion, skal denne efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning herom straks holde denne skadesløs for tab eller betalte beløb som følge af tilbagebetalingen til betaleren, herunder beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion. I overensstemmelse med artikel 72, stk. 1, er det betalingsinitieringstjenesteudbyderen, der inden for sit kompetenceområde bærer bevisbyrden for, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som betalingsinitieringstjenesteudbyderen har ansvaret for.

3. Yderligere finansiel kompensation kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen, eller den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingsinitieringstjenesteudbyderen, hvor det er relevant.

Artikel 74

Betalers ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Uanset artikel 73 kan en betaler forpligtes til at dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion på op til 50 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument eller uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis:

- a) tabet, tyveriet eller den uberettigede tilegnelse af betalingsinstrumentet ikke kunne opdages af betaleren forud for betalingen, medmindre betaleren selv har handlet svigagtigt, eller
- b) tabet er forårsaget af handlinger, der er foretaget af en betalingstjenesteudbyders ansat, agent eller filial eller en enhed, hvortil dens aktiviteter er outsourcet, eller disses passivitet.

Betaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, hvis de skyldes betalerens svigagtige handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af de forpligtelser, der er fastsat i artikel 69, begået med forsæt eller ved grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksimumsbeløbet i første afsnit ikke anvendelse.

Hvis betaleren hverken har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 69, kan medlemsstaterne begrænse det i dette stykke omhandlede ansvar under hensyntagen til navnlig arten af de personaliserede sikkerhedsoplysninger og de særlige omstændigheder, under hvilke betalingsinstrumentet blev tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet.

2. Såfremt betalerens betalingstjenesteudbyder ikke kræver stærk kundeautentifikation, bærer betaleren ikke eventuelle økonomiske tab, medmindre betaleren har handlet svigagtigt. Hvis betalingsmodtageren eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke accepterer stærk kundeautentifikation, godtgør den det økonomiske tab, der er påført betalerens betalingstjenesteudbyder.

3. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet betalingsinstrument, efter at der er sket underretning i overensstemmelse med artikel 69, stk. 1, litra b), undtagen hvis betaleren har handlet svigagtigt.

Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke træffer egnede foranstaltninger til på alle tidspunkter at kunne modtage underretning om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført i artikel 70, stk. 1, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalingsinstrumentet, undtagen hvis betaleren har handlet svigagtigt.

Artikel 75

Betalingstransaktioner, hvor transaktionsbeløbet ikke er kendt på forhånd

1. Hvis en betalingstransaktion initieres af eller via betalingsmodtageren i forbindelse med en kortbaseret betalingstransaktion, og det præcise beløb ikke er kendt på det tidspunkt, hvor betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, kan betalerens betalingstjenesteudbyder kun blokere midlerne på betalerens betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres.

2. Betalerens betalingstjenesteudbyder frigiver de midler på betalerens betalingskonto, der er blokeret i medfør af stk. 1, uden unødigt forsinkelse efter modtagelse af oplysningerne om det præcise betalingstransaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 76

Tilbagebetaling af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin betalingstjenesteudbyder af en autoriseret betalingstransaktion, der er initieret af eller via en betalingsmodtager, og som allerede er gennemført, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) autorisationen angav ikke det præcise betalingstransaktionsbeløb, da autorisationen blev givet
- b) betalingstransaktionsbeløbet var større end det beløb, betaleren med rimelighed kunne have forventet under hensyn til vedkommendes tidligere udgiftsmønster, betingelserne i rammeaftalen og andre relevante omstændigheder.

På betalingstjenesteudbyderens anmodning bærer betaleren bevisbyrden for, at sådanne betingelser er opfyldt.

Tilbagebetalingen skal udgøre det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto skal ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Medlemsstaterne sikrer med forbehold af stk. 3, at betaleren, foruden den i dette stykke omhandlede rettighed, ved direkte debiteringer som omhandlet i artikel 1 i forordning (EU) nr. 260/2012 har ubetinget ret til tilbagebetaling inden for de frister, der er fastsat i artikel 77 i dette direktiv.

2. Med henblik på stk. 1, første afsnit, litra b), kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med dennes betalingstjenesteudbyder, jf. artikel 45, stk. 1, litra d), og artikel 52, stk. 3), litra b), er blevet anvendt.

3. Det kan i en rammeaftale mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen aftales, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis:

a) betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen direkte til betalingstjenesteudbyderen, og

b) hvor det er relevant, hvis oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet betaleren eller stillet til rådighed for denne på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller af betalingsmodtageren.

4. Ved direkte debiteringer i andre valutaer end euro kan medlemsstaterne kræve, at deres betalingstjenesteydere tilbyder gunstigere tilbagebetalingsrettigheder i overensstemmelse med deres ordninger for direkte debitering, forudsat at de er mere fordelagtige for betaleren.

Artikel 77

Anmodninger om tilbagebetaling af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler inden for en periode på otte uger efter den dato, hvor midlerne blev debiteret, kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 76 af en autoriseret betalingstransaktion initieret af eller via en betalingsmodtager.

2. Senest ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal betalingstjenesteudbyderen enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller meddele betaleren en begrundelse for afslag på tilbagebetaling med angivelse af, hvilket organ betaleren kan henvende sig til, jf. artikel 99–102, hvis betaleren ikke accepterer den meddelte begrundelse.

Betalingstjenesteudbyderens ret til at afslå tilbagebetaling i henhold til nærværende stykkes første afsnit gælder ikke i det tilfælde, der er omhandlet i artikel 76, stk. 1, fjerde afsnit.

KAPITEL 3

Gennemførelse af betalingstransaktioner

Afdeling 1

Betalingsordrer og overførte beløb

Artikel 78

Modtagelse af betalingsordrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre modtages af betalernes betalingstjenesteudbyder.

Betalernes konto må ikke debiteres før modtagelsen af betalingsordren. Hvis modtagelsestidspunktet ikke er en arbejdsdag for betalernes betalingstjenesteudbyder, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag. Betalingstjenesteudbyderen kan fastsætte et seneste tidspunkt (cut-off-tidspunkt), der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, efter hvilket alle modtagne betalingsordrer anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

2. Hvis den betalingstjenestebruger, der har initieret en betalingsordre, og betalingstjenesteudbyderen aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal initieres på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for betalingstjenesteudbyderen, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 83 for at være den aftalte dato. Hvis den aftalte dag ikke er en arbejdsdag for betalingstjenesteudbyderen, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

*Artikel 79***Afvisning af betalingsordrer**

1. Hvis en betalingstjenesteudbyder afviser at gennemføre en betalingsordre eller at initiere en betalingstransaktion, skal betalingstjenestebrugeren underrettes om afvisningen og om muligt om begrundelsen herfor samt proceduren for rettelse af eventuelle faktuelle fejl, der har ført til afvisningen, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

Betalingstjenesteudbyderen skal foretage underretningen eller stille den til rådighed på en aftalt måde snarest muligt og under alle omstændigheder inden for de frister, der er anført i artikel 83.

Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at betalingstjenesteudbyderen kan opkræve et rimeligt gebyr for denne afvisning, hvis afvisningen er objektivt begrundet.

2. Hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren er initieret af en betaler, herunder via en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via en betalingsmodtager, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-ret eller national ret.

3. Med henblik på artikel 83 og 89 anses en betalingsordre, hvis gennemførelse er blevet afvist, for ikke at være modtaget.

*Artikel 80***Betalingsordrers uigenkaldelighed**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger ikke må tilbagekalde en betalingsordre, når den er modtaget af betalerens betalingstjenesteudbyder, medmindre andet er fastsat i denne artikel.

2. Hvis en betalingstransaktion er initieret af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via betalingsmodtageren, må betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren efter at have givet samtykke til betalingsinitieringstjenesteudbyderen om at initiere betalingstransaktionen eller efter at have givet samtykke til betalingsmodtageren til gennemførelse af betalingstransaktionen.

3. I tilfælde af direkte debitering, og uden at dette berører retten til tilbagebetaling, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.

4. I det i artikel 78, stk. 2, omhandlede tilfælde kan betalingstjenestebrugeren tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.

5. Efter udløbet af de i stk. 1-4 fastsatte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekaldes, hvis det er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og de relevante betalingstjenesteudbydere. I det i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan den relevante betalingstjenesteudbyder kræve betaling for tilbagekaldelsen.

*Artikel 81***Overførte og modtagne beløb**

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at betalerens betalingstjenesteudbyder(e), betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenesteudbydernes eventuelle mellemmand overfører det fulde betalingstransaktionsbeløb og afholder sig fra at fratække gebyrer fra det overførte beløb.

2. Betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen kan dog aftale, at den relevante betalingstjenesteudbyder fratækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes det fulde betalingstransaktionsbeløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.

3. Hvis der fratrækkes andre gebyrer end dem, der er omhandlet i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalerens betalingstjenesteudbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde betalingstransaktionsbeløb, som betaleren har initieret. Hvis betalingstransaktionen er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder sikre, at det fulde betalingstransaktionsbeløb modtages af betalingsmodtageren.

Afdeling 2

Gennemførelsestidspunkt og valørdato

Artikel 82

Anvendelsesområde

1. Denne afdeling finder anvendelse på:

a) betalingstransaktioner i euro

b) nationale betalingstransaktioner i valutaen i medlemsstaten, hvis valuta ikke er euro

c) betalingstransaktioner, der kun omfatter én valutaomregning mellem euro og valutaen i en medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, såfremt den nødvendige valutaomregning foretages i den pågældende medlemsstat, hvis valuta ikke er euro, og i tilfælde af en grænseoverskridende betalingstransaktion, hvor den grænseoverskridende overførsel foretages i euro.

2. Denne afdeling finder anvendelse på betalingstransaktioner, der ikke er omhandlet i stk. 1, medmindre andet er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, jf. dog artikel 87, som ikke kan fraviges af parterne ved aftale. Når betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftaler en længere frist end den, der er fastsat i artikel 83, for betalingstransaktioner i Unionen, må denne længere frist dog højst være fire arbejdsdage efter modtagelsestidspunktet, jf. artikel 78.

Artikel 83

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at en betalers betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingstransaktionsbeløbet efter modtagelsestidspunktet, jf. artikel 78, senest ved afslutningen af den følgende arbejdsdag bliver krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Denne tidsfrist kan forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.

2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder påfører valørdato og stiller det pågældende betalingstransaktionsbeløb til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto, efter at betalingstjenesteudbyderen har modtaget midlerne i overensstemmelse med artikel 87.

3. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder overfører en betalingsordre initieret af eller via betalingsmodtageren til betalerens betalingstjenesteudbyder inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen, således at afregningen for så vidt angår direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

Artikel 84

Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen

Hvis en betalingsmodtager ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen, skal midlerne stilles til rådighed for betalingsmodtageren af den betalingstjenesteudbyder, der modtager midlerne for betalingsmodtageren, inden for den tidsfrist, der er fastsat i artikel 83.

*Artikel 85***Kontantbeløb indbetalt på en betalingskonto**

Hvis en forbruger indbetaler kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende betalingstjenesteudbyder i den pågældende betalingskontos valuta, sikrer betalingstjenesteudbyderen, at beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter modtagelse af midlerne. Hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, stilles beløbet til rådighed med valørdato senest den efter modtagelse af midlerne følgende arbejdsdag.

*Artikel 86***Nationale betalingstransaktioner**

For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsestider end de i denne afdeling fastsatte.

*Artikel 87***Valørdato og adgang til midler**

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af en betalingsmodtagers betalingskonto ikke ligger senere end den arbejdsdag, hvor betalingstransaktionsbeløbet krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.
2. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingsmodtageren har adgang til betalingstransaktionsbeløbet, umiddelbart efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto, hvis der for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder:

- a) ikke er nogen valutaomregning, eller
- b) er en valutaomregning mellem euroen og en medlemsstats valuta eller mellem to medlemsstaters valutaer.

Den i dette stykke fastsatte forpligtelse gælder også for betalinger inden for én betalingstjenesteudbyder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger tidligere end det tidspunkt, hvor betalingstransaktionsbeløbet debiteres denne betalingskonto.

Afdeling 3**A n s v a r***Artikel 88***Ukorrekte entydige identifikationskoder**

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt med hensyn til den betalingsmodtager, der er oplyst i den entydige identifikationskode.
2. Hvis den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet, er ukorrekt, er betalingstjenesteudbyderen ikke ansvarlig i henhold til artikel 89 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.
3. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder skal i denne forbindelse samarbejde, herunder ved at meddele betalerens betalingstjenesteudbyder alle relevante oplysninger med henblik på inddrivelse af midlerne.

Såfremt det ikke er muligt at inddrive midlerne i første afsnit, giver betalerens betalingstjenesteudbyder efter skriftlig anmodning betaleren alle oplysninger, som betalerens betalingstjenesteudbyder har adgang til, og som er relevante for betaleren, således at denne kan fremsætte et retskrav med henblik på inddrivelse af midlerne.

4. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen kræve betaling af betalingstjenestebrugeren for inddrivelsen.

5. Hvis betalingstjenestebrugeren giver flere oplysninger end dem, der er anført i artikel 45, stk. 1, litra a), eller artikel 52, nr. 2), litra b), er betalingstjenesteudbyderen kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet.

Artikel 89

Betalingstjenesteudbyderes ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres direkte af betaleren, har betalerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betaleren for korrekt gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre den kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder modtog betalingstransaktionsbeløbet i overensstemmelse med artikel 83, stk. 1. I så fald har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betalingsmodtageren for korrekt gennemførelse af betalingstransaktionen.

Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingsstransaktion ikke var blevet gennemført.

Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal vedkommende øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb.

Valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt, jf. artikel 87.

Hvis en betalingstransaktion gennemføres for sent, sikrer betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra betalerens betalingstjenesteudbyder, som handler på betalerens vegne, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor betalingsordren initieres af betaleren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt bestræbe sig på at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet. Dette skal være vederlagsfrit for betaleren.

2. Hvis en betalingsordre initieres af eller via betalingsmodtageren, har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betalingsmodtageren for korrekt fremsendelse af betalingsordren til betalerens betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med artikel 83, stk. 3. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal denne øjeblikkeligt videresende den pågældende betalingsordre til betalerens betalingstjenesteudbyder.

Ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Derudover har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71, artikel 88, stk. 2 og 3, og artikel 93 ansvaret over for betalingsmodtageren for at behandle betalingstransaktionen i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 87. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal vedkommende sikre, at betalingstransaktionsbeløbet er til rådighed for betalingsmodtageren, straks efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Beløbet må ikke have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senere end den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke har ansvaret for i henhold til første og andet afsnit, har betalerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betaleren. Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder således har ansvaret, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Den i fjerde afsnit omhandlede forpligtelse finder ikke anvendelse på betalerens betalingstjenesteudbyder, hvis betalerens betalingstjenesteudbyder beviser, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har modtaget betalingstransaktionsbeløbet, selv hvis gennemførelse af betalingstransaktionen blot er forsinket. I så fald skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder give beløbet valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, som beløbet skulle have haft som valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

I tilfælde af en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkelig bestræbe sig på at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet. Dette skal være vederlagsfrit for betalingsmodtageren.

3. Endvidere har betalingstjenesteudbydere ansvaret over for deres respektive betalingstjenestebrugere for eventuelle gebyrer, som de har ansvaret for, og for renter, der opkræves af betalingstjenestebrugeren som følge af en manglende eller mangelfuld, herunder forsinket, gennemførelse af en betalingstransaktion.

Artikel 90

Betalingsinitieringstjenesters ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres af betaleren via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, tilbagebetaler den kontoførende betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 71 og artikel 88, stk. 2 og 3, beløbet for den manglende eller mangelfulde betalingstransaktion til betaleren og fører, hvor det er relevant, den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, som ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Betalingsinitieringstjenesteudbyderen skal bevise, at betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder modtog betalingsordren i overensstemmelse med artikel 78, og at betalingstransaktionen inden for betalingsinitieringstjenesteudbyderens kompetenceområde var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den manglende, mangelfulde eller forsinkede gennemførelse af transaktionen.

2. Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den manglende, mangelfulde eller forsinkede gennemførelse af betalingstransaktionen, skal vedkommende efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning øjeblikkelig holde denne skadesløs for tab eller betalte beløb som følge af tilbagebetalingen til betaleren.

Artikel 91

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 92

Regresret

1. Hvis en betalingstjenesteudbyders ansvar i henhold til artikel 73 og 89 kan tilskrives en anden betalingstjenesteudbyder eller en mellemmand, skal denne betalingstjenesteudbyder eller mellemmand holde den første betalingstjenesteudbyder skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt i henhold til artikel 73 og 89. Dette omfatter godtgørelse, hvis en betalingstjenesteudbyder undlader at anvende stærk kundeautentifikation.

2. Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til aftaler mellem betalingstjenesteudbydere og/eller medlemmænd og den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem dem.

Artikel 93

Usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder

Intet ansvar pådrages efter kapitel 2 og 3 i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en betalingstjenesteudbyder er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af EU-retten eller national ret.

KAPITEL 4

Beskyttelse af personoplysninger

Artikel 94

Beskyttelse af personoplysninger

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingssystemer og betalingstjenesteudbydere behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, efterforskning og opdagelse af betalingssvig. Oplysning til fysiske personer om behandling af personoplysninger og behandlingen af sådanne personoplysninger og enhver anden behandling af personoplysninger som følge af dette direktiv skal foretages i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 95/46/EF og med forordning (EF) nr. 45/2001.
2. Betalingstjenesteudbydere må kun tilgå, behandle og opbevare personoplysninger, som er nødvendige for ydelse af betalingstjenester, med betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke.

KAPITEL 5

Drifts- og sikkerhedsrisici og autentifikation

Artikel 95

Styring af drifts- og sikkerhedsrisici

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere fastlægger en ramme med passende begrænsende foranstaltninger og kontrolmekanismer til styring af drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, som de udbyder. Som en del af denne ramme fastlægger og opretholder betalingstjenesteudbydere effektive procedurer for håndtering af hændelser, herunder for opdagelse og klassificering af større drifts- og sikkerhedshændelser.
2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere årligt eller oftere som fastsat af den kompetente myndighed giver den kompetente myndighed en ajourført samlet vurdering af de drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, som de udbyder, og om, hvorvidt de iværksatte begrænsende foranstaltninger og kontrolmekanismer som følge af disse risici er tilstrækkelige.
3. Senest den 13. juli 2017 udarbejder EBA i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for fastlæggelse, iværksættelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger, herunder certificeringsprocesser, hvor det er relevant.

EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i første afsnit omhandlede retningslinjer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert andet år.

4. Under hensyntagen til den indhøstede erfaring fra anvendelsen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer udarbejder EBA på Kommissionens foranledning, hvis det er relevant, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om kriterier og betingelser for fastlæggelse og overvågning af sikkerhedsforanstaltninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA fremmer samarbejde, herunder udveksling af oplysninger, inden for drifts- og sikkerhedsrisici i forbindelse med betalingstjenester mellem de kompetente myndigheder samt mellem de kompetente myndigheder og ECB og, hvor det er relevant, Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed.

Artikel 96

Indberetning af hændelser

1. I tilfælde af en større drifts- eller sikkerhedshændelse underretter betalingstjenesteudbydere uden unødigt forsinkelse den kompetente myndighed i betalingstjenesteudbyderens hjemland.

Hvis hændelsen har eller kan have indvirkning på betalingstjenesteudbyderens betalingstjenestebrugeres økonomiske interesser, orienterer betalingstjenesteudbyderen uden unødigt forsinkelse sine betalingstjenestebrugere om hændelsen og om alle tilgængelige foranstaltninger, som de kan træffe for at begrænse hændelsens negative følger.

2. Ved modtagelsen af underretningen omhandlet i stk. 1 fremsender den kompetente myndighed i hjemlandet uden unødigt forsinkelse relevante oplysninger om hændelsen til EBA og ECB. Denne kompetente myndighed underretter, efter at have vurderet hændelsens relevans for de relevante myndigheder i den på gældende medlemsstat, disse herom.

EBA og ECB vurderer i samarbejde med den kompetente myndighed i hjemlandet hændelsens relevans for andre relevante EU-myndigheder og nationale myndigheder og underretter dem i overensstemmelse hermed. ECB underretter medlemmerne af Det Europæiske System af Centralbanker om spørgsmål, der er relevante for betalingssystemet.

De kompetente myndigheder træffer på grundlag af underretningen, hvis det er hensigtsmæssigt, alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte det finansielle systems umiddelbare sikkerhed.

3. Senest den 13. januar 2018 udsteder EBA i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interessenter retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 adresseret til hver af følgende:

- a) til betalingstjenesteudbydere om klassificering af større hændelser som omhandlet i stk. 1 og om indholdet og formatet af, herunder standardunderretningsmodeller, og procedurerne for underretning om sådanne hændelser
- b) til de kompetente myndigheder om kriterierne for, hvordan det skal vurderes, hvor relevant en hændelse er, og hvilke elementer i hændelsesindberetningerne der skal deles med andre nationale myndigheder.

4. EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i stk. 3 omhandlede retningslinjer regelmæssigt og under alle omstændigheder mindst hvert andet år.

5. EBA tager i forbindelse med udstedelsen og gennemgangen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer hensyn til standarder og/eller specifikationer, som er udarbejdet og offentliggjort af Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed for de sektorer, der udøver andre aktiviteter end udbud af betalingstjenester.

6. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere mindst en gang om året stiller statistiske data om svig i tilknytning til forskellige betalingsmidler til rådighed for deres kompetente myndigheder. Disse kompetente myndigheder stiller sådanne data til rådighed for EBA og ECB i sammenfattet form.

*Artikel 97***Autentifikation**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenesteudbyder anvender stærk kundeautentifikation, når betaleren:
 - a) tilgår sin betalingskonto online
 - b) initierer en elektronisk betalingstransaktion
 - c) udfører handlinger gennem en fjernkanal, der kan indebære en risiko for betalingssvig eller andre former for misbrug.
2. Men henblik på initiering af elektroniske betalingstransaktioner, jf. stk. 1, litra b), sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere, for så vidt angår elektroniske fjernbetalingstransaktioner, anvender stærk kundeautentifikation, som omfatter elementer, der dynamisk knytter transaktionen til et specifikt beløb og en specifik betalingsmodtager.
3. Med henblik på stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere har iværksat passende sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugeres personaliserede sikkerhedsoplysninger.
4. Stk. 2 og 3 finder også anvendelse, når betalinger initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder. Stk. 1 og 3 finder også anvendelse, når der anmodes om oplysningerne via en kontooplysningstjenesteudbyder.
5. Medlemsstaterne sikrer, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver betalingsinitieringstjenesteudbyderen og kontooplysningstjenesteudbyderen tilladelse til at anvende de autentifikationsprocedurer, som den kontoførende betalingstjenesteudbyder stiller til rådighed for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med stk. 1 og 3, og, såfremt betalingsinitieringstjenesteudbyderen er involveret, i overensstemmelse med stk. 1, 2 og 3.

*Artikel 98***Reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation**

1. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ECB efter høring af alle relevante interessenter, herunder interessenter på betalingstjenestemarkedet, og under hensyntagen til alle involverede interesser udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til betalingstjenesteudbydere som fastsat i dette direktivs artikel 1, stk. 1, i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 vedrørende:
 - a) krav til stærk kundeautentifikation, jf. artikel 97, stk. 1 og 2
 - b) undtagelser fra anvendelsen af artikel 97, stk. 1, 2 og 3, på grundlag af de i nærværende artikels stk. 3 fastsatte kriterier
 - c) krav, som sikkerhedsforanstaltninger skal opfylde, i overensstemmelse med artikel 97, stk. 3, for at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugeres personaliserede sikkerhedsoplysninger, og
 - d) krav til fælles og sikre åbne standarder for kommunikation mellem kontoførende betalingstjenesteudbydere, betalingsinitieringstjenesteudbydere, kontooplysningstjenesteudbydere, betalere, betalingsmodtagere og andre betalingstjenesteudbydere med henblik på identifikation, autentifikation, underretning og udveksling af oplysninger samt iværksættelse af sikkerhedsforanstaltninger.
2. De i stk. 1 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdes af EBA med henblik på at:
 - a) sikre en passende grad af sikkerhed for betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere ved at indføre effektive og risikobaserede krav

- b) sikre betalingstjenestebrugeres midler og personoplysninger
- c) sikre og opretholde fair konkurrence mellem alle betalingstjenesteudbydere
- d) sikre teknologi- og forretningsmodelneutralitet
- e) gøre det muligt at udvikle brugervenlige, tilgængelige og innovative betalingsmidler.

3. De i stk. 1, litra b), omhandlede undtagelser skal bygge på følgende kriterier:

- a) risikoniveauet for den tjeneste, der udbydes
- b) transaktionens beløb, tilbagevendende karakter eller begge dele
- c) den betalingskanal, der anvendes til at gennemføre transaktionen.

4. EBA forelægger de i stk. 1 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 13. januar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt regelmæssigt de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for bl.a. at tage højde for innovation og den teknologiske udvikling.

KAPITEL 6

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer

Afdeling 1

Klageprocedurer

Artikel 99

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver betalingstjenestebrugere og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalingstjenesteudbyderes påståede overtrædelser af dette direktiv.

2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de alternative tvistbilæggelsesprocedurer, der er indført ved artikel 102.

Artikel 100

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, der skal sikre og overvåge, at dette direktiv reelt efterleves. Disse kompetente myndigheder træffer alle passende foranstaltninger for at sikre efterlevelsen.

De skal enten være:

- a) kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 4, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1093/2010, eller

- b) organer, der er anerkendt i national ret eller af offentlige myndigheder, og som udtrykkeligt har beføjelse hertil i henhold til national ret.

De må ikke være betalingstjenesteudbydere, med undtagelse af nationale centralbanker.

2. De i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheder skal have alle beføjelser og tilstrækkelige ressourcer, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver. Er mere end én kompetent myndighed beføjet til at sikre og overvåge den reelle efterlevelse af dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, så de kan udføre deres respektive opgaver effektivt.

3. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i overensstemmelse med national ret enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn, eller
- b) ved indbringelse for domstole, der er kompetente til at træffe de nødvendige afgørelser, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i en begæring om at træffe den nødvendige afgørelse.

4. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som gennemfører afsnit III og IV, er de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra agenter og filialer, hvis virksomhed udøves i henhold til etableringsretten, hvor de kompetente myndigheder er værtslandets kompetente myndigheder.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke kompetente myndigheder der er udpeget, jf. stk. 1, hurtigst muligt og under alle omstændigheder senest den 13. januar 2018. De underretter Kommissionen om en eventuel kompetencefordeling mellem de pågældende myndigheder. De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til udpegningen af disse myndigheder og deres respektive kompetencer.

6. EBA udsteder efter at have hørt ECB retningslinjer rettet til de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de klageprocedurer, som skal tages i betragtning for at sikre, at de relevante bestemmelser i dette direktiv overholdes, jf. nærværende artikels stk. 1. Disse retningslinjer udstedes senest den 13. januar 2018 og ajourføres regelmæssigt efter behov.

Afdeling 2

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer og sanktioner

Artikel 101

Tvistbilæggelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere indfører og anvender passende og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra betalingstjenestebrugere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV, og overvåger deres resultater i denne henseende.

Disse procedurer skal anvendes i alle medlemsstater, hvor en betalingstjenesteudbyder udbyder betalingstjenester, og skal være tilgængelige på et af de officielle sprog i de pågældende medlemsstater eller på et andet sprog, hvis det er aftalt mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren.

2. Medlemsstaterne skal kræve, at betalingstjenesteudbydere gør deres yderste for at besvare betalingstjenestebrugeres klager, enten på papir, eller, hvis det er aftalt mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, på et andet varigt medium. Svar skal omfatte alle spørgsmål og afgives inden for en passende frist og senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en klage. Hvis der foreligger usædvanlige forhold, hvor et svar ikke kan afgives inden for 15 arbejdsdage på grund af omstændigheder, som betalingstjenesteudbyderen ikke har indflydelse på, skal denne sende et foreløbigt svar, der tydeligt angiver årsagerne til den forsinkede besvarelse af klagen og angiver en frist for, hvornår betalingstjenestebrugeren vil modtage det endelige svar. Fristen for at modtage det endelige svar må under ingen omstændigheder overstige 35 arbejdsdage.

Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde regler om tvistbilæggelsesprocedurer, der er mere fordelagtige for betalings-tjenestebrugeren end den procedure, der er omhandlet i første afsnit. I så fald finder disse regler anvendelse.

3. Betalingstjenesteudbyderen skal oplyse betalingstjenestebrugeren om mindst én instans for alternativ tvistbilæggelse, der har kompetence til at behandle tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

4. Oplysningerne omhandlet i stk. 3 skal være tilgængelige på en tydelig, udførlig og let tilgængelig måde på betalings-tjenesteudbyderens websted, hvis et sådant findes, i filialen samt i de generelle vilkår og betingelser for aftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren. Det skal angives, hvor yderligere oplysninger om den pågældende instans for alternativ tvistbilæggelse og om betingelserne for brug af den er tilgængelige.

Artikel 102

Alternative tvistbilæggelsesprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i henhold til den relevante nationale ret og EU-retten i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU ⁽¹⁾ fastlægges passende, uafhængige, upartiske, gennemsigtige og effektive alternative tvistbilæggelsesprocedurer for bilæggelse af tvister mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV, og kan med henblik herpå eventuelt gøre brug af eksisterende kompetente organer. Medlemsstaterne sikrer, at alternative tvistbilæggelsesprocedurer finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, og at de også dækker udpegede repræsentanter.

2. Medlemsstaterne pålægger de i denne artikels stk. 1 omhandlede organer at samarbejde effektivt med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

Artikel 103

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler om sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne tillader deres kompetente myndigheder at offentliggøre alle administrative sanktioner, der bliver pålagt for overtrædelse af de foranstaltninger, som vedtages til gennemførelse af dette direktiv, medmindre sådan offentliggørelse vil være meget skadelig for finansmarkederne eller forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

AFSNIT V

DELEGEREDE RETSAKTER OG REGULERINGSMÆSSIGE TEKNISKE STANDARDER

Artikel 104

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 105 vedrørende:

- a) tilpasning af henvisningen til henstilling 2003/361/EF i artikel 4, nr. 36), hvis henstillingen ændres
- b) ajourføring af de beløb, der er anført i artikel 32, stk. 1, og artikel 74, stk. 1, for at tage højde for inflation.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).

*Artikel 105***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 104, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 12. januar 2016.
3. Den i artikel 104 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 104 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

*Artikel 106***Forpligtelse til at oplyse forbrugere om deres rettigheder**

1. Kommissionen udarbejder senest den 13. januar 2018 en brugervenlig elektronisk folder, som klart og let forståeligt anfører forbrugernes rettigheder i henhold til dette direktiv og tilhørende EU-ret.
2. Kommissionen underretter medlemsstaterne, europæiske sammenslutninger af betalingstjenesteudbydere og europæiske forbrugerorganisationer om offentliggørelsen af den i stk. 1 omhandlede folder.

Kommissionen, EBA og de kompetente myndigheder sikrer hver især, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres respektive websteder.

3. Betalingstjenesteudbydere skal sikre, at folderen stilles til rådighed på en let tilgængelig måde på deres websteder, hvis sådanne findes, og på papir i deres filialer og hos deres agenter og de enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet.
4. Betalingstjenesteudbydere må ikke afkræve deres kunder gebyr for at stille oplysninger i henhold til denne artikel til rådighed.
5. For så vidt angår personer med handicap skal bestemmelserne i denne artikel anvendes ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler, således at oplysningerne stilles til rådighed i et tilgængeligt format.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 107***Fuld harmonisering**

1. For så vidt som dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der er fastsat i direktivet, jf. dog artikel 2, artikel 8, stk. 3, artikel 32, artikel 38, stk. 2, artikel 42, stk. 2, artikel 55, stk. 6, artikel 57, stk. 3, artikel 58, stk. 3, artikel 61, stk. 2 og 3, artikel 62, stk. 5, artikel 63, stk. 2 og 3, artikel 74, stk. 1, andet afsnit, og artikel 86.

2. Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et websted eller på en anden let tilgængelig måde.

3. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere ikke til skade for betalingstjenestebrugerne fraviger de bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Betalingstjenesteudbydere kan imidlertid tilbyde betalingstjenestebrugere gunstigere vilkår.

Artikel 108

Revisionsklausul

Kommissionen forelægger senest den 13. januar 2021 en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske og Økonomiske Sociale Udvalg og ECB om anvendelsen og indvirkningen af direktivet, navnlig om:

- a) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af reglerne om gebyrer som fastsat i artikel 62, stk. 3, 4 og 5
- b) anvendelsen af artikel 2, stk. 3 og 4, herunder en vurdering af, hvorvidt afsnit III og IV, såfremt det er teknisk muligt, kan anvendes fuldt ud på de i nævnte stykker omhandlede betalingstransaktioner
- c) adgang til betalingssystemer under hensyntagen til navnlig graden af konkurrence
- d) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af tærskelværdierne for de i artikel 3, litra l), omhandlede betalingstransaktioner
- e) hensigtsmæssigheden og indvirkningen af tærskelværdien for den i artikel 32, stk. 1, litra a), omhandlede undtagelse
- f) hvorvidt det i betragtning af udviklingen ville være ønskeligt, som et supplement til bestemmelserne i artikel 75 om betalingstransaktioner, hvor beløbet ikke er kendt på forhånd, og midler er blokerede, at indføre maksimumsgrænser for de beløb, der må blokeres på betalerens betalingskonto i sådanne situationer.

Kommissionen forelægger, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag sammen med sin rapport.

Artikel 109

Overgangsbestemmelse

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingsinstitutter, der senest den 13. januar 2018 har påbegyndt virksomhed i overensstemmelse med national ret til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF, kan fortsætte denne virksomhed i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 5 i nærværende direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller henvist til i afsnit II i nærværende direktiv, indtil den 13. juli 2018.

Medlemsstaterne kræver, at disse betalingsinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 13. juli 2018 kan vurdere, om de pågældende betalingsinstitutter opfylder kravene i afsnit II, og hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene opfyldes, eller om tilladelsen bør inddrages.

Betalingsinstitutter, der ved kontrol foretaget af de kompetente myndigheder viser sig at opfylde kravene i afsnit II, meddeles tilladelse og opføres i hjemlandets registre og i EBA's register som fastsat i artikel 14 og 15. Hvis disse betalingsinstitutter ikke opfylder kravene i afsnit II senest den 13. juli 2018, skal de i overensstemmelse med artikel 37 forbydes at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede betalingsinstitutter automatisk meddeles tilladelse og opføres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at kravene i artikel 5 og 11 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter betalingsinstitutterne, inden der meddeles tilladelse.

3. Dette stykke finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der inden den 13. januar 2018 var undtaget i medfør af artikel 26 i direktiv 2007/64/EF, og har udøvet betalingstjenestevirksomhed som defineret i direktiv 2007/64/EF.

Medlemsstaterne tillader, at sådanne personer kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2007/64/EF indtil den 13. januar 2019, uden at de skal søge om tilladelse efter nærværende direktivs artikel 5 eller en undtagelse i henhold til nærværende direktivs artikel 32 eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller henvist til i nærværende direktivs afsnit II.

Alle de i første afsnit omhandlede personer, der ikke senest den 13. januar 2019 har fået tilladelse eller er blevet undtaget i henhold til nærværende direktiv, forbydes at udbyde betalingstjenester i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 37.

4. Medlemsstaterne kan tillade, at fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, betragtes som omfattet af en undtagelse og automatisk opføres i de i artikel 14 og 15 omhandlede registre, hvis de kompetente myndigheder har dokumentation for, at kravene i artikel 32 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter de berørte betalingsinstitutter.

5. Uanset denne artikels stk. 1 bevarer betalingsinstitutter, som er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilaget til direktiv 2007/64/EF, den pågældende tilladelse til at udbyde disse betalingstjenester, der anses som betalingstjenester som omhandlet i punkt 3 i bilag I til nærværende direktiv, såfremt de kompetente myndigheder senest den 13. januar 2020 har dokumentation for, at kravene i nærværende direktivs artikel 7, litra c), og artikel 9 er opfyldt.

Artikel 110

Ændring af direktiv 2002/65/EF

Artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/65/EF affattes således:

»5. Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*) også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i nærværende direktiv, med undtagelse af nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d), og e), og nr. 4), litra b), med artikel 44, 45, 51 og 52 i direktiv (EU) 2015/2366.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

Artikel 111

Ændringer af direktiv 2009/110/EF

Direktiv 2009/110/EF ændres således:

1) Artikel 3 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Uden at det berører nærværende direktiv, finder artikel 5 og 11-17, artikel 19, stk. 5 og 6, og artikel 20-31 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*), herunder de delegerede retsakter vedtaget efter artikel 15, stk. 4, artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 7, tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

b) Stk. 4 og 5 affattes således:

»4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter distribuerer og indløser elektroniske penge via fysiske eller juridiske personer, der handler på deres vegne. Distribuerer e-pengeinstituttet elektroniske penge i en anden medlemsstat via en sådan fysisk eller juridisk person, finder artikel 27-31, med undtagelse af artikel 29, stk. 4 og 5, i direktiv (EU) 2015/2366, herunder de delegerede retsakter vedtaget efter artikel 28, stk. 5, og artikel 29, stk. 7, tilsvarende anvendelse på sådanne e-pengeinstitutter.

5. Uanset nærværende artikels stk. 4 må e-pengeinstitutter ikke udstede elektroniske penge via agenter. E-pengeinstitutter kan udbyde betalingstjenester omhandlet i nærværende direktivs artikel 6, stk. 1, litra a), via agenter med forbehold af betingelserne i artikel 19 i direktiv (EU) 2015/2366.«

2) I artikel 18 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter, der før den 13. januar 2018 har optaget virksomhed i henhold til nærværende direktiv og direktiv 2007/64/EF i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, kan fortsætte denne virksomhed i denne medlemsstat eller i en anden medlemsstat, uden at de skal søge om tilladelse efter nærværende direktivs artikel 3 eller opfylde øvrige krav, der er fastsat eller henvist til i afsnit II i nærværende direktiv, indtil den 13. juli 2018.

Medlemsstaterne kræver, at de i første afsnit omhandlede e-pengeinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den 13. juli 2018 kan vurdere, om de pågældende e-pengeinstitutter opfylder kravene i afsnit II i nærværende direktiv, og hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene opfyldes, eller om tilladelsen bør inddrages.

De i første afsnit omhandlede e-pengeinstitutter, der ved kontrol foretaget af de kompetente myndigheder viser sig at opfylde kravene i afsnit II, meddeles tilladelse og opføres i registret. E-pengeinstitutter, der ikke opfylder kravene i afsnit II senest den 13. juli 2018, forbydes at udstede elektroniske penge.«

*Artikel 112***Ændringer af forordning (EU) nr. 1093/2010**

Forordning (EU) nr. 1093/2010 ændres således:

1) Artikel 1, stk. 2, affattes således:

»2. Myndigheden handler inden for de beføjelser, som den tildeles ved denne forordning, og inden for rammerne af direktiv 2002/87/EF, direktiv 2009/110/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (*), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (**), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU (***), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 (****), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*****), og i det omfang disse retsakter finder anvendelse på kredit- og finansieringsinstitutter og de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med dem, de relevante dele af direktiv 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (*****), herunder alle direktiver, forordninger og afgørelser, der er baseret på disse retsakter, samt eventuelle yderligere retligt bindende EU-retsakter, hvorved myndigheden pålægges opgaver. Myndigheden handler også i overensstemmelse med Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (*****)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

(***) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

(****) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/847 af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 1).

(*****) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

(*****) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

(*****) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).«

2) Artikel 4, nr. 1), affattes således:

»1) »finansielle institutioner«: kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013, investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, finansielle konglomerater som defineret i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2002/87/EF, betalingstjenesteudbydere som defineret i artikel 4, nr. 11), i direktiv (EU) 2015/2366 og e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, idet »kreditinstitutter« dog med henblik på direktiv (EU) 2015/849 forstås som kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 3, nr. 1) og 2), i direktiv (EU) 2015/849«.

Artikel 113

Ændring af direktiv 2013/36/EU

I bilag I til direktiv 2013/36/EU affattes punkt 4 således:

»4. Betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*)

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

*Artikel 114***Ophævelse**

Direktiv 2007/64/EF ophæves med virkning fra den 13. januar 2018.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II til nærværende direktiv.

*Artikel 115***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 13. januar 2018 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 13. januar 2018.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

4. Uanset stk. 2 sikrer medlemsstaterne, at de i artikel 65, 66, 67 og 97 omhandlede sikkerhedsforanstaltninger anvendes fra 18 måneder efter ikrafttrædelsesdatoen for de reguleringsmæssige tekniske standarder omhandlet i artikel 98.

5. Medlemsstaterne må ikke forbyde juridiske personer, der på deres område inden den 12. januar 2016 har udøvet virksomhed som betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere som defineret i dette direktiv, at fortsætte med at udøve denne virksomhed på medlemsstaternes område i den i stk. 2 og 4 omhandlede overgangsperiode i overensstemmelse med den gældende retlige ramme.

6. Medlemsstaterne sikrer, at de enkelte kontoførende betalingstjenesteudbydere, indtil de kontoførende betalingstjenesteudbydere overholder de i stk. 4 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder, ikke misbruger deres manglende overholdelse til at spærre eller hindre brugen af betalingsinitierings- og kontooplysningstjenester for de konti, som de fører.

*Artikel 116***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 117***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 25. november 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

N. SCHMIT

Formand

BILAG I

BETALINGSTJENESTER

(jf. artikel 4, nr. 3))

1. Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb indsættes på en betalingskonto, samt alle aktiviteter, der er nødvendige i forbindelse med en betalingskonto.
 2. Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle aktiviteter, der er nødvendige i forbindelse med en betalingskonto.
 3. Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsler af midler til en betalingskonto hos brugerens betalings-tjenesteudbyder eller hos en anden betalingstjenesteudbyder:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
 4. Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditlinje:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller en lignende anordning
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
 5. Udstedelse af betalingsinstrumenter og/eller indløsning af betalingstransaktioner.
 6. Pengeoverførselsvirksomhed.
 7. Betalingsinitieringstjenester.
 8. Kontooplysningstjenester.
-

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 2
Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 2, stk. 2	—
Artikel 2, stk. 3	—
Artikel 2, stk. 4	—
Artikel 2, stk. 5	Artikel 2, stk. 3
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
nr. 1), 2), 3), 4), 5) og 10)	nr. 1), 2), 3), 4), 5) og 10)
nr. 7)	nr. 6)
nr. 8)	nr. 7)
nr. 9)	nr. 8)
nr. 11)	nr. 9)
nr. 12)	nr. 14)
nr. 13)	nr. 16)
nr. 14)	nr. 23)
nr. 20), 21) og 22)	nr. 11), 12) og 13)
nr. 23)	nr. 28)
nr. 25)	nr. 15)
nr. 26) og 27)	nr. 17) og 18)
nr. 28)	nr. 20)
nr. 29)	nr. 19)
nr. 33)	nr. 21)
nr. 34), 35), 36) og 37)	nr. 24), 25), 26) og 27)
nr. 38)	nr. 22)
nr. 39) og 40)	nr. 29) og 30)
nr. 6), 15)-19), 24), 30)-32) og 41)-48)	—
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5
Artikel 5, stk. 2	—
Artikel 5, stk. 3	—
Artikel 5, stk. 4	—

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 5, stk. 5	—
Artikel 5, stk. 6	—
Artikel 5, stk. 7	—
Artikel 6, stk. 1	—
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	—
Artikel 6, stk. 4	—
Artikel 7	Artikel 6
Artikel 8, stk. 1	Artikel 7, stk. 1
Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2
Artikel 8, stk. 3	Artikel 7, stk. 3
Artikel 9, stk. 1	Artikel 8, stk. 1
Artikel 9, stk. 2	Artikel 8, stk. 2
Artikel 9, stk. 3	Artikel 8, stk. 3
Artikel 10, stk. 1	Artikel 9, stk. 1
Artikel 10, stk. 2	Artikel 9, stk. 2
—	Artikel 9, stk. 3 og 4
Artikel 11, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 11, stk. 2	Artikel 10, stk. 2
Artikel 11, stk. 3	Artikel 10, stk. 3
Artikel 11, stk. 4	Artikel 10, stk. 4
Artikel 11, stk. 5	Artikel 10, stk. 5
Artikel 11, stk. 6	Artikel 10, stk. 6
Artikel 11, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 11, stk. 8	Artikel 10, stk. 8
Artikel 11, stk. 9	Artikel 10, stk. 9
Artikel 12	Artikel 11
Artikel 13, stk. 1	Artikel 12, stk. 1
Artikel 13, stk. 2	Artikel 12, stk. 2
Artikel 13, stk. 3	Artikel 12, stk. 3
Artikel 14, stk. 1	Artikel 13
Artikel 14, stk. 2	Artikel 13
Artikel 14, stk. 3	—
Artikel 14, stk. 4	—
Artikel 15, stk. 1	—

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 15, stk. 2	—
Artikel 15, stk. 3	—
Artikel 15, stk. 4	—
Artikel 15, stk. 5	—
Artikel 16	Artikel 14
Artikel 17, stk. 1	Artikel 15, stk. 1
Artikel 17, stk. 2	Artikel 15, stk. 2
Artikel 17, stk. 3	Artikel 15, stk. 3
Artikel 17, stk. 4	Artikel 15, stk. 4
Artikel 18, stk. 1	Artikel 16, stk. 1
Artikel 18, stk. 2	Artikel 16, stk. 2
Artikel 18, stk. 3	Artikel 16, stk. 2
Artikel 18, stk. 4	Artikel 16, stk. 3
Artikel 18, stk. 5	Artikel 16, stk. 4
Artikel 18, stk. 6	Artikel 16, stk. 5
Artikel 19, stk. 1	Artikel 17, stk. 1
Artikel 19, stk. 2	Artikel 17, stk. 2
Artikel 19, stk. 3	Artikel 17, stk. 3
Artikel 19, stk. 4	Artikel 17, stk. 4
Artikel 19, stk. 5	Artikel 17, stk. 5
Artikel 19, stk. 6	Artikel 17, stk. 7
Artikel 19, stk. 7	Artikel 17, stk. 8
Artikel 19, stk. 8	—
Artikel 20, stk. 1	Artikel 18, stk. 1
Artikel 20, stk. 2	Artikel 18, stk. 2
Artikel 21	Artikel 19
Artikel 22, stk. 1	Artikel 20, stk. 1
Artikel 22, stk. 2	Artikel 20, stk. 2
Artikel 22, stk. 3	Artikel 20, stk. 3
Artikel 22, stk. 4	Artikel 20, stk. 4
Artikel 22, stk. 5	Artikel 20, stk. 5
Artikel 23, stk. 1	Artikel 21, stk. 1
Artikel 23, stk. 2	Artikel 21, stk. 2
Artikel 23, stk. 3	Artikel 21, stk. 3
Artikel 24, stk. 1	Artikel 22, stk. 1

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 24, stk. 2	Artikel 22, stk. 2
Artikel 24, stk. 3	Artikel 22, stk. 3
Artikel 25, stk. 1	Artikel 23, stk. 1
Artikel 25, stk. 2	Artikel 23, stk. 2
Artikel 26, stk. 1	Artikel 24, stk. 1
Artikel 26, stk. 2	Artikel 24, stk. 2
Artikel 27, stk. 1	—
Artikel 27, stk. 2	—
Artikel 28, stk. 1	Artikel 25, stk. 1
Artikel 28, stk. 2	—
Artikel 28, stk. 3	—
Artikel 28, stk. 4	—
Artikel 28, stk. 5	—
Artikel 29, stk. 1	Artikel 25, stk. 2 og 3
Artikel 29, stk. 2	—
Artikel 29, stk. 3	Artikel 25, stk. 4
Artikel 29, stk. 4	—
Artikel 29, stk. 5	—
Artikel 29, stk. 6	—
Artikel 30, stk. 1	—
Artikel 30, stk. 2	—
Artikel 30, stk. 3	—
Artikel 30, stk. 4	—
Artikel 31, stk. 1	—
Artikel 31, stk. 2	Artikel 25, stk. 4
Artikel 32, stk. 1	Artikel 26, stk. 1
Artikel 32, stk. 2	Artikel 26, stk. 2
Artikel 32, stk. 3	Artikel 26, stk. 3
Artikel 32, stk. 4	Artikel 26, stk. 4
Artikel 32, stk. 5	Artikel 26, stk. 5
Artikel 32, stk. 6	Artikel 26, stk. 6
Artikel 33, stk. 1	—
Artikel 33, stk. 2	—
Artikel 34	Artikel 27
Artikel 35, stk. 1	Artikel 28, stk. 1

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 35, stk. 2	Artikel 28, stk. 2
Artikel 36	—
Artikel 37, stk. 1	Artikel 29
Artikel 37, stk. 2	—
Artikel 37, stk. 3	—
Artikel 37, stk. 4	—
Artikel 37, stk. 5	—
Artikel 38, stk. 1	Artikel 30, stk. 1
Artikel 38, stk. 2	Artikel 30, stk. 2
Artikel 38, stk. 3	Artikel 30, stk. 3
Artikel 39	Artikel 31
Artikel 40, stk. 1	Artikel 32, stk. 1
Artikel 40, stk. 2	Artikel 32, stk. 2
Artikel 40, stk. 3	Artikel 32, stk. 3
Artikel 41	Artikel 33
Artikel 42, stk. 1	Artikel 34, stk. 1
Artikel 42, stk. 2	Artikel 34, stk. 2
Artikel 43, stk. 1	Artikel 35, stk. 1
Artikel 43, stk. 2	Artikel 35, stk. 2
Artikel 44, stk. 1	Artikel 36, stk. 1
Artikel 44, stk. 2	Artikel 36, stk. 2
Artikel 44, stk. 3	Artikel 36, stk. 3
Artikel 45, stk. 1	Artikel 37, stk. 1
Artikel 45, stk. 2	—
Artikel 45, stk. 3	Artikel 37, stk. 2
Artikel 46	—
Artikel 47	—
Artikel 48	Artikel 38
Artikel 49	Artikel 39
Artikel 50	Artikel 40
Artikel 51, stk. 1	Artikel 41, stk. 1
Artikel 51, stk. 2	Artikel 41, stk. 2
Artikel 51, stk. 3	Artikel 41, stk. 3
Artikel 52, stk. 1	Artikel 42, stk. 1
Artikel 52, stk. 2	Artikel 42, stk. 2

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 52, stk. 3	Artikel 42, stk. 3
Artikel 52, stk. 4	Artikel 42, stk. 4
Artikel 52, stk. 5	Artikel 42, stk. 5
Artikel 52, stk. 6	Artikel 42, stk. 6
Artikel 52, stk. 7	Artikel 42, stk. 7
Artikel 53	Artikel 43
Artikel 54, stk. 1	Artikel 44, stk. 1
Artikel 54, stk. 2	Artikel 44, stk. 2
Artikel 54, stk. 3	Artikel 44, stk. 3
Artikel 55, stk. 1	Artikel 45, stk. 1
Artikel 55, stk. 2	Artikel 45, stk. 2
Artikel 55, stk. 3	Artikel 45, stk. 3
Artikel 55, stk. 4	Artikel 45, stk. 4
Artikel 55, stk. 5	Artikel 45, stk. 5
Artikel 55, stk. 6	Artikel 45, stk. 6
Artikel 56	Artikel 46
Artikel 57, stk. 1	Artikel 47, stk. 1
Artikel 57, stk. 2	Artikel 47, stk. 2
Artikel 57, stk. 3	Artikel 47, stk. 3
Artikel 58, stk. 1	Artikel 48, stk. 1
Artikel 58, stk. 2	Artikel 48, stk. 2
Artikel 58, stk. 3	Artikel 48, stk. 3
Artikel 59, stk. 1	Artikel 49, stk. 1
Artikel 59, stk. 2	Artikel 49, stk. 2
Artikel 60, stk. 1	Artikel 50, stk. 1
Artikel 60, stk. 2	Artikel 50, stk. 2
Artikel 60, stk. 3	—
Artikel 61, stk. 1	Artikel 51, stk. 1
Artikel 61, stk. 2	Artikel 51, stk. 2
Artikel 61, stk. 3	Artikel 51, stk. 3
Artikel 61, stk. 4	Artikel 51, stk. 4
Artikel 62, stk. 1	Artikel 52, stk. 1
Artikel 62, stk. 2	Artikel 52, stk. 2
Artikel 62, stk. 3	Artikel 52, stk. 3
Artikel 62, stk. 4	—

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 62, stk. 5	—
Artikel 63, stk. 1	Artikel 53, stk. 1
Artikel 63, stk. 2	Artikel 53, stk. 2
Artikel 63, stk. 3	Artikel 53, stk. 3
Artikel 64, stk. 1	Artikel 54, stk. 1
Artikel 64, stk. 2	Artikel 54, stk. 2
Artikel 64, stk. 3	Artikel 54, stk. 3
Artikel 64, stk. 4	Artikel 54, stk. 4
Artikel 65, stk. 1	—
Artikel 65, stk. 2	—
Artikel 65, stk. 3	—
Artikel 65, stk. 4	—
Artikel 65, stk. 5	—
Artikel 65, stk. 6	—
Artikel 66, stk. 1	—
Artikel 66, stk. 2	—
Artikel 66, stk. 3	—
Artikel 66, stk. 4	—
Artikel 66, stk. 5	—
Artikel 67, stk. 1	—
Artikel 67, stk. 2	—
Artikel 67, stk. 3	—
Artikel 67, stk. 4	—
Artikel 68, stk. 1	Artikel 55, stk. 1
Artikel 68, stk. 2	Artikel 55, stk. 2
Artikel 68, stk. 3	Artikel 55, stk. 3
Artikel 68, stk. 4	Artikel 55, stk. 4
Artikel 69, stk. 1	Artikel 56, stk. 1
Artikel 69, stk. 2	Artikel 56, stk. 2
Artikel 70, stk. 1	Artikel 57, stk. 1
Artikel 70, stk. 2	Artikel 57, stk. 2
Artikel 71, stk. 1	Artikel 58
Artikel 71, stk. 2	—
Artikel 72, stk. 1	Artikel 59, stk. 1
Artikel 72, stk. 2	Artikel 59, stk. 2

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 73, stk. 1	Artikel 60, stk. 1
Artikel 73, stk. 2	—
Artikel 73, stk. 3	Artikel 60, stk. 2
Artikel 74, stk. 1	Artikel 61, stk. 1, 2 og 3
Artikel 74, stk. 2	—
Artikel 74, stk. 3	Artikel 61, stk. 4 og 5
Artikel 75, stk. 1	—
Artikel 75, stk. 2	—
Artikel 76, stk. 1	Artikel 62, stk. 1
Artikel 76, stk. 2	Artikel 62, stk. 2
Artikel 76, stk. 3	Artikel 62, stk. 3
Artikel 76, stk. 4	—
Artikel 77, stk. 1	Artikel 63, stk. 1
Artikel 77, stk. 2	Artikel 63, stk. 2
Artikel 78, stk. 1	Artikel 64, stk. 1
Artikel 78, stk. 2	Artikel 64, stk. 2
Artikel 79, stk. 1	Artikel 65, stk. 1
Artikel 79, stk. 2	Artikel 65, stk. 2
Artikel 79, stk. 3	Artikel 65, stk. 3
Artikel 80, stk. 1	Artikel 66, stk. 1
Artikel 80, stk. 2	Artikel 66, stk. 2
Artikel 80, stk. 3	Artikel 66, stk. 3
Artikel 80, stk. 4	Artikel 66, stk. 4
Artikel 80, stk. 5	Artikel 66, stk. 5
Artikel 81, stk. 1	Artikel 67, stk. 1
Artikel 81, stk. 2	Artikel 67, stk. 2
Artikel 81, stk. 3	Artikel 67, stk. 3
Artikel 82, stk. 1	Artikel 68, stk. 1
Artikel 82, stk. 2	Artikel 68, stk. 2
Artikel 83, stk. 1	Artikel 69, stk. 1
Artikel 83, stk. 2	Artikel 69, stk. 2
Artikel 83, stk. 3	Artikel 69, stk. 3
Artikel 84	Artikel 70
Artikel 85	Artikel 71
Artikel 86	Artikel 72

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 87, stk. 1	Artikel 73, stk. 1
Artikel 87, stk. 2	Artikel 73, stk. 1
Artikel 87, stk. 3	Artikel 73, stk. 2
Artikel 88, stk. 1	Artikel 74, stk. 1
Artikel 88, stk. 2	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 3	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 4	Artikel 74, stk. 2
Artikel 88, stk. 5	Artikel 74, stk. 3
Artikel 89, stk. 1	Artikel 75, stk. 1
Artikel 89, stk. 2	Artikel 75, stk. 2
Artikel 89, stk. 3	Artikel 75, stk. 3
Artikel 90, stk. 1	—
Artikel 90, stk. 2	—
Artikel 91	Artikel 76
Artikel 92, stk. 1	Artikel 77, stk. 1
Artikel 92, stk. 2	Artikel 77, stk. 2
Artikel 93	Artikel 78
Artikel 94, stk. 1	Artikel 79, stk. 1
Artikel 94, stk. 2	—
Artikel 95, stk. 1	—
Artikel 95, stk. 2	—
Artikel 95, stk. 3	—
Artikel 95, stk. 4	—
Artikel 95, stk. 5	—
Artikel 96, stk. 1	—
Artikel 96, stk. 2	—
Artikel 96, stk. 3	—
Artikel 96, stk. 4	—
Artikel 96, stk. 5	—
Artikel 96, stk. 6	—
Artikel 97, stk. 1	—
Artikel 97, stk. 2	—
Artikel 97, stk. 3	—
Artikel 97, stk. 4	—
Artikel 97, stk. 5	—

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 98, stk. 1	—
Artikel 98, stk. 2	—
Artikel 98, stk. 3	—
Artikel 98, stk. 4	—
Artikel 98, stk. 5	—
Artikel 99, stk. 1	Artikel 80, stk. 1
Artikel 99, stk. 2	Artikel 80, stk. 2
Artikel 100, stk. 1	—
Artikel 100, stk. 2	—
Artikel 100, stk. 3	—
Artikel 100, stk. 4	Artikel 82, stk. 2
Artikel 100, stk. 5	—
Artikel 100, stk. 6	—
Artikel 101, stk. 1	—
Artikel 101, stk. 2	—
Artikel 101, stk. 3	—
Artikel 101, stk. 4	—
Artikel 102, stk. 1	Artikel 83, stk. 1
Artikel 102, stk. 2	Artikel 83, stk. 2
Artikel 103, stk. 1	Artikel 81, stk. 1
Artikel 103, stk. 2	—
Artikel 104	—
Artikel 105, stk. 1	—
Artikel 105, stk. 2	—
Artikel 105, stk. 3	—
Artikel 105, stk. 4	—
Artikel 105, stk. 5	—
Artikel 106, stk. 1	—
Artikel 106, stk. 2	-
Artikel 106, stk. 3	-
Artikel 106, stk. 4	—
Artikel 106, stk. 5	—
Artikel 107, stk. 1	Artikel 86, stk. 1
Artikel 107, stk. 2	Artikel 86, stk. 2
Artikel 107, stk. 3	Artikel 86, stk. 3

Nærværende direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikel 108	Artikel 87
Artikel 109, stk. 1	Artikel 88, stk. 1
Artikel 109, stk. 2	Artikel 88, stk. 3
Artikel 109, stk. 3	Artikel 88, stk. 2 og 4
Artikel 109, stk. 4	—
Artikel 109, stk. 5	—
Artikel 110	Artikel 90
Artikel 111, stk. 1	—
Artikel 111, stk. 2	—
Artikel 112, stk. 1	—
Artikel 112, stk. 2	—
Artikel 113	Artikel 92
Artikel 114	Artikel 93
Artikel 115, stk. 1	Artikel 94, stk. 1
Artikel 115, stk. 2	Artikel 94, stk. 2
Artikel 115, stk. 3	—
Artikel 115, stk. 4	—
Artikel 115, stk. 5	—
Artikel 116	Artikel 95
Artikel 117	Artikel 96
Bilag I	Bilaget

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

AFGØRELSER

RÅDETS AFGØRELSE (EU) 2015/2367

af 30. november 2015

om den holdning, der skal indtages på Den Europæiske Unions vegne i Den Blandede Veterinærkomité, som er nedsat ved aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter, vedrørende afgørelse nr. 1/2015 om ændring af appendiks 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 og 11 til bilag 11 til aftalen

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 4, sammenholdt med artikel 218, stk. 9,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter ⁽¹⁾ (»landbrugsaftalen«) trådte i kraft den 1. juni 2002.
- (2) I henhold til artikel 19, stk. 1, i bilag 11 til landbrugsaftalen behandler Den Blandede Veterinærkomité alle spørgsmål vedrørende nævnte bilag og dets gennemførelse samt varetage de opgaver, der er fastsat i nævnte bilag. I henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte bilag kan Den Blandede Veterinærkomité ændre appendikserne til bilag 11, blandt andet med henblik på en tilpasning eller ajourføring heraf.
- (3) I henhold til artikel 5, stk. 2, første afsnit, i afgørelse 2002/309/EF, Euratom truffet af Rådet og Kommissionen ⁽²⁾ skal Fællesskabets holdning i Den Blandede Veterinærkomité fastlægges af Rådet på forslag af Kommissionen.
- (4) Unionen bør fastlægge den holdning, den skal indtage i Den Blandede Veterinærkomité, vedrørende vedtagelse af de fornødne ændringer.
- (5) Afgørelse nr. 1/2015 truffet af Den Blandede Veterinærkomité, som er nedsat ved landbrugsaftalen, (»Den Blandede Veterinærkomité's afgørelse nr. 1/2015«) bør træde i kraft i på dagen for vedtagelsen.
- (6) For at undgå en afbrydelse i eksisterende og velfungerende praksis og for at sikre retlig kontinuitet, som ikke vil medføre forudsigelige negative konsekvenser, bør det i Den Blandede Veterinærkomité's afgørelse nr. 1/2015 fastsættes, at afgørelsen finder anvendelse med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2015 —

⁽¹⁾ EFT L 114 af 30.4.2002, s. 132.

⁽²⁾ Afgørelse 2002/309/EF, Euratom truffet af Rådet og Kommissionen, for så vidt angår aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde, den 4. april 2002 om indgåelse af syv aftaler med Det Schweiziske Forbund (EFT L 114 af 30.4.2002, s. 1).

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Den holdning, som på Den Europæiske Unions vegne skal indtages i Den Blandede Veterinærkomité, som er nedsat ved artikel 19, stk. 1, i bilag 11 til landbrugsaftalen, vedrørende ændring af appendiks 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 og 11 til bilag 11, baseres på det udkast til Den Blandede Veterinærkomité's afgørelse, der er knyttet til nærværende afgørelse.

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. november 2015.

På Rådets vegne
É. SCHNEIDER
Formand

UDKAST TIL

AFGØRELSE NR. 1/2015 TRUFFET AF DEN BLANDEDE VETERINÆRKOMITÉ, DER ER NEDSAT VED AFTALEN MELLEM DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB OG DET SCHWEIZISKE FORBUND OM HANDEL MED LANDBRUGSPRODUKTER

af ...

om ændring af appendiks 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 og 11 til bilag 11 til aftalen

DEN BLANDEDE VETERINÆRKOMITÉ HAR —

under henvisning til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter ⁽¹⁾, særlig artikel 19, stk. 3, i bilag 11, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter («landbrugsaftalen») trådte i kraft den 1. juni 2002.
- (2) I henhold til artikel 19, stk. 1, i bilag 11 til landbrugsaftalen behandler Den Blandede Veterinærkomité, der er nedsat ved landbrugsaftalen, («Den Blandede Veterinærkomité») alle spørgsmål vedrørende nævnte bilag og dets gennemførelse samt varetage de opgaver, der er fastsat i nævnte bilag. I henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte bilag kan Den Blandede Veterinærkomité ændre appendikserne, blandt andet med henblik på en tilpasning eller ajourføring heraf.
- (3) Appendiks 1, 2, 3, 4, 5, 6 og 11 til bilag 11 til landbrugsaftalen blev ændret første gang ved afgørelse nr. 2/2003 truffet af Den Blandede Veterinærkomité ⁽²⁾.
- (4) Appendiks 1, 2, 3, 5, 6 og 10 til bilag 11 til landbrugsaftalen blev senest ændret ved afgørelse nr. 1/2013 truffet af Den Blandede Veterinærkomité ⁽³⁾.
- (5) En række bestemmelser i EU-lovgivningen og den schweiziske lovgivning er blevet ændret eller ajourført siden den seneste ændring af appendiks 1, 2, 3, 5, 6 og 10 til bilag 11 til landbrugsaftalen, jf. Den Blandede Veterinærkomités afgørelse 1/2013. I betragtning af ændringernes omfang blev henvisningerne til lovgivningen ajourført.
- (6) Det schweiziske Office vétérinaire fédéral blev overført til indenrigsministeriet den 1. januar 2013 og blev en del af en ny myndighed sammen med Division Sécurité alimentaire de l'Office fédéral de la santé publique den 1. januar 2014. Den nye myndighed har betegnelsen Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires. Efter sammenlægningen måtte flere retsakter ændres.
- (7) Schweiz har forelagt Den Blandede Veterinærkomité en plan over de foranstaltninger, som påtænkes iværksat med henblik på godkendelse af schweiziske virksomheder med henblik på artikel 3 i Rådets direktiv 2009/158/EF ⁽⁴⁾. I henhold til landbrugsaftalen har Den Blandede Veterinærkomité beføjelse til at anerkende planen.
- (8) Schweiz har frem til den 31. december 2014 adgang til fritagelse fra trikinundersøgelsen af slagtekroppe og kød af tamsvin, der er blevet holdt med henblik på opfedning og slagtning på små slagterier. Sådanne slagtekroppe og kød samt kødprodukter heraf er forsynet med et særligt sundhedsstempel, og handel med Den Europæiske Unions medlemsstater med disse produkter må ikke finde sted, jf. bestemmelserne i artikel 9a i bekendtgørelse fra DFI af

⁽¹⁾ EFT L 114 af 30.4.2002, s. 132.

⁽²⁾ Afgørelse nr. 2/2003 truffet af Den Blandede Veterinærkomité, der er nedsat ved aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter den 25. november 2003 om ændring af appendiks 1, 2, 3, 4, 5, 6 og 11 i bilag 11 til aftalen (2004/78/EF) (EUT L 23 af 28.1.2004, s. 27).

⁽³⁾ Afgørelse nr. 1/2013 truffet af Den Blandede Veterinærkomité, der er nedsat ved aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter den 22. februar 2013 om ændring af appendiks 1, 2, 3, 5, 6, og 10 i bilag 11 til aftalen (2013/479/EF) (EUT L 264 af 5.10.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2009/158/EF af 30. november 2009 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg samt for indførsel heraf fra tredjelande (EUT L 343 af 22.12.2009, s. 74).

23. november 2005 om animalske fødevarer (RS 817.022.108). Kommissionens forordning (EU) nr. 216/2014 ⁽¹⁾ ændrer de særlige bestemmelser om offentlig kontrol af trikiner i kød og tillader forskudt anvendelse af visse bestemmelser. Med henblik på en gradvis tilpasning af de schweiziske myndigheders gældende praksis bør adgangen til fritagelse fra trikinundersøgelsen forlænges frem til den 31. december 2016.

(9) For at undgå en afbrydelse i eksisterende og velfungerende praksis og for at sikre retlig kontinuitet, som ikke vil medføre forudsigelige negative konsekvenser, er det hensigtsmæssigt at lade afgørelsen finde anvendelse med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2015.

(10) Denne afgørelse bør træde i kraft på dagen for vedtagelsen.

(11) Appendiks 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 og 11 til bilag 11 til landbrugsaftalen bør ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Appendiks 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 og 11 til bilag 11 til landbrugsaftalen ændres som anført i bilag I-IX til denne afgørelse.

Artikel 2

Den plan, som Schweiz i henhold til artikel 3 i Rådets direktiv 2009/158/EF har forelagt for Den Blandede Veterinærkomité, vedrørende de foranstaltninger, som påtænkes iværksat med henblik på godkendelse af schweiziske virksomheder, er i overensstemmelse med kravene i nævnte direktiv.

Artikel 3

Denne afgørelse, der er udfærdiget i to eksemplarer, undertegnes af de to formænd eller andre personer, der er bemyndiget til at handle på vegne af landbrugsaftalens parter.

Artikel 4

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen.

Den finder anvendelse med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2015.

Undertegnet i Bern, den

På vegne af Det Schweiziske Forbund

På vegne af Den Europæiske Union

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 216/2014 af 7. marts 2014 om ændring af forordning (EF) nr. 2075/2005 om særlige bestemmelser om offentlig kontrol af trikiner i kød (EUT L 69 af 8.3.2014, s. 85).

BILAG I

Appendiks 1 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

»Appendiks 1

Bekæmpelsesforanstaltninger/anmeldelse af sygdomme

I. Mund- og klovesyge

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 2003/85/EF af 29. september 2003 om EF-foranstaltninger til bekæmpelse af mund- og klovesyge, om ophævelse af direktiv 85/511/EØF og beslutningerne 89/531/EØF og 91/665/EØF og om ændring af direktiv 92/46/EØF (EUT L 306 af 22.11.2003, s. 1)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10b (mål for bekæmpelsen, foranstaltninger mod meget smitsomme epizootier) og artikel 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde) 2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 2 (meget smitsomme epizootier), 49 (håndtering af mikroorganismer, der er patogene for dyr), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 77-98 (fælles bestemmelser om meget smitsomme epizootier) og 99-103 (særlige foranstaltninger til bekæmpelse af mund- og klovesyge) 3. Bekendtgørelse af 28. juni 2000 om indenrigsministeriets opbygning (Org DFI; RS 172.212.1), særlig artikel 12 (referencelaboratorium, registrering, kontrol og udlevering af mund- og klovesygevaccine)

B. GENNEMFØRELSESDORDNINGER

1. Kommissionen og Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires meddeler hinanden, hvis de har til hensigt at iværksætte nødvaccination. I særligt hastende tilfælde meddeles det, hvilken afgørelse der er truffet, og hvilke regler der gælder for iværksættelsen af den. Under alle omstændigheder føres der hurtigst muligt konsultationer i Den Blandede Veterinærkomité.
2. I henhold til artikel 97 i bekendtgørelsen om epizootier har Schweiz en beredskabsplan, der er offentliggjort på Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires' websted.
3. Det fælles referencelaboratorium til identifikation af mund- og klovesygevirus er: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Det Forenede Kongerige. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegning. Laboratoriets funktioner og opgaver er beskrevet i bilag XVI til direktiv 2003/85/EF.

II. Klassisk svinepest
A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 2001/89/EF af 23. oktober 2001 om EF-foranstaltninger til bekæmpelse af klassisk svinepest (EFT L 316 af 1.12.2001, s. 5)	<p>1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10b (mål for bekæmpelsen, foranstaltninger mod meget smitsomme epizootier) og artikel 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 2 (meget smitsomme epizootier), 40 og 47 (bortskaffelse af animalske biprodukter), 49 (håndtering af mikroorganismer, der er patogene for dyr), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 77-98 (fælles bestemmelser om meget smitsomme epizootier) og 116-121 (konstatning af svinepest ved slagtning, særlige foranstaltninger til bekæmpelse af svinepest)</p> <p>3. Bekendtgørelse af 28. juni 2000 om indenrigsministeriets opbygning (Org DFI; RS 172.212.1), særlig artikel 12 (referencelaboratorium)</p> <p>4. Bekendtgørelse af 25. maj 2011 om bortskaffelse af animalske biprodukter (OESPA; RS 916.441.22)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Kommissionen og Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires meddeler hinanden, hvis de har til hensigt at iværksætte nødvaccination. Der føres hurtigst muligt konsultationer i Den Blandede Veterinærkomité.
2. I henhold til artikel 117, stk. 5, i bekendtgørelse om epizootier udsteder Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires om nødvendigt tekniske gennemførelsesbestemmelser om stemping og behandling af kød fra beskyttelses- og overvågningszoner.
3. I henhold til artikel 121 i bekendtgørelse om epizootier har Schweiz en beredskabsplan for udryddelse af klassisk svinepest hos vildsvin i overensstemmelse med artikel 15 og 16 i direktiv 2001/89/EF.
4. I henhold til artikel 97 i bekendtgørelsen om epizootier har Schweiz en beredskabsplan, der er offentliggjort på Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires' websted.
5. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 21 i direktiv 2001/89/EF og artikel 57 i lov om epizootier.
6. I henhold til artikel 89, stk. 2, i bekendtgørelse om epizootier udsteder Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires om nødvendigt tekniske gennemførelsesbestemmelser om serologisk kontrol af svin i beskyttelses- og overvågningszoner i overensstemmelse med kapitel IV i bilaget til Kommissionens beslutning 2002/106/EF (*).
7. Det fælles referencelaboratorium for klassisk svinepest er: Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, 30559 Hannover, Tyskland. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegning. Laboratoriets funktioner og opgaver er beskrevet i bilag IV til direktiv 2001/89/EF.

(*) Kommissionens beslutning 2002/106/EF af 1. februar 2002 om godkendelse af en diagnostisk manual med beskrivelse af diagnosticeringsprocedurer, prøvetagningsmetoder og kriterier for evaluering af laboratorieprøver til bekræftelse af klassisk svinepest (EFT L 39 af 9.2.2002, s. 71).

III. Afrikansk svinepest

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
<p>Rådets direktiv 2002/60/EF af 27. juni 2002 om specifikke bestemmelser for bekæmpelse af afrikansk svinepest og om ændring af direktiv 92/119/EØF for så vidt angår Teschener syge og afrikansk svinepest (EFT L 192 af 20.7.2002, s. 27)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10b (mål for bekæmpelsen, foranstaltninger mod meget smitsomme epizootier) og artikel 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde) 2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 2 (meget smitsomme epizootier), 40 og 47 (bortskaffelse af animalske biprodukter), 49 (håndtering af mikroorganismer, der er patogene for dyr), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 77-98 (fælles bestemmelser om meget smitsomme epizootier) og 116-121 (konstatning af svinepest ved slagtning, særlige foranstaltninger til bekæmpelse af svinepest) 3. Bekendtgørelse af 28. juni 2000 om indenrigsministeriets opbygning (Org DFI; RS 172.212.1), særlig artikel 12 (referencelaboratorium) 4. Bekendtgørelse af 25. maj 2011 om bortskaffelse af animalske biprodukter (OESPA; RS 916.441.22)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. EU-referencelaboratoriet for afrikansk svinepest er: Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, Spanien. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegning. Laboratoriets funktioner og opgaver er beskrevet i bilag V til direktiv 2002/60/EF.
2. I henhold til artikel 97 i bekendtgørelsen om epizootier har Schweiz en beredskabsplan, der er offentliggjort på Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires' websted.
3. I henhold til artikel 89, stk. 2, i bekendtgørelse om epizootier udsteder Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires om nødvendigt tekniske gennemførelsesbestemmelser i overensstemmelse med bestemmelserne i Kommissionens beslutning 2003/422/EF (*) for så vidt angår diagnosticeringsprocedurerne for afrikansk svinepest.
4. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 20 i direktiv 2002/60/EF og artikel 57 i lov om epizootier.

(*) Kommissionens beslutning 2003/422/EF af 26. maj 2003 om godkendelse af en diagnostisk manual for afrikansk svinepest (EUT L 143 af 11.6.2003, s. 35).

IV. Hestepest

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 92/35/EØF af 29. april 1992 om fastsættelse af regler for kontrol med og foranstaltninger til bekæmpelse af hestepest (EFT L 157 af 10.6.1992, s. 19)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10b (mål for bekæmpelsen, foranstaltninger mod meget smitsomme epizootier) og artikel 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde) 2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 2 (meget smitsomme epizootier), 49 (håndtering af mikroorganismer, der er patogene for dyr), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 77-98 (fælles bestemmelser om meget smitsomme epizootier) og 112-112f (særlige foranstaltninger til bekæmpelse af hestepest) 3. Bekendtgørelse af 28. juni 2000 om indenrigsministeriets opbygning (Org DFI; RS 172.212.1), særlig artikel 12 (referencelaboratorium) 4. Bekendtgørelse af 25. maj 2011 om bortskaffelse af animalske biprodukter (OESPA; RS 916.441.22)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Hvis der i Schweiz udvikler sig en epizooti, som er af særlig alvorlig karakter, mødes Den Blandede Veterinærkomité for at undersøge situationen. De schweiziske myndigheder forpligter sig til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige på baggrund af resultaterne af undersøgelsen.
2. Det fælles referencelaboratorium for hestepest er: Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madrid, Spanien. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegning. Laboratoriets funktion og opgaver er beskrevet i bilag III til direktiv 92/35/EØF.
3. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 16 i direktiv 92/35/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.
4. I henhold til artikel 97 i bekendtgørelsen om epizootier har Schweiz en beredskabsplan, der er offentliggjort på Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires' websted.

V. Aviær influenza

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 2005/94/EF af 20. december 2005 om fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af aviær influenza og om ophævelse af direktiv 92/40/EØF (EUT L 10 af 14.1.2006, s. 16)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10b (mål for bekæmpelsen, foranstaltninger mod meget smitsomme epizootier) og artikel 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde) 2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 2 (meget smitsomme epizootier), 49 (håndtering af mikroorganismer, der er patogene for dyr), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 77-98 (fælles bestemmelser om meget smitsomme epizootier) og 122-122f (særlige foranstaltninger til bekæmpelse af aviær influenza) 3. Bekendtgørelse af 28. juni 2000 om indenrigsministeriets opbygning (Org DFI; RS 172.212.1), særlig artikel 12 (referencelaboratorium)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. EU-referencelaboratoriet for aviær influenza er: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Det Forenede Kongerige. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegning. Laboratoriets funktioner og opgaver er beskrevet i bilag VII, punkt 2, til direktiv 2005/94/EF.
2. I henhold til artikel 97 i bekendtgørelsen om epizootier har Schweiz en beredskabsplan, der er offentliggjort på Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires' websted.
3. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 60 i direktiv 2005/94/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.

VI. Newcastle disease

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 92/66/EØF af 14. juli 1992 om fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af Newcastle disease (EFT L 260 af 5.9.1992, s. 1)	<ol style="list-style-type: none"> <li data-bbox="805 497 1410 638">1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10b (mål for bekæmpelsen, foranstaltninger mod meget smitsomme epizootier) og artikel 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde) <li data-bbox="805 660 1410 884">2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (LFE; RS 916.401), særlig artikel 2 (meget smitsomme epizootier), 40-47 (bortskaffelse af animalske biprodukter), 49 (håndtering af mikroorganismer, der er patogene for dyr), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 77-98 (fælles bestemmelser om meget smitsomme epizootier) og 123-125 (særlige foranstaltninger til bekæmpelse af Newcastle disease) <li data-bbox="805 907 1410 996">3. Bekendtgørelse af 28. juni 2000 om indenrigsministeriets opbygning (Org DFI; RS 172.212.1), særlig artikel 12 (referencelaboratorium) <li data-bbox="805 1019 1410 1075">4. Bekendtgørelse af 25. maj 2011 om bortskaffelse af animalske biprodukter (OESPA; RS 916.441.22)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. EU-referencelaboratoriet for Newcastle disease er: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Det Forenede Kongerige. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegning. Laboratoriets funktioner og opgaver er beskrevet i bilag V til direktiv 92/66/EØF.
2. I henhold til artikel 97 i bekendtgørelsen om epizootier har Schweiz en beredskabsplan, der er offentliggjort på Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires' websted.
3. De oplysninger, der omhandles i artikel 17 og 19 i direktiv 92/66/EØF, sorterer under Den Blandede Veterinærkomité.
4. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 22 i direktiv 92/66/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.

VII. Sygdomme hos fisk og bløddyr

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 2006/88/EF af 24. oktober 2006 om dyresundhedsbestemmelser for akvakulturdyr og produkter deraf og om forebyggelse og bekæmpelse af visse sygdomme hos vanddyr (EUT L 328 af 24.11.2006, s. 14)	<p>1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10 (foranstaltninger mod epizootier) og 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 3 og 5 (relevante epizootier), 21-23 (registrering af akvakulturbrug, kontrol med bestanden og andre forpligtelser, sundhedsovervågning), 61 (forpligtelser for forpagtere af en fiskerettighed og for organer, der overvåger fiskeri), 62-76 (generelle bekæmpelsesforanstaltninger), 277-290 (fælles og særlige foranstaltninger vedrørende sygdomme hos akvakulturdyr, diagnoselaboratorium)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. For øjeblikket opdrættes der ikke flade østers i Schweiz. Hvis der udbryder bonamiose eller marteiliose, forpligter Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires sig til at træffe de nødvendige nødforanstaltninger i overensstemmelse med EU-reglerne på grundlag af artikel 57 i lov om epizootier.
2. Vedrørende bekæmpelsen af sygdomme hos fisk og bløddyr anvender Schweiz bekendtgørelsen om epizootier, særlig artikel 61 (forpligtelser for ejere og forpagtere af en fiskerettighed og for organer, der overvåger fiskeri), 62-76 (generelle bekæmpelsesforanstaltninger), 277-290 (særlige foranstaltninger vedrørende sygdomme hos vanddyr, diagnoselaboratorium) og 291 (epizootier under overvågning).
3. EU-referencelaboratoriet for krebsdyrssygdomme er: Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth Laboratory, Det Forenede Kongerige. EU-referencelaboratoriet for fiske sygdomme er: Veterinærinstituttet, Danmarks Tekniske Universitet, Høngøvej 2, 8200 Århus, Danmark. EU-referencelaboratoriet for bløddyrssygdomme er: Laboratoire IFREMER, BP 133, 17390 La Tremblade, Frankrig. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af disse udpegninger. Laboratoriernes funktioner og opgaver er beskrevet i bilag VI, del I, til direktiv 2006/88/EF.
4. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 58 i direktiv 2006/88/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.

VIII. Transmissible spongiforme encephalopatii

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatii (EFT L 147 af 31.5.2001, s. 1)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Bekendtgørelse af 23. april 2008 om beskyttelse af dyr (OPAn; RS 455.1), særlig artikel 184 (bedøvelsesmetoder) 2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10) 3. Lov af 9. oktober 1992 om fødevarer og brugsgenstande (LDAI; RS 817.0), særlig artikel 24 (kontrol og prøveudtagning) og 40 (fødevarekontrol) 4. Bekendtgørelse af 23. november 2005 fra DFI om animalske fødevarer (RS 817.022.108), særlig artikel 4 og 7 (dele af slagtekroppen, som det er forbudt at anvende) 5. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 6 (definitioner og forkortelser), 34 (næringsbevis), 61 (anmeldepligt), 130 (overvågning af den schweiziske bestand), 175-181 (transmissible spongiforme encephalopatii), 297 (gennemførelse i landet), 301 (kantondyrlægens opgaver), 302 (embedsdyrlæger) og 312 (diagnoselaboratorier) 6. Bekendtgørelse fra ministeriet for økonomi, uddannelse og forskning (DEFR) af 26. oktober 2011 om fodermiddelkataloget (OLALA; RS 916.307.1), særlig artikel 21 (tolerance, prøveudtagning, analysemetoder og transport), bilag 1.2, nr. 15 (produkter af landdyr), nr. 16 (fisk og andre havdyr samt produkter og biprodukter heraf), og bilag 4.1 (stoffer, der ikke eller kun i begrænset omfang må bringes i omsætning eller anvendes) 7. Bekendtgørelse af 25. maj 2011 om bortskaffelse af animalske biprodukter (OESPA; RS 916.441.22)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. EU-referencelaboratoriet for transmissible spongiforme encephalopatii er: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Det Forenede Kongerige. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegning. Laboratoriets funktioner og opgaver er beskrevet i kapitel B i bilag X til forordning (EF) nr. 999/2001.
2. I henhold til artikel 57 i lov om epizootier har Schweiz en beredskabsplan for gennemførelse af foranstaltningerne til bekæmpelse af transmissible spongiforme encephalopatii.
3. I henhold til artikel 12 i forordning (EF) nr. 999/2001 indføres der i Den Europæiske Unions medlemsstater officielle begrænsninger med hensyn til flytning af ethvert dyr, som mistænkes for at være smittet med en transmissible spongiform encephalopati, indtil resultaterne af en klinisk og epidemiologisk undersøgelse, der udføres af den kompetente myndighed, er kendt, eller dyret aflives med henblik på laboratorieundersøgelse under officielt tilsyn.

I henhold til artikel 179b og 180a i bekendtgørelse om epizootier forbyder Schweiz slagting af dyr, der er mistænkt for at være smittet med en transmissible spongiform encephalopati. Dyr under mistanke skal slås ned uden blodsudgydelse og forbrændes, og deres hjerne skal undersøges på det schweiziske referencelaboratorium for transmissible spongiforme encephalopati.

I henhold til artikel 10 i bekendtgørelse om epizootier identificerer Schweiz kvæg ved hjælp af et ensartet, klart og permanent identifikationssystem, så hvert enkelt kreaturs mor og oprindelsesbesætning kan spores, og det kan fastslås, at dyrene ikke er direkte afkom af hundyr, der mistænkes for at være smittet med, eller køer, der er smittet med transmissible spongiforme encephalopati.

I henhold til artikel 179c i bekendtgørelse om epizootier slår Schweiz senest ved slutningen af produktionsfasen dyr, der er smittet med BSE, alle kreaturer, som er født inden for et år før og et år efter det smittede dyr, og som i denne periode indgik i besætningen, samt alt direkte afkom af køer, som er smittet med BSE, og som er født inden for de sidste to år, før diagnosen blev stillet, ned.

4. I henhold til artikel 180b i bekendtgørelse om epizootier slår Schweiz dyr, der er smittet med scrapie, deres mødre, direkte afkom af smittede mødre samt alle andre får og alle andre geder i flokken ned, med undtagelse af:

— får med mindst én ARR-allel og ingen VRQ-alleler, og

— dyr på under 2 måneder, der udelukkende er bestemt til slagting. Hele hovedet og organer fra bughulen af disse dyr bortskaffes i henhold til bestemmelserne i bekendtgørelse om bortskaffelse af animalske biprodukter.

Hvis det drejer sig om racer bestående af få dyr, kan man i undtagelsestilfælde undlade at slå flokken ned. I så fald sættes flokken under officielt veterinærtilsyn i 2 år, og der foretages en klinisk undersøgelse af dyrene i flokken to gange om året. Hvis der i denne periode er dyr, der sendes til slagting, undersøges deres hoveder og tonsiller på det schweiziske referencelaboratorium for transmissible spongiforme encephalopati.

Disse foranstaltninger revideres ud fra resultaterne af sundhedsovervågningen af dyrene. Overvågningsperioden forlænges navnlig i tilfælde af, at der påvises et nyt tilfælde af sygdom i flokken.

Hvis man finder BSE hos et får eller en ged, forpligter Schweiz sig til at anvende foranstaltningerne i bilag VII til forordning (EF) nr. 999/2001.

5. I henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 999/2001 forbyder Den Europæiske Unions medlemsstater, at husdyr, der holdes, opfedes eller opdrættes med henblik på produktion af fødevarer, fodres med forarbejdede animalske proteiner. Den Europæiske Unions medlemsstater håndhæver et totalforbud mod at anvende animalske proteiner i foder til drøvtyggere.

I henhold til artikel 27 i bekendtgørelse om bortskaffelse af animalske biprodukter (OESPA) har Schweiz indført totalforbud mod at anvende animalske proteiner i foder til husdyr.

6. I henhold til artikel 6 i forordning (EF) nr. 999/2001 og i overensstemmelse med kapitel A i bilag III til samme forordning gennemfører Den Europæiske Unions medlemsstater et årligt program for overvågning af BSE. Planen indbefatter en hurtigtest for BSE, som skal foretages på alle kreaturer på over 24 måneder, der nødslægtes, er døde på bedriften eller konstateret syge ved det levende syn, og på alle dyr på over 30 måneder, der slagtes til konsum.

De hurtigtest for BSE, som Schweiz anvender, er nævnt i kapitel C i bilag X til forordning (EF) nr. 999/2001.

I henhold til artikel 176 i bekendtgørelse om epizootier foretager Schweiz obligatorisk en hurtigtest for BSE på alle kreaturer på over 48 måneder, der er døde eller slået ned til andre formål end slagting, eller som er transporteret syge eller forulykkede til slagteriet.

7. I henhold til artikel 6 i forordning (EF) nr. 999/2001 og i overensstemmelse med kapitel A i bilag III til samme forordning gennemfører Den Europæiske Unions medlemsstater et årligt program for overvågning af scrapie.

I henhold til bestemmelserne i artikel 177 i bekendtgørelsen om epizootier har Schweiz indført et program til overvågning af transmissible spongiforme encephalopatii hos får og geder på over 12 måneder. Dyr, der nødslægtes, er døde på bedriften eller konstateret syge ved det levende syn, og dyr, der slagtes til konsum, er blevet undersøgt i perioden fra juni 2004 til juli 2005. Da alle prøver har vist sig at være negative for så vidt angår BSE, foregår der fortsat en overvågning på stikprøvebasis af de klinisk mistænkte dyr, de nødslagtede dyr og de dyr, der er døde på bedriften.

Anerkendelse af ligheden af lovgivningerne på området for overvågning af transmissible spongiforme encephalopatii hos får og geder vil blive taget op til fornyet overvejelse i Den Blandede Veterinærkomité.

8. De oplysninger, der omhandles i artikel 6 og i kapitel B i bilag III og i bilag IV (3.III) til forordning (EF) nr. 999/2001, skal meddeles Den Blandede Veterinærkomité.
9. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 21 i forordning (EF) nr. 999/2001 og artikel 57 i lov om epizootier.

C. SUPPLERENDE OPLYSNINGER

1. Siden den 1. januar 2003 har Schweiz i henhold til bekendtgørelse af 10. november 2004 om tilskud til dækning af omkostningerne ved bortskaffelse af animalske biprodukter (RS 916.407) indført et tilskud til bedrifter, hvor der fødes kvæg, og slagterier, hvor der slagtes kvæg, når de overholder den gældende lovgivnings procedurer for anmeldelse af flytninger af dyr.
2. I henhold til artikel 8 i forordning (EF) nr. 999/2001 og i overensstemmelse med punkt 1 i bilag XI til samme forordning fjerner og destruerer Den Europæiske Unions medlemsstater specificeret risikomateriale.

På listen over specificeret risikomateriale, der fjernes hos kvæg, står kraniet uden underkæbe og med hjerne og øjne og rygmarv fra kvæg på over 12 måneder, rygsøjlen uden halens ryghvirvler, lænde-, bryst- og halshvirvlernes torn- og tværtappe og crista sacralis mediana og korsbensvingerne, men inklusive dorsalrodsganglier og rygmarv fra kvæg på over 24 måneder samt tonsillerne, tarmene fra duodenum til rektum og mesenterium fra kvæg uanset alder.

På listen over specificeret risikomateriale, der fjernes hos får og geder, står kraniet med hjerne og øjne, tonsiller og rygmarv fra får og geder på over 12 måneder, eller som har en frembrudt, blivende fortand, samt milt og ileum fra får og geder uanset alder.

I henhold til artikel 179d i bekendtgørelse om epizootier og artikel 4 i bekendtgørelse om animalske fødevarer sørger Schweiz for at fjerne specificeret risikomateriale fra fødevare- og foderkæden. På listen over specificeret risikomateriale, der fjernes hos kvæg, står bl.a. rygsøjlen på dyr på over 30 måneder, tonsiller, tarmene fra duodenum til rektum og mesenterium fra dyr uanset alder.

I henhold til artikel 180c i bekendtgørelse om epizootier og artikel 4 i bekendtgørelse om animalske fødevarer sørger Schweiz for at fjerne specificeret risikomateriale fra fødevare- og foderkæden. På listen over specificeret risikomateriale, der fjernes hos får og geder, står bl.a. hjernen med hjerneskal, rygmarv med dura mater og tonsiller fra dyr på over 12 måneder, eller som har en frembrudt, blivende fortand, milt og ileum fra dyr uanset alder.

3. Ved Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 (*) og Kommissionens forordning (EU) nr. 142/2011 (**) fastsættes sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum i Den Europæiske Unions medlemsstater.

I henhold til artikel 22 i bekendtgørelse om bortskaffelse af animalsk affald forbrænder Schweiz animalsk affald i kategori 1, herunder specificeret risikomateriale og dyr, der er døde på bedriften.

- (*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 af 21. oktober 2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1774/2002 (EUT L 300 af 14.11.2009, s. 1).
- (**) Kommissionens forordning (EU) nr. 142/2011 af 25. februar 2011 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om gennemførelse af Rådets direktiv 97/78/EF for så vidt angår visse prøver og genstande, der er fritaget for veterinærkontrol ved grænsen som omhandlet i samme direktiv (EUT L 54 af 26.2.2011, s. 1).

IX. Bluetongue

A. RETSFORSKRIFTER (*)

- (*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 2000/75/EF af 20. november 2000 om vedtagelse af specifikke bestemmelser vedrørende foranstaltninger til bekæmpelse og udryddelse af bluetongue hos får (EFT L 327 af 22.12.2000, s. 74)	<p>1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10 (mål for bekæmpelsen, foranstaltninger mod meget smitsomme epizootier) og artikel 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 2 (meget smitsomme epizootier), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 77-98 (fælles bestemmelser om meget smitsomme epizootier) og 239a-239h (særlige foranstaltninger til bekæmpelse af bluetongue hos får)</p> <p>3. Bekendtgørelse af 28. juni 2000 om indenrigsministeriets opbygning (Org DFI; RS 172.212.1), særlig artikel 12 (referencelaboratorium)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

- EU-referencelaboratoriet for bluetongue er: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Det Forenede Kongerige. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegning. Laboratoriets funktioner og opgaver er beskrevet i kapitel B i bilag II til direktiv 2000/75/EF.
- I henhold til artikel 97 i bekendtgørelsen om epizootier har Schweiz en beredskabsplan, der er offentliggjort på Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires' websted.
- Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 17 i direktiv 2000/75/EF og artikel 57 i lov om epizootier.

X. Zoonoser

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2160/2003 af 17. november 2003 om bekæmpelse af salmonella og andre bestemte fødevarebårne zoonotiske agenser (EUT L 325 af 12.12.2003, s. 1) 2. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/99/EF af 17. november 2003 om overvågning af zoonoser og zoonotiske agenser, om ændring af Rådets beslutning 90/424/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 92/117/EØF (EUT L 325 af 12.12.2003, s. 31)	1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) 2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 291a-291e (særlige bestemmelser vedrørende zoonoser) 3. Lov af 9. oktober 1992 om fødevarer og brugsgenstande (LDAI; RS 817.0) 4. Bekendtgørelse af 23. november 2005 om fødevarer og brugsgenstande (ODALIOU; RS 817.02) 5. Bekendtgørelse fra DFI af 23. november 2005 om hygiejne (OHyg, RS 817.024.1) 6. Forbundslov af 18. december 1970 om bekæmpelse af overførbare sygdomme hos mennesker (lov om epidemier; RS 818.101) 7. Bekendtgørelse af 13. januar 1999 om anmeldelse af overførbare sygdomme hos mennesker (bekendtgørelse om anmeldelse; RS 818.141.1)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. EU-referencelaboratorierne er følgende:

— EU-referencelaboratoriet til analyse og undersøgelse af zoonoser (salmonella):

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)
 3720 BA Bilthoven
 Nederlandene

— EU-referencelaboratoriet til kontrol med marine biotoksiner:

Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AESAs)
 36200 Vigo
 Spanien

— EU-referencelaboratoriet for kontrol af bakteriologisk og viral kontaminering af toskallede bløddyr:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth
 Dorset DT4 8UB
 Det Forenede Kongerige

- EU-referencelaboratoriet for *Listeria monocytogenes*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

Frankrig

- EU-referencelaboratorium for koagulase-positive stafylokokker, herunder *Staphylococcus aureus*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

Frankrig

- EU-referencelaboratoriet for *Escherichia coli*, herunder verotoksinproducerende *E. coli* (VTEC):

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Rom

Italien

- EU-referencelaboratoriet for *Campylobacter*:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)

751 89 Uppsala

Sverige

- EU-referencelaboratoriet for parasitter (navnlig *Trichinella*, *Echinococcus* og *Anisakis*)

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Rom

Italien

- EU-referencelaboratoriet for antibiotikaresistens:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)

1790 København V

Danmark

2. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af disse udpegninger. Laboratoriernes funktioner og opgaver er beskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 (*).

3. Hvert år inden udgangen af maj forelægger Schweiz Kommissionen en rapport om tendenser i og kilder til zoonoser, zoonotiske agenser og antimikrobiel resistens, som omfatter de data, der i henhold til artikel 4, 7 og 8 i direktiv 2003/99/EF er indsamlet i løbet af det foregående år. Rapporten skal også indeholde de oplysninger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2, litra b, i forordning (EF) nr. 2160/2003. Kommissionen fremsender rapporten til Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet med henblik på offentliggørelse af den sammenfattende rapport om tendenser i og kilder til zoonoser, zoonotiske agenser og antimikrobiel resistens i Den Europæiske Union.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1).

XI. Andre sygdomme

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 92/119/EØF af 17. december 1992 om generelle fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse dyresygdomme samt om specifikke foranstaltninger vedrørende blæreudslæt hos svin (EFT L 62 af 15.3.1993, s. 69)	<p>1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 1-10 (mål for bekæmpelsen, foranstaltninger mod meget smitsomme epizootier) og artikel 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 2 (meget smitsomme epizootier), 49 (håndtering af mikroorganismer, der er patogene for dyr), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 77-98 (fælles bestemmelser om meget smitsomme epizootier) og 104-105 (særlige foranstaltninger til bekæmpelse af blæreudslæt hos svin)</p> <p>3. Bekendtgørelse af 28. juni 2000 om indenrigsministeriets opbygning (Org DFI; RS 172.212.1), særlig artikel 12 (referencelaboratorium)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

- I de tilfælde, der er nævnt i artikel 6 i direktiv 92/119/EØF, foregår underretningen i Den Blandede Veterinærkomité.
- Det fælles referencelaboratorium for smitsom blæreudslæt hos svin er: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Det Forenede Kongerige. Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af denne udpegnings. Laboratoriets funktion og opgaver er beskrevet i bilag III til direktiv 92/119/EØF.
- I henhold til artikel 97 i bekendtgørelse om epizootier har Schweiz en beredskabsplan. Denne plan er omfattet af teknisk gennemførelsesbestemmelse nr. 95/65 udstedt af Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires.
- Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 22 i direktiv 92/119/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.

XII. Anmeldelse af sygdomme

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 82/894/EØF af 21. december 1982 om anmeldelse af dyresygdomme inden for Fællesskabet (EFT L 378 af 31.12.1982, s. 58).	<ol style="list-style-type: none">1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 11 (pligt til at udvise rettidig omhu og anmeldepligt) og 57 (tekniske gennemførelsesbestemmelser, internationalt samarbejde)2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 2-5 (relevante sygdomme), 59-65 og 291 (anmeldepligt, anmeldelse), 292-299 (overvågning, gennemførelse, administrativ bistand)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

Kommissionen integrerer i samarbejde med Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires Schweiz i systemet for anmeldelse af dyresygdomme som nævnt i direktiv 82/894/EØF.«

BILAG II

Appendiks 2 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

"Appendiks 2

Dyresundhed: Handel og afsætning

I. Kvæg og svin

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 64/432/EØF af 26. juni 1964 om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin (EFT L 121 af 29.7.1964, s. 1977)	<p>1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 27-31 (markeder, dyrskuer), 34-37b (handel), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 116-121 (klassisk svinepest og afrikansk svinepest), 135-141 (Aujeszkys sygdom), 150-157 (kvægbrucellose), 158-165 (tuberkulose), 166-169 (enzootisk kvægleukose), 170-174 (IBR/IPV), 175-181 (spongiforme encephalopatier), 186-189 (genitalinfektioner hos kvæg), 207-211 (brucellose hos svin) og 301 (godkendelse af opdrætsenheder, insemineringscentre, sædbanker, embryonoverførselsenheder, markeder og andre lignende virksomheder eller arrangementer)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)</p>

B. GENNEMFØRELSESDORDNINGER

1. I henhold til artikel 301, stk. 1, litra i), i bekendtgørelse om epizootier godkender kantondyrlægen opdrætsenheder, markeder og andre lignende virksomheder eller arrangementer som defineret i artikel 2 i direktiv 64/432/EØF. Ved anvendelsen af dette bilag opstiller Schweiz i overensstemmelse med artikel 11, 12 og 13 i direktiv 64/432/EØF en liste over godkendte samlesteder samt over transportfirmaer og handlende.
2. Den underretning, der er nævnt i artikel 11, stk. 3, i direktiv 64/432/EØF, finder sted i Den Blandede Veterinærkomité.
3. Ved anvendelsen af dette bilag anerkendes det, at Schweiz opfylder betingelserne i del II, punkt 7, i bilag A til direktiv 64/432/EØF med hensyn til kvægbrucellose. For at bevare kvægbestandens status som officielt brucellosefri forpligter Schweiz sig til at opfylde følgende betingelser:
 - a) Ethvert kreatur, der mistænkes for at være smittet med brucellose, skal indberettes til de kompetente myndigheder og underkastes officielle prøver for brucellose, herunder mindst to serologiske undersøgelser med komplementbinding samt en mikrobiologisk undersøgelse af prøver udtaget ved kastning.
 - b) I den periode mistanken varer, dvs. indtil undersøgelserne i litra a) giver negative resultater, suspenderes status som officielt brucellosefri for den besætning, hvori det/de mistænkte dyr befinder sig.

Der indgives detaljerede oplysninger om de positive besætninger samt en epidemiologisk rapport til Den Blandede Veterinærkomité. Hvis Schweiz ikke længere opfylder en af betingelserne i del II, punkt 7, i bilag A til direktiv 64/432/EØF, underretter Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires straks Kommissionen herom. Situationen undersøges i Den Blandede Veterinærkomité med henblik på ændring af dette punkts bestemmelser.

4. Ved anvendelsen af dette bilag anerkendes det, at Schweiz opfylder betingelserne i del I, punkt 4, i bilag A til direktiv 64/432/EØF med hensyn til kvægtuberkulose. For at bevare kvægbestandens status som officielt tuberkulosefri forpligter Schweiz sig til at opfylde følgende betingelser:

- a) Der indføres et identifikationssystem, så hvert enkelt kreatur kan spores tilbage til sin oprindelsesbesætning.
- b) Alle slagtede dyr skal undersøges efter slagtningen af en embedsdyrlæge.
- c) Enhver mistanke om tuberkulose hos et levende, selvdødt eller slagtet dyr skal anmeldes til de kompetente myndigheder.
- d) I hvert enkelt tilfælde iværksætter de kompetente myndigheder de undersøgelser, der er nødvendige for at af- eller bekræfte mistanken, herunder undersøgelser af oprindelsesbesætninger og besætninger, som dyret har passeret. Konstateres der mistænkelige tuberkuloselæsioner ved obduktionen eller slagtningen, lader de kompetente myndigheder disse læsioner undersøge på et laboratorium.
- e) Status som officielt tuberkulosefri suspenderes for de besætninger, som mistænkte kreaturer hidrører fra eller har passeret, indtil det ved kliniske undersøgelser, laboratorieundersøgelser eller tuberkulinprøver fastslås, at der ikke forekommer kvægtuberkulose.
- f) Hvis mistanken om tuberkulose bekræftes ved tuberkulinprøver, kliniske undersøgelser eller laboratorieundersøgelser, ophæves status som officielt tuberkulosefri for de besætninger, som dyret hidrører eller kommer fra.
- g) Status som officielt tuberkulosefri genindføres ikke, så længe ikke alle de dyr, der anses for smittede, er blevet fjernet fra besætningen, stalde og inventar ikke er blevet desinficeret, alle tilbageværende dyr på over seks uger ikke har reageret negativt på mindst to officielle intradermale tuberkulinprøver i henhold til bilag B til direktiv 64/432/EØF, hvor den første foretages, mindst seks måneder efter at det smittede dyr er blevet fjernet fra besætningen, og den anden mindst seks måneder efter den første.

Der indgives detaljerede oplysninger om smittede besætninger samt en epidemiologisk rapport til Den Blandede Veterinærkomité. Hvis Schweiz ikke længere opfylder en af betingelserne i del II, punkt 4, første afsnit, i bilag A til direktiv 64/432/EØF, underretter Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires straks Kommissionen herom. Situationen undersøges i Den Blandede Veterinærkomité med henblik på ændring af dette punkts bestemmelser.

5. Ved anvendelsen af dette bilag anerkendes det, at Schweiz opfylder betingelserne i kapitel I.F. i bilag D til direktiv 64/432/EØF med hensyn til enzootisk kvægleukose. For at bevare kvægbestandens status som officielt fri for enzootisk kvægleukose forpligter Schweiz sig til at opfylde følgende betingelser:

- a) Den schweiziske bestand overvåges ved stikprøvekontrol. Stikprøvens størrelse bestemmes således, at det med 99 % sikkerhed kan bekræftes, at under 0,2 % af besætningerne er smittet med enzootisk kvægleukose.
- b) Alle slagtede dyr skal undersøges af en embedsdyrlæge efter slagtningen.
- c) Enhver mistanke i forbindelse med en klinisk undersøgelse, obduktion eller kødkontrol skal anmeldes til de kompetente myndigheder.
- d) Ved mistanke om eller konstatering af enzootisk kvægleukose suspenderes den pågældende besætnings status som officielt sygdomsfri, indtil de hermed forbundne restriktioner ophæves.

- e) Restriktionerne ophæves, hvis to serologiske undersøgelser udført med mindst 90 dages mellemrum har givet et negativt resultat, efter at de smittede dyr og eventuelt også deres kalve er fjernet.

Hvis der er konstateret enzootisk kvægleukose i 0,2 % af besætningerne, underretter Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires straks Kommissionen herom. Situationen undersøges i Den Blandede Veterinærkomité med henblik på ændring af dette punkts bestemmelser.

6. Ved anvendelsen af dette bilag anerkendes Schweiz som officielt fri for infektion med smitsom bovin rhinotracheitis. For at bevare denne status forpligter Schweiz sig til at opfylde følgende betingelser:
- a) Den schweiziske bestand overvåges ved stikprøvekontrol. Stikprøvens størrelse bestemmes således, at det med 99 % sikkerhed kan bekræftes, at under 0,2 % af besætningerne er smittet med smitsom bovin rhinotracheitis.
- b) Avlstyre på over 24 måneder skal underkastes en serologisk undersøgelse en gang om året.
- c) Enhver mistanke skal anmeldes til de kompetente myndigheder, og der skal foretages officielle undersøgelser for smitsom bovin rhinotracheitis, herunder virologiske og serologiske undersøgelser.
- d) Ved mistanke om eller konstatering af smitsom bovin rhinotracheitis suspenderes den pågældende besætnings status som officielt fri for smitsom bovin rhinotracheitis, indtil de hermed forbundne restriktioner ophæves.
- e) Restriktionerne ophæves, hvis en serologisk undersøgelse udført tidligst 30 dage efter at de smittede dyr er fjernet, har givet et negativt resultat.

Som følge af anerkendelsen af Schweiz' status finder Kommissionens beslutning 2004/558/EF (*) anvendelse med de fornødne ændringer.

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires underretter straks Kommissionen om enhver ændring af de betingelser, som har dannet grundlag for anerkendelsen af denne status. Situationen undersøges i Den Blandede Veterinærkomité med henblik på ændring af dette punkts bestemmelser.

7. Ved anvendelsen af dette bilag anerkendes Schweiz som officielt fri for Aujeszky's sygdom. For at bevare denne status forpligter Schweiz sig til at opfylde følgende betingelser:
- a) Den schweiziske bestand overvåges ved stikprøvekontrol. Stikprøvens størrelse bestemmes således, at det med 99 % sikkerhed kan bekræftes, at under 0,2 % af besætningerne er smittet med Aujeszky's sygdom.
- b) Enhver mistanke skal anmeldes til de kompetente myndigheder, og der skal foretages officielle undersøgelser for Aujeszky's sygdom, herunder virologiske og serologiske undersøgelser.
- c) Ved mistanke om eller konstatering af Aujeszky's sygdom suspenderes den pågældende besætnings status som officielt fri for Aujeszky's sygdom, indtil de hermed forbundne restriktioner ophæves.
- d) Restriktionerne ophæves, hvis to serologiske undersøgelser af alle avlsdyr og et repræsentativt antal slagtedyr udført med mindst 21 dages mellemrum efter at de smittede dyr er fjernet, har givet et negativt resultat.

Som følge af anerkendelsen af Schweiz' status finder Kommissionens beslutning 2008/185/EF (**) anvendelse med de fornødne ændringer.

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires underretter straks Kommissionen om enhver ændring af de betingelser, som har dannet grundlag for anerkendelsen af denne status. Situationen undersøges i Den Blandede Veterinærkomité med henblik på ændring af dette punkts bestemmelser.

8. Hvad angår overførbart gastroenteritis (TGE) hos svin og Porcin Reproduktions- og Respirationssygdom (PRRS) vil spørgsmålet om eventuelle supplerende garantier blive behandlet hurtigst muligt i Den Blandede Veterinærkomité. Kommissionen underretter Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires om udviklingen.
9. I Schweiz varetager Institut de bactériologie vétérinaire ved Zurichs universitet den officielle kontrol af tuberkuliner, jf. punkt 4 i bilag B til direktiv 64/432/EØF.
10. I Schweiz varetager Centre pour les zoonoses, les maladies bactériennes chez l'animal et la résistance aux antibiotiques (ZOBA) den officielle kontrol af antigener (brucellose), jf. afsnit A, punkt 4, i bilag C til direktiv 64/432/EØF.
11. Kvæg og svin, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i bilag F til direktiv 64/432/EØF. Der foretages følgende ændringer:

— I model 1 foretages følgende ændringer i del C:

— i punkt 4 vedrørende supplerende sygdomsgarantier suppleres leddene således:

— 'sygdom: smitsom bovin rhinotracheitis,

— i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2004/558/EF, hvis bestemmelser finder anvendelse med de fornødne ændringer'.

— I model 2 foretages følgende ændringer i del C:

— i punkt 4 vedrørende supplerende sygdomsgarantier suppleres leddene således:

— 'Aujeszkys sygdom

— i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2008/185/EF, hvis bestemmelser finder anvendelse med de fornødne ændringer'.

12. Ved anvendelsen af dette bilag skal kvæg, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, ledsages af supplerende sundhedscertifikater med følgende erklæringer:

— Kvæget:

— er identificeret ved hjælp af et permanent identifikationssystem, så hvert enkelt kreaturs mor og oprindelsesbesætning kan spores, og det kan fastslås, at dyrene ikke er direkte afkom af hundyr, der mistænkes for at være smittet med eller er smittet med bovin spongiform encephalopati, og som er født inden for de sidste to år, før diagnosen blev stillet

— stammer ikke fra besætninger, hvor der er undersøgelser i gang som følge af mistanke om et tilfælde af bovin spongiform encephalopati

— er født efter den 1. juni 2001.

(*) Kommissionens beslutning 2004/558/EF af 15. juli 2004 om gennemførelse af Rådets direktiv 64/432/EØF for så vidt angår supplerende garantier med hensyn til IBR i forbindelse med handel inden for Fællesskabet med kvæg og godkendelse af de udryddelsesprogrammer, som visse medlemsstater har forelagt (EUT L 249 af 23.7.2004, s. 20).

(**) Kommissionens beslutning 2008/185/EF af 21. februar 2008 om supplerende garantier med hensyn til Aujeszkys sygdom i medlemsstaternes samhandel med svin og om kriterier for de oplysninger, der skal gives om sygdommen (EUT L 59 af 4.3.2008, s. 19).

II. Får og geder

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 91/68/EØF af 28. januar 1991 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen med får og geder inden for Fællesskabet (EFT L 46 af 19.2.1991, s. 19).	<p>1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 27-31 (markeder, dyrskuer), 34-37b (handel), 73 og 74 (rengøring, desinfektion og desinfestering), 142-149 (rabies), 158-165 (tuberkulose), 180-180c (scrapie), 190-195 (brucellose hos får og geder), 196-199 (infektøs agalakti), 217-221 (caprin arthritis/encephalitis), 233-236 (brucellose hos vædder) og 301 (godkendelse af opdrætsenheder, insemineringcentre, sædbanker, embryonoverførselsenheder, markeder og andre lignende virksomheder eller arrangementer)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 11 i direktiv 91/68/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.

Ved udbrud eller genopblussen af brucellose hos får og geder underretter Schweiz Den Blandede Veterinærkomité, for at der kan træffes de nødvendige foranstaltninger afhængigt af udviklingen.

2. Ved anvendelsen af dette bilag anerkendes Schweiz som officielt fri for brucellose hos får og geder. For at bevare denne status forpligter Schweiz sig til at iværksætte de foranstaltninger, der er fastsat i kapitel 1, punkt II.2, i bilag A til direktiv 91/68/EØF.
3. Får og geder, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i bilag E til direktiv 91/68/EØF.

III. Enhovede dyr

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 2009/156/EF af 30. november 2009 om dyresundhedsmæssige betingelser for enhovede dyrs bevægelser og indførsel af enhovede dyr fra tredjelande (EUT L 192 af 23.7.2010, s. 1)	<ol style="list-style-type: none">1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 112-112f (hestepest), 204-206 (ondartet beskelersyge (dourine), encephalitis, infektiøs anæmi, snive) og 240-244 (contagios equin metritis)2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Ved anvendelsen af artikel 3 i direktiv 2009/156/EF foregår underretningen i Den Blandede Veterinærkomité.
2. Ved anvendelsen af artikel 6 i direktiv 2009/156/EF foregår underretningen i Den Blandede Veterinærkomité.
3. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 10 i direktiv 2009/156/EF og artikel 57 i lov om epizootier.
4. Bestemmelserne i bilag II og III til direktiv 2009/156/EF gælder med de fornødne ændringer for Schweiz.

IV. Fjerkræ og rugeæg

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 2009/158/EF af 30. november 2009 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg samt for indførsel heraf fra tredjelande (EUT L 343 af 22.12.2009, s. 74)	<p>1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 25 (transport), 122-125 (aviær influenza og Newcastle disease), 255-261 (Salmonella ssp.) og 262-265 (infektiøs laryngotracheitis hos fjerkræ)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Ved anvendelsen af artikel 3 i direktiv 2009/158/EF anerkendes det, at Schweiz har en plan over de foranstaltninger, som påtænkes iværksat med henblik på godkendelse af schweiziske virksomheder.
2. Det nationale referencelaboratorium for Schweiz er Institut de bactériologie vétérinaire ved Berns universitet, jf. artikel 4 i direktiv 2009/158/EF.
3. Opholdsbetingelsen i artikel 8, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv 2009/158/EF gælder med de fornødne ændringer for Schweiz.
4. Ved afsendelse af rugeæg til Den Europæiske Union forpligter de schweiziske myndigheder sig til at overholde mærkningsreglerne i Kommissionens forordning (EF) nr. 617/2008 (*).
5. Opholdsbetingelsen i artikel 10, litra a), i direktiv 2009/158/EF gælder med de fornødne ændringer for Schweiz.
6. Opholdsbetingelsen i artikel 11, litra a), i direktiv 2009/158/EF gælder med de fornødne ændringer for Schweiz.
7. Opholdsbetingelsen i artikel 14, stk. 2, litra a), i direktiv 2009/158/EF gælder med de fornødne ændringer for Schweiz.
8. Ved anvendelsen af dette bilag anerkendes det, at Schweiz opfylder betingelserne i artikel 15, stk. 2, i direktiv 2009/158/EF med hensyn til Newcastle disease og derfor har status som 'vaccinerer ikke mod Newcastle disease'. Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires underretter straks Kommissionen om enhver ændring af de betingelser, som har dannet grundlag for anerkendelsen af denne status. Situationen undersøges i Den Blandede Veterinærkomité med henblik på ændring af dette punkts bestemmelser.
9. Henvisningerne til Den Europæiske Unions medlemsstaters navn i artikel 18 i direktiv 2009/158/EF gælder med de fornødne ændringer for Schweiz.
10. Fjerkræ og rugeæg, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i bilag IV til direktiv 2009/158/EF.
11. Ved forsendelser fra Schweiz til Finland eller Sverige forpligter de schweiziske myndigheder sig til at give de garantier med hensyn til salmonella, som er fastsat i EU-lovgivningen.

(*) Kommissionens forordning (EF) nr. 617/2008 af 27. juni 2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår handelsnormer for rugeæg og kyllinger af fjerkræ (EUT L 168 af 28.6.2008, s. 5).

V. Akvakulturdyr og -produkter

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 2006/88/EF af 24. oktober 2006 om dyresundhedsbestemmelser for akvakulturdyr og produkter deraf og om forebyggelse og bekæmpelse af visse sygdomme hos vanddyr (EUT L 328 af 24.11.2006, s. 14)	<ol style="list-style-type: none"> <li data-bbox="805 497 1410 757">1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 3-5 (relevante epizootier), 21-23 (registrering af akvakulturbrug, kontrol med bestanden og andre forpligtelser, sundhedsovervågning), 61 (forpligtelser for forpagtere af en fiskerettighed og for organer, der overvåger fiskeri), 62-76 (generelle bekæmpelsesforanstaltninger), 277-290 (fælles og særlige foranstaltninger vedrørende sygdomme hos akvakulturdyr, diagnoselaboratorium) <li data-bbox="805 790 1410 875">2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10) <li data-bbox="805 909 1410 994">3. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import og transit af dyr fra tredjelande ad luftvejen (OITA; RS 916.443.12)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Ved anvendelse af bilaget anerkendes det, at Schweiz har status som officielt fri for infektiøs lakseanæmi og infektion med *Marteilia refringens* og *Bonamia ostreae*.
2. Spørgsmålet om den eventuelle anvendelse af artikel 29, 40, 41, 43, 44 og 50 i direktiv 2006/88/EF sorterer under Den Blandede Veterinærkomité.
3. Dyresundhedsbestemmelserne for afsætning af vandlevende pryddyr, akvakulturdyr bestemt til opdræt, herunder genudlægningsområder, lystfiskesøer (put and take-fiskeri), åbne pryddyrslæg eller udsætning og akvakulturdyr og -produkter bestemt til konsum er fastlagt i artikel 4-9 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1251/2008 (*).
4. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 58 i direktiv 2006/88/EF og artikel 57 i lov om epizootier.

(*) Kommissionens forordning (EF) nr. 1251/2008 af 12. december 2008 om gennemførelse af Rådets direktiv 2006/88/EF for så vidt angår betingelser og udstedelse af certifikat ved omsætning og import til Fællesskabet af akvakulturdyr og produkter deraf og om fastlæggelse af en liste over vektorarter (EUT L 337 af 16.12.2008, s. 41).

VI. Kvægembryoner

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 89/556/EØF af 25. september 1989 om fastsættelse af veterinærpolitimæssige betingelser i forbindelse med handel inden for Fællesskabet med embryoner af tamkvæg samt med indførsel heraf fra tredjelande (EFT L 302 af 19.10.1989, s. 1)	1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 56-58a (embryotransplantation) 2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)

B. GENNEMFØRELSESDORDNINGER

- Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 15 i direktiv 89/556/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.
- Kvægembryoner, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i bilag C til direktiv 89/556/EØF.

VII. Tyresæd

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 88/407/EØF af 14. juni 1988 om fastsættelse af de veterinærpolitimæssige krav i forbindelse med handelen inden for Fællesskabet med tyresæd og indførsel heraf (EFT L 194 af 22.7.1988, s. 10)	1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 51-55a (kunstig sædoverføring) 2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)

B. GENNEMFØRELSESDORDNINGER

- Ved anvendelsen af artikel 4, stk. 2, i direktiv 88/407/EØF bemærkes det, at alle tyrestationer i Schweiz kun omfatter dyr, der har reageret negativt på en serumneutralisationsprøve eller en ELISA.
- Den underretning, der er nævnt i artikel 5, stk. 2, i direktiv 88/407/EØF, finder sted i Den Blandede Veterinærkomité.
- Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 16 i direktiv 88/407/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.
- Tyresæd, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i bilag D til direktiv 88/407/EØF.

VIII. Ornesæd

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Rådets direktiv 90/429/EØF af 26. juni 1990 om fastsættelse af de dyresundhedsmæssige krav i forbindelse med handelen inden for Fællesskabet med ornesæd og indførsel heraf (EFT L 224 af 18.8.1990, s. 62).	<p>1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 51-55a (kunstig sædoverføring)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Den underretning, der er nævnt i artikel 5, stk. 2, i direktiv 90/429/EØF, finder sted i Den Blandede Veterinærkomité.
2. Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 16 i direktiv 90/429/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.
3. Ornesæd, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i bilag D til direktiv 90/429/EØF.

IX. Andre arter

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
<p>1. Rådets direktiv 92/65/EØF af 13. juli 1992 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af dyr samt sæd, æg og embryoner, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbetingelser som omhandlet i bilag A, del I, til direktiv 90/425/EØF (EFT L 268 af 14.9.1992, s. 54)</p> <p>2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 576/2013 af 12. juni 2013 om ikkekommerciel flytning af selskabsdyr og om ophævelse af forordning (EF) nr. 998/2003 (EUT L 178 af 28.6.2013, s. 1).</p>	<p>1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE, RS 916.401), særlig artikel 51-55a (kunstig sædoverføring) og 56-58a (embryotransplantation)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)</p> <p>3. Bekendtgørelse af 28. november 2014 om import, transit og eksport af selskabsdyr (OITE-AC; RS 916.443.14).</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Ved anvendelsen af dette bilag omfatter dette punkt handel med levende dyr, der ikke falder ind under punkt I-V i dette appendiks, og sæd, æg og embryoner, der ikke falder ind under punkt VI-VIII i dette appendiks.
2. Den Europæiske Union og Schweiz forpligter sig til ikke at forbyde eller begrænse handelen med levende dyr, sæd, æg og embryoner, som omhandlet i punkt 1, af dyresundhedsmæssige årsager bortset fra dem, der følger af anvendelsen af dette bilag, særlig de beskyttelsesforanstaltninger, der eventuelt træffes i henhold til artikel 20.

3. Andre hovdyr end de, der er nævnt i punkt I, II og III i dette appendiks, og som handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i del 1 i bilag E til direktiv 92/65/EØF sammen med den attestering, der er fastsat i artikel 6, litra A), nr. 1 e), i direktiv 92/65/EØF.
4. Dyr af hareordenen, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikatet i del 1 i bilag E til direktiv 92/65/EØF, eventuelt med den attestering, der er fastsat i artikel 9, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 92/65/EØF.

De schweiziske myndigheder kan tilpasse denne attestering for at anføre kravene i artikel 9 i direktiv 92/65/EØF i deres helhed.

5. Den underretning, der følger af artikel 9, stk. 2, tredje afsnit, i direktiv 92/65/EØF, foregår i Den Blandede Veterinærkomité.
6. Forsendelser af hunde og katte fra Den Europæiske Union til Schweiz falder ind under artikel 10, stk. 2, i direktiv 92/65/EØF.

Der anvendes et identifikationssystem som fastsat i forordning (EU) nr. 576/2013. Der anvendes et pas som fastsat i del 3 i bilag II til gennemførelsesforordning (EU) nr. 577/2013 (*).

Gyldigheden af rabiesvaccinationen og i givet fald revaccinationen er fastsat i bilag III til forordning (EU) nr. 576/2013.

7. Sæd, æg og embryoner fra får og geder, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i Kommissionens afgørelse 2010/470/EU (**).
8. Hingstesæd, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i afgørelse 2010/470/EU.
9. Æg og embryoner fra dyr af hestefamilien, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i afgørelse 2010/470/EU.
10. Æg og embryoner fra svin, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i afgørelse 2010/470/EU.
11. Bifamilier (stader eller dronninger med arbejdere), der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i bilag E, del II, til direktiv 92/65/EØF.
12. Dyr, sæd, embryoner og æg fra organer, institutter og centre, som er godkendt i henhold til bilag C i direktiv 92/65/EØF, og som handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal ledsages af sundhedscertifikater som vist i del III i bilag E til direktiv 92/65/EØF.
13. Ved anvendelsen af artikel 24 i direktiv 92/65/EØF foregår den underretning, der er omhandlet i nævnte artikels stk. 2, i Den Blandede Veterinærkomité.

(*) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 577/2013 af 28. juni 2013 om standardidentifikationsdokumenter til brug ved ikke-kommerciel flytning af hunde, katte og fitter, fastlæggelse af lister over områder og tredjelande samt krav vedrørende format, layout og sprog for erklæringer, der attesterer opfyldelse af visse betingelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 576/2013 (EUT L 178 af 28.6.2013, s. 109).

(**) Kommissionens afgørelse 2010/470/EU af 26. august 2010 om standardsundhedscertifikater til brug ved handel inden for Den Europæiske Union med sæd, æg og embryoner fra dyr af heste-, fåre- og gedearter samt med æg og embryoner fra svin (EUT L 228 af 31.8.2010, s. 15).

X. Ikkekommerciel transport af selskabsdyr

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 576/2013 af 12. juni 2013 om ikkekommerciel flytning af selskabsdyr og om ophævelse af forordning (EF) nr. 998/2003 (EUT L 178 af 28.6.2013, s. 1)	Bekendtgørelse af 28. november 2014 om import, transit og eksport af selskabsdyr (OITE-AC; RS 916.443.14)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Der anvendes et mærkningssystem som fastsat i forordning (EU) nr. 576/2013.
2. Gyldigheden af rabiesvaccinationen og i givet fald revaccinationen er fastsat i bilag III til forordning (EU) nr. 576/2013.
3. Der anvendes et pas som fastsat i del 3 i bilag III til gennemførelsesforordning (EU) nr. 577/2013. De supplerende krav vedrørende passet er fastsat i del 4 i bilag III til gennemførelsesforordning (EU) nr. 577/2013.
4. I dette appendiks anvendes bestemmelserne i kapitel II i forordning (EU) nr. 576/2013 med de nødvendige ændringer for så vidt angår ikkekommerciel transport af selskabsdyr mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz. Dokumentkontrol og identitetskontrol, som skal foretages for så vidt angår ikkekommerciel flytning af selskabsdyr til Schweiz fra en af Den Europæiske Unions medlemsstater, gennemføres efter bestemmelserne i artikel 33 i forordning (EU) nr. 576/2013."

BILAG III

Appendiks 3 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

»Appendiks 3

Import af levende dyr, sæd, æg og embryoner fra tredjelande

I. DEN EUROPÆISKE UNION – RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

A. Hovdyr bortset fra enhovede dyr

Rådets direktiv 2004/68/EF af 26. april 2004 om dyresundhedsbestemmelser for import til og transit gennem Fællesskabet af visse levende hovdyr, om ændring af direktiv 90/426/EØF og 92/65/EØF og om ophævelse af direktiv 72/462/EØF (EUT L 139 af 30.4.2004, s. 321).

B. Enhovede dyr

Rådets direktiv 2009/156/EF af 30. november 2009 om dyresundhedsmæssige betingelser for enhovede dyrs bevægelser og indførsel af enhovede dyr fra tredjelande (EUT L 192 af 23.7.2010, s. 1).

C. Fjerkræ og rugeæg

Rådets direktiv 2009/158/EF af 30. november 2009 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med fjerkræ og rugeæg samt for indførsel heraf fra tredjelande (EUT L 343 af 22.12.2009, s. 74).

D. Akvakulturdyr

Rådets direktiv 2006/88/EF af 24. oktober 2006 om dyresundhedsbestemmelser for akvakulturdyr og produkter deraf og om forebyggelse og bekæmpelse af visse sygdomme hos vanddyr (EUT L 328 af 24.11.2006, s. 14).

E. Kvægembryoner

Rådets direktiv 89/556/EØF af 25. september 1989 om fastsættelse af veterinærpolitimæssige betingelser i forbindelse med handel inden for Fællesskabet med embryoner af tamkvæg samt med indførsel heraf fra tredjelande (EFT L 302 af 19.10.1989, s. 1).

F. Tyresæd

Rådets direktiv 88/407/EØF af 14. juni 1988 om fastsættelse af de veterinærpolitimæssige krav i forbindelse med handelen inden for Fællesskabet med tyresæd og indførsel heraf (EFT L 194 af 22.7.1988, s. 10).

G. Ornesæd

Rådets direktiv 90/429/EØF af 26. juni 1990 om fastsættelse af de dyresundhedsmæssige krav i forbindelse med handelen inden for Fællesskabet med ornesæd og indførsel heraf (EFT L 224 af 18.8.1990, s. 62).

H. Andre levende dyr

1. Rådets direktiv 92/65/EØF af 13. juli 1992 om dyresundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af dyr samt sæd, æg og embryoner, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbetingelser som omhandlet i bilag A, del I, til direktiv 90/425/EØF (EFT L 268 af 14.9.1992, s. 54).

2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 576/2013 af 12. juni 2013 om ikkekommerciel flytning af selskabsdyr og om ophævelse af forordning (EF) nr. 998/2003 (EUT L 178 af 28.6.2013, s. 1).

I. Andre særlige bestemmelser

1. Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af beta-agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 3).
2. Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10).

II. SCHWEIZ – RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40)
2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401).
3. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10).
4. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import og transit af dyr fra tredjelande ad luftvejen (OITA; RS 916.443.12).
5. Bekendtgørelse af 27. august 2008 om import og transit af animalske produkter fra tredjelande ad luftvejen (OITPA; RS 916.443.13).
6. Bekendtgørelse fra DFI af 16. maj 2007 om kontrol med import og transit af dyr og animalske produkter (Ordonnance sur les contrôles OITE; RS 916.443.106).
7. Bekendtgørelse af 28. november 2014 om import, transit og eksport af selskabsdyr (OITE-AC; RS 916.443.14).
8. Bekendtgørelse af 18. august 2004 om veterinærlægemidler (OMédV; RS 812.212.27).
9. Bekendtgørelse af 30. oktober 1985 om honorarer modtaget af Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (Ordonnance sur les émoluments de l'OSAV; RS 916.472).

III. GENNEMFØRELSESORDNINGER

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires og Den Europæiske Unions medlemsstater overholder de relevante bestemmelser om import, der er fastsat i de retsakter, der nævnt i afsnit I i dette appendiks, gennemførelsesbestemmelserne og listerne over virksomheder, hvorfra der kan tillades import. Denne forpligtelse finder anvendelse på alle relevante retsakter uanset vedtagelsesdato.

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires kan vedtage strengere foranstaltninger og kræve supplerende garantier. Der føres konsultationer i Den Blandede Veterinærkomité, for at der kan findes passende løsninger.

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires og Den Europæiske Unions medlemsstater underretter hinanden om specifikke importbetingelser, der er fastsat på bilateralt plan, og som ikke er harmoniseret på EU-plan.

Ved anvendelsen af dette bilag på Schweiz offentliggøres de institutioner, der anerkendes som godkendt center i overensstemmelse med bilag C til direktiv 92/65/EØF, på webstedet for Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires.«

BILAG IV

Appendiks 4 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

»Appendiks 4

Zooteknik, herunder import fra tredjelande

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
1. Rådets direktiv 2009/157/EF af 30. november 2009 om racerent avlsvæg (EUT L 323 af 10.12.2009, s. 1)	Bekendtgørelse af 31. oktober 2012 om opdræt (OE; RS 916.310)
2. Rådets direktiv 88/661/EØF af 19. december 1988 om zootekniske normer for avlssvin (EFT L 382 af 31.12.1988, s. 36)	
3. Rådets direktiv 87/328/EØF af 18. juni 1987 om godkendelse af racerent avlsvæg til avlsbrug (EFT L 167 af 26.6.1987, s. 54)	
4. Rådets direktiv 88/407/EØF af 14. juni 1988 om fastsættelse af de veterinærpolitimæssige krav i forbindelse med handelen inden for Fællesskabet med tyresæd og indførsel heraf (EFT L 194 af 22.7.1988, s. 10)	
5. Rådets direktiv 89/361/EØF af 30. maj 1989 om racerene avlsfår og -geder (EFT L 153 af 6.6.1989, s. 30)	
6. Rådets direktiv 90/118/EØF af 5. marts 1990 om godkendelse af racerene avlssvin til avlsbrug (EFT L 71 af 17.3.1990, s. 34)	
7. Rådets direktiv 90/119/EØF af 5. marts 1990 om godkendelse af hybridavlssvin til avlsbrug (EFT L 71 af 17.3.1990, s. 36)	
8. Rådets direktiv 90/427/EØF af 26. juni 1990 om zootekniske og genealogiske betingelser for samhandelen inden for Fællesskabet med enhovede dyr (EFT L 224 af 18.8.1990, s. 55)	
9. Rådets direktiv 90/428/EØF af 26. juni 1990 om samhandelen med enhovede dyr bestemt til konkurrencer og om fastsættelse af betingelserne for deltagelse i disse konkurrencer (EFT L 224 af 18.8.1990, s. 60)	
10. Rådets direktiv 91/174/EØF af 25. marts 1991 om de zootekniske og genealogiske betingelser for handel med racerene dyr og om ændring af direktiv 77/504/EØF og 90/425/EØF (EFT L 85 af 5.4.1991, s. 37)	
11. Rådets direktiv 94/28/EF af 23. juni 1994 om principperne for de zootekniske og genealogiske betingelser for import af dyr og deres sæd, æg og embryoner fra tredjelande og om ændring af direktiv 77/504/EØF om racerent avlsvæg (EFT L 178 af 12.7.1994, s. 66)	

B. GENNEMFØRELSESDORDNINGER

For så vidt angår dette appendiks, sker handel med levende dyr og animalske produkter mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz på samme betingelser, som gælder for handel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater.

Uden at bestemmelserne om zooteknisk kontrol i appendiks 5 og 6 i øvrigt tilsidesættes, forpligter de schweiziske myndigheder sig til at sørge for, at Schweiz i forbindelse med indførsel anvender de samme bestemmelser som dem, der er indeholdt i Rådets direktiv 94/28/EF.

I tilfælde af vanskeligheder indbringes sagen for Den Blandede Veterinærkomité efter anmodning fra en af parterne.«

BILAG V

Appendiks 5 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

»Appendiks 5

Levende dyr, sæd, æg og embryoner: grænsekontrol og gebyrer

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser – Traces-systemet

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
Kommissionens beslutning 2004/292/EF af 30. marts 2004 om anvendelse af Traces-systemet og om ændring af beslutning 92/486/EØF (EUT L 94 af 31.3.2004, s. 63)	<ol style="list-style-type: none"> 1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) 2. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401) 3. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10) 4. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import og transit af dyr fra tredjelande ad luftvejen (OITA; RS 916.443.12) 5. Bekendtgørelse af 27. august 2008 om import og transit af animalske produkter fra tredjelande ad luftvejen (OITPA; RS 916.443.13) 6. Bekendtgørelse fra DFI af 16. maj 2007 om kontrol med import og transit af dyr og animalske produkter (Ordonnance sur les contrôles OITE, RS 916.443.106) 7. Bekendtgørelse af 28. november 2014 om import, transit og eksport af selskabsdyr (OITE-AC; RS 916.443.14)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

Kommissionen integrerer i samarbejde med Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires Schweiz i Traces-systemet i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2004/292/EØF.

Hvis det er nødvendigt, fastsættes der overgangsforanstaltninger og supplerende foranstaltninger i Den Blandede Veterinærkomité.

KAPITEL II

Veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne i følgende retsakter:

Den Europæiske Union	Schweiz
1. Rådets direktiv 89/608/EØF af 21. november 1989 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af de veterinære og zootekniske bestemmelser (EFT L 351 af 2.12.1989, s. 34)	1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 57
2. Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EFT L 224 af 18.8.1990, s. 29)	2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)
	3. Bekendtgørelse fra DFI af 16. maj 2007 om kontrol med import og transit af dyr og animalske produkter (Ordonnance sur les contrôles OITE; RS 916.443.106)
	4. Bekendtgørelse af 28. november 2014 om import, transit og eksport af selskabsdyr (OITE-AC; RS 916.443.14)
	5. Forbunds bekendtgørelse af 30. oktober 1985 om honorarer modtaget af Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (Ordonnance sur les émoluments de l'OSAV; RS 916.472)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

I de i artikel 8 i direktiv 90/425/EØF omhandlede tilfælde sætter de kompetente myndigheder på bestemmelsesstedet sig straks i forbindelse med de kompetente myndigheder i afsendelseslandet. De træffer de nødvendige foranstaltninger og meddeler den kompetente myndighed i afsendelseslandet og Kommissionen, hvilken kontrol der er udført, hvilke aførelser der er truffet, samt begrundelsen for disse.

Gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 10, 11 og 16 i direktiv 89/608/EØF og i artikel 9 og 22 i direktiv 90/425/EØF sorteres under Den Blandede Veterinærkomité.

C. SÆRLIGE GENNEMFØRELSESBESTEMMELSER FOR DYR, DER SKAL TIL GRÆSNING I GRÆNSEOMRÅDER

1. Definitioner

Græsning: handling, som indebærer, at dyr føres til græsning i et grænseområde, der højst strækker sig 10 km fra grænsen, i forbindelse med forsendelse af dyr til en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller til Schweiz. I behørigt begrundede særlige tilfælde kan de kompetente myndigheder give tilladelse til, at græsning finder sted på et område, der strækker sig længere på hver side af grænsen mellem Schweiz og Unionen.

Græsning fra bedrift: græsning, hvor dyrene ved hver dags afslutning føres tilbage til deres oprindelsesbedrift i en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller i Schweiz

2. Hvad angår græsningen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz finder bestemmelserne i Kommissionens beslutning 2001/672/EF (*) anvendelse med de fornødne ændringer. Ved anvendelsen af dette bilag finder artikel 1 i beslutning 2001/672/EF dog anvendelse med følgende tilpasninger:

— »perioden fra 1. maj til 15. oktober« ændres til »kalenderåret«.

— For Schweiz er de i artikel 1 i beslutning 2001/672/EF omhandlede og i bilaget nævnte områder som følger:

SCHWEIZ

Kantonen Zürich

Kantonen Bern

Kantonen Luzern

Kantonen Uri

Kantonen Schwyz

Kantonen Obwalden

Kantonen Nidwalden

Kantonen Glarus

Kantonen Zug

Kantonen Fribourg

Kantonen Solothurn

Kantonen Basel-Stadt

Kantonen Basel-Landschaft

Kantonen Schaffhausen

Kantonen Appenzell Ausserrhoden

Kantonen Appenzell Innerrhoden

Kantonen Sankt Gallen

Kantonen Graubünden

Kantonen Aargau

Kantonen Thurgau

Kantonen Ticino

Kantonen Vaud

Kantonen Valais

Kantonen Neuchâtel

Kantonen Genève

Kantonen Jura.

I henhold til bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE, RS 916.401), særlig artikel 7 (registrering), og bekendtgørelse af 26. november 2011 om databasen over handelen med dyr (Ordonnance sur la BDTA; RS 916.404.1), særlig afsnit 2 (databasens indhold), tildeler Schweiz hvert græsningsareal en særlig registreringskode, som skal registreres i den nationale database over kvæg.

3. Hvad angår græsning mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz skal embedsdyrlægen i afsendelseslandet:
 - a) på datoen for udstedelse af certifikatet, dog senest inden for 24 timer inden datoen for dyrenes planlagte ankomst, via det i artikel 20 i direktiv 90/425/EØF omhandlede edb-system for forbindelserne mellem veterinærmyndighederne underrette den ansvarlige myndighed på bestemmelsesstedet (den lokale veterinærenhed) om afsendelsen af dyrene
 - b) undersøge dyrene inden for de sidste 48 timer inden deres afsendelse til græsning; dyrene skal være behørigt identificerede
 - c) udstede et certifikat efter modellen i punkt 9.
4. Dyrene skal i hele græsningsperioden forblive under toldkontrol.
5. Husdyrholderen skal:
 - a) ved en skriftlig erklæring acceptere at rette sig efter alle foranstaltninger, der træffes i henhold til dette bilag, og at rette sig efter andre lokalt fastsatte foranstaltninger på samme måde som enhver husdyrholder med oprindelse i en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller i Schweiz
 - b) betale de kontrolomkostninger, som anvendelsen af dette bilag giver anledning til
 - c) fuldt ud samarbejde ved gennemførelsen af told- og veterinærkontrol, der kræves af de officielle myndigheder i afsendelseslandet eller bestemmelseslandet.
6. Ved dyrenes tilbagevenden efter eller inden den planlagte græsningsperiodes ophør skal embedsdyrlægen i det land, hvor græsningsområdet befinder sig:
 - a) på datoen for udstedelse af certifikatet, dog senest inden for 24 timer inden datoen for dyrenes planlagte ankomst, via det i artikel 20 i direktiv 90/425/EØF omhandlede edb-system for forbindelserne mellem veterinærmyndighederne underrette den ansvarlige myndighed på bestemmelsesstedet (den lokale veterinærenhed) om afsendelsen af dyrene
 - b) undersøge dyrene inden for de sidste 48 timer inden deres afsendelse til græsning; dyrene skal være behørigt identificerede
 - c) udstede et certifikat efter modellen i punkt 9 nedenfor.
7. I tilfælde af sygdomsudbrud træffes de relevante foranstaltninger efter aftale mellem de ansvarlige veterinærmyndigheder. Disse myndigheder behandler spørgsmål vedrørende eventuelle omkostninger. Om nødvendigt høres Den Blandede Veterinærkomité.
8. Som undtagelse fra bestemmelserne om græsning i punkt 1-7 gælder følgende for græsning fra bedrift mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz:
 - a) Dyrene må ikke komme i kontakt med dyr fra en anden bedrift.
 - b) Husdyrholderen forpligter sig til at underrette den ansvarlige veterinærmyndighed om enhver kontakt mellem dyrene og dyr fra en anden bedrift.
 - c) Sundhedscertifikatet i punkt 9 nedenfor skal hvert kalenderår forelægges for de ansvarlige veterinærmyndigheder, når dyrene første gang indføres i en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller i Schweiz. Sundhedscertifikatet skal kunne forevises for de ansvarlige veterinærmyndigheder på forlangende.

- d) Bestemmelserne i punkt 2 og 3 finder kun anvendelse ved den første afsendelse i kalenderåret af dyrene til en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller til Schweiz.
- e) Bestemmelserne i punkt 6 finder ikke anvendelse.
- f) Husdyrholderen forpligter sig til at underrette de ansvarlige veterinærmyndigheder om græsningsperiodens ophør.
9. Model til sundhedscertifikat for kreaturer i forbindelse med græsning i grænseområder eller græsning fra bedrift og kreaturer, der vender tilbage fra græsning i grænseområder:

Model til sundhedscertifikat for kreaturer i forbindelse med græsning i grænseområder eller græsning fra bedrift og kreaturer, der vender tilbage fra græsning i grænseområder

DEN EUROPÆISKE UNION				Certifikat til brug ved samhandel inden for Unionen			
I.1. Afsender Navn Adresse Land				I.2. Certifikatets referencenr.		I.2.a. Lokalt referencenummer	
				I.3. Central kompetent myndighed			
				I.4. Lokal kompetent myndighed			
I.5. Modtager Navn Adresse Land				I.6. Tilhørende originale certifikater (nr.)		Ledsagedokumenter (nr.)	
				I.7. Forhandler Navn Godkendelsesnr.			
I.8. Oprindelsesland	ISO-kode	I.9. Oprindelsesregion	Kode	I.10. Bestemmelsesland	ISO-kode	I.11. Bestemmelsesregion	Kode
I.12. Oprindelsessted/fangstplads Bedrift ☐ Samlested ☐ Forhandlerens anlæg ☐ Godkendt organ ☐ 5 Sædbank ☐ 5 Godkendt akvakulturbedrift ☐ Embryonopsamlingsteam ☐ Virksomhed ☐ Andre ☐ Navn Godkendelsesnr. Adresse Postnr.				I.13. Bestemmelsessted Bedrift ☐ Samlested ☐ Forhandlerens anlæg ☐ Godkendt organ ☐ Sædbank ☐ Godkendt akvakulturbedrift ☐ Embryonopsamlingsteam ☐ Virksomhed ☐ Andre ☐ Navn Godkendelsesnr. Adresse Postnr.			
I.14. Indladningssted Postnr.				I.15. Dato og klokkeslæt for afgang			

Del I: Oplysninger om sendingen

DEN EUROPÆISKE UNION		Certifikat til brug ved samhandel inden for Unionen	
I.16. Transportmidler Fly ☐ Skib ☐ Togvogn ☐ Køretøj ☐ Andet ☐ Identifikation: Nummer/numre:		I.17. Transportør Navn Godkendelsesnr. Adresse Postnr. Medlemsstat	
I.21		I.20. Antal/mængde	I.22. Antal kolli
I.23. Identifikation af containeren og plommenr.			
I.25. Dyr attesteret som/produkter attesteret til: Græsningskifte ☐			
I.26. Transit gennem tredjeland ☐ Tredjeland ISO-kode Tredjeland ISO-kode Tredjeland ISO-kode Udgangssted Kode Indgangssted Grænsekontrolsted nr.		I.27. Transit gennem medlemsstater ☐ Medlemsstat ISO-kode Medlemsstat ISO-kode Medlemsstat ISO-kode	
I.28. Eksport ☐ Tredjeland ISO-kode Udgangssted Kode		I.29. Forventet transporttid	
I.30. Ruteplan Ja ☐ Nej ☐			
I.31. Identifikation af dyrene Varekode (HS-kode) Pasnummer			

DEN EUROPÆISKE UNION		2005/22/EF Græsning	
II. Sundhedsoplysninger		II.a. Certifikatets referencenr.	II.b. Lokalt referencenummer
A. Sundhedscertifikat for kreaturer i forbindelse med græsning i grænseområder eller græsning fra bedrift			
Undertegnede embedsdyrlæge attesterer herved, at hvert dyr i nedenfor angivne sending:			
A.1. stammer fra en oprindelsesbesætning og et område, der i overensstemmelse med EU-retten eller national lovgivning ikke er underkastet forbud eller restriktioner som følge af kvægsygdomme			
A.2. stammer fra en oprindelsesbesætning i en medlemsstat eller på en medlemsstats område:			
a) som har indført et overvågningssystem, der er godkendt i henhold til Kommissionens beslutning .../.../EF eller, for Schweiz' vedkommende, i henhold til aftalen mellem EF og Schweiz af 21. juni 1999 (bilag 11, appendiks 2, punkt 1)			
b) som officielt er anerkendt som værende fri for leukose, tuberkulose og brucellose			
A.3. er et avlsdyr ⁽³⁾ eller et brugsdyr ⁽¹⁾ , som:			
a) så vidt det har kunnet konstateres, har opholdt sig på oprindelsesbedriften i de seneste 30 dage eller, hvis dyrene er under 30 dage gamle, siden fødslen, og at ingen dyr, der er importeret fra tredjelande, er optaget på den pågældende bedrift i løbet af denne periode uden at blive isoleret fra alle andre dyr på bedriften			
b) i de seneste 30 dage ikke har været i kontakt med dyr fra besætninger, som ikke opfylder kravene i punkt 2.			
A.4. Ovennævnte dyr er blevet undersøgt den ... [indsæt dato] inden for de sidste 48 timer inden tidspunktet for deres planlagte afsendelse, og de viste ingen kliniske tegn på infektiøse eller smitsomme sygdomme.			
A.5. Oprindelsesbedriften og i givet fald det autoriserede samlested og det område, hvor de ligger, er ikke omfattet af forbud eller restriktioner, der skyldes kvægsygdomme, i overensstemmelse med EU-retten eller national lovgivning.			
A.6. Alle relevante bestemmelser i Rådets direktiv 64/432/EØF er overholdt.			
A.7. Dyrene opfylder kravene om supplerende garantier vedrørende infektion med smitsom bovin rhinotracheitis/vulvovaginitis infectiosa pustulosa, jf. Kommissionens beslutning 2004/558/EF, hvis bestemmelser finder anvendelse med de fornødne ændringer i overensstemmelse med aftalen mellem EF og Schweiz af 21. juni 1999.			
A.8. På kontroltidspunktet var ovennævnte dyr egnede til at blive transporteret som planlagt, jf. Rådets forordning (EF) nr. 1/2005.			
A.9. Dato for ankomst til græsningsarealet ⁽⁶⁾ ...			
A.10. Dato for planlagt afsendelse fra græsningsarealet: ...			
B. Sundhedscertifikat for kreaturer, der vender tilbage fra græsning i grænseområder (på eller inden det planlagte tidspunkt)			
B.1. Nedenfor angivne dyr [liste over dyrene ved tilbagevenden inden det planlagte tidspunkt ⁽³⁾ eller liste over de dyr, der er angivet i det oprindelige certifikat ⁽³⁾ ⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾] er blevet undersøgt den ... (datoen for indladning af dyrene eller 48 timer inden tidspunktet for deres afsendelse), og de viste ingen kliniske tegn på infektiøse eller smitsomme sygdomme.			
B.2. Græsningsområdet, som dyrene har opholdt sig i, er ikke omfattet af forbud eller begrænsninger i henhold til EU-retten eller national lovgivning på grund af en kvægsygdom, og frem for alt er der ikke konstateret noget tilfælde af tuberkulose, brucellose eller leukose i græsningsperioden.			
* Del A udfyldes ved afsendelse til græsning i grænseområder eller ved græsning fra bedrift, del B udfyldes ved tilbagevenden fra græsning i grænseområder.			

DEN EUROPÆISKE UNION		2005/22/EF Græsning	
II. Sundhedsoplysninger		II.a. Certifikatets referencenr.	II.b. Lokalt referencenummer
<p>(¹) De obligatoriske oplysninger i dette certifikat skal på datoen for udstedelse af certifikatet, dog senest inden for 24 timer inden datoen for dyrenes planlagte ankomst, indlæses i det edb-system for forbindelserne mellem veterinærmyndighederne, der er omhandlet i artikel 20 i direktiv 90/425/EØF.</p> <p>(²) Certifikatet er gyldigt i ti dage at regne fra datoen for sundhedskontrollen i Schweiz eller i oprindelsesmedlemsstaten. Er der tale om græsning fra bedrift, er certifikatet gyldigt i hele græsningsperioden.</p> <p>(³) Overstreges, hvis det ikke er relevant.</p> <p>(⁴) Er der tale om græsning fra bedrift, er certifikatet gyldigt i hele græsningsperioden.</p> <p>(⁵) Denne erklæring fritager ikke transportvirksomheder fra deres forpligtelser i henhold til gældende EU-bestemmelser, navnlig hvad angår dyrenes egnethed til transport.</p> <p>(⁶) Græsningsarealets registreringskode er anført i dette certifikats del I.13 (godkendelsesnummer).</p> <p>(⁷) Dyr, der i græsningsperioden af sundhedsmæssige årsager sendes tilbage til deres oprindelsesbedrift sammen med et sundhedscertifikat, skal slettes fra den oprindelige liste, hvorefter sidstnævnte skal valideres af embedsdyrlægen.</p> <p>(⁸) Nummeret på det sundhedscertifikat, der er anvendt ved flytningen af dyrene ind i græsningsområdet, anføres i dette certifikats del I.6.</p>			
<p>Embedsdyrlæge/officiel inspektør</p> <p>Navn (med blokbogstaver):</p> <p>Stilling og titel:</p> <p>Lokal veterinærenhed:</p> <p>Den lokale veterinærenheds nr.:</p> <p>Dato: Underskrift:</p> <p>Stempel:</p>			

(*) Kommissionens beslutning 2001/672/EF af 20. august 2001 om særlige regler for flytning af kreaturer, når de sættes på græs om sommeren i bjergområder (EFT L 235 af 4.9.2001, s. 23).

KAPITEL III

Betingelser for handelen mellem Den Europæiske Union og Schweiz

A. RETSFORSKRIFTER

I forbindelse med handelen med levende dyr samt sæd, æg og embryoner herfra og kvægs græsning i grænseområder mellem Den Europæiske Union og Schweiz anvendes de i dette bilag viste sundhedscertifikater, der er tilgængelige via Traces-systemet, i overensstemmelse med Kommissionens forordning (EF) nr. 599/2004 (*).

(*) Kommissionens forordning (EF) nr. 599/2004 af 30. marts 2004 om en model for certifikat og erklæring om kontrol i forbindelse med samhandel inden for Fællesskabet med dyr og animalske produkter (EUT L 94 af 31.3.2004, s. 44).

KAPITEL IV

Veterinærkontrol ved import af tredjelandsprodukter

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Kontrol med importen fra tredjelande foretages efter bestemmelserne i følgende retsakter:

Den Europæiske Union	Schweiz
1. Kommissionens forordning (EF) nr. 282/2004 af 18. februar 2004 om et dokument til anmeldelse og veterinærkontrol af dyr, der føres ind i Fællesskabet fra tredjelande (EUT L 49 af 19.2.2004, s. 11)	1. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)
2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerogvningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1)	2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import og transit af dyr fra tredjelande ad luftvejen (OITA; RS 916.443.12)
3. Rådets direktiv 91/496/EØF af 15. juli 1991 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for dyr, der føres ind i Fællesskabet fra tredjelande, og om ændring af direktiv 89/662/EØF, 90/425/EØF og 90/675/EØF (EFT L 268 af 24.9.1991, s. 56)	3. Bekendtgørelse af 27. august 2008 om import og transit af animalske produkter fra tredjelande ad luftvejen (OITPA; RS 916.443.13)
4. Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af β -agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 3)	4. Bekendtgørelse fra DFI af 16. maj 2007 om kontrol med import og transit af dyr og animalske produkter (Ordonnance sur les contrôles OITE, RS 916.443.106)
5. Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10)	5. Bekendtgørelse af 28. november 2014 om import, transit og eksport af selskabsdyr (OITE-AC; RS 916.443.14)
6. Kommissionens beslutning 97/794/EF af 12. november 1997 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 91/496/EØF for så vidt angår veterinærkontrol af levende dyr, der skal indføres fra tredjelande (EFT L 323 af 26.11.1997, s. 31)	6. Bekendtgørelse af 30. oktober 1985 om honorarer modtaget af Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (Ordonnance sur les émoluments de l'OSAV; RS 916.472)
7. Kommissionens beslutning 2007/275/EF af 17. april 2007 om lister over dyr og produkter, der skal underkastes kontrol ved grænsekontrolsteder i henhold til Rådets direktiv 91/496/EØF og 97/78/EF (EUT L 116 af 4.5.2007, s. 9).	7. Bekendtgørelse af 18. august 2004 om veterinærlægemidler (OMédV; RS 812.212.27).

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Med henblik på anvendelsen af artikel 6 i direktiv 91/496/EØF er der i bilag 1 til Kommissionens beslutning 2009/821/EF (*) opstillet en liste over grænsekontrolsteder i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er godkendt til at føre veterinærkontrol med levende dyr.

(*) *Kommissionens beslutning 2009/821/EF af 28. september 2009 om fastlæggelse af en liste over godkendte grænsekontrolsteder, af visse regler for den kontrol, der gennemføres af Kommissionens veterinær ekspertes, og af veterinærenhederne i Traces (EUT L 296 af 12.11.2009, s. 1).

2. Med henblik på gennemførelsen af artikel 6 i direktiv 91/496/EØF benyttes følgende grænsekontrolsteder for Schweiz:

Navn	Traces-kode	Type	Inspektionscenter	Godkendelsestype
Zürich lufthavn	CHZRH4	A	Center 3	O – Andre dyr (herunder dyr fra zoologiske haver) (*)
Genève lufthavn	CHGVA4	A	Center 2	O – Andre dyr (herunder dyr fra zoologiske haver) (*)

(*) Henvisning til de godkendelseskategorier, der er fastsat i Kommissionens beslutning 2009/821/EF.

Senere ændringer af listen over grænsekontrolstederne, inspektionscentrene og godkendelsestyperne sorteres under Den Blandede Veterinærkomité.

Gennemførelsen af kontrol på stedet sorteres under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 19 i direktiv 91/496/EØF og artikel 57 i lov om epizootier.

3. Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires og Den Europæiske Unions medlemsstater anvender de relevante betingelser for import i appendiks 3 til dette bilag samt gennemførelsesbestemmelserne.

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires kan vedtage strengere foranstaltninger og kræve supplerende garantier. Der føres konsultationer i Den Blandede Veterinærkomité, for at der kan findes passende løsninger.

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires og Den Europæiske Unions medlemsstater underretter hinanden om specifikke importbetingelser, der er fastsat på bilateralt plan, og som ikke er harmoniseret på EU-plan.

4. De grænsekontrolsteder i Den Europæiske Unions medlemsstater, som er omhandlet i denne dels punkt 1, gennemfører kontrollen af importen fra tredjelande med Schweiz som bestemmelsessted i henhold til bestemmelserne i dette kapitels del A.

5. De schweiziske grænsekontrolsteder, som er omhandlet i punkt 2, gennemfører kontrollen af importen fra tredjelande med Den Europæiske Unions medlemsstater som bestemmelsessted i henhold til dette kapitels del A.

KAPITEL V

Særlige bestemmelser

1. IDENTIFIKATION AF DYR

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Kontrol med importen fra tredjelande foretages efter bestemmelserne i følgende retsakter:

Den Europæiske Union	Schweiz
1. Rådets direktiv 2008/71/EF af 15. juli 2008 om identifikation og registrering af svin (EUT L 213 af 8.8.2008, s. 31)	1. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401), særlig artikel 7-15f (registrering og identifikation)
2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1760/2000 af 17. juli 2000 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 820/97 (EFT L 204 af 11.8.2000, s. 1)	2. Bekendtgørelse af 26. oktober 2011 om databasen over handelen med dyr (RS 916.404.1)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

- a) Anvendelsen af artikel 4, stk. 2, i direktiv 2008/71/EF sorterer under Den Blandede Veterinærkomité.
- b) Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 22 i forordning (EF) nr. 1760/2000 og artikel 57 i lov om epizootier samt artikel 1 i bekendtgørelsen af 23. oktober 2013 om koordinering af kontrol med landbrugsbedrifterne (OCCEA, RS 910.15).

2. DYREBESKYTTELSE

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
<p>1. Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter og om ændring af direktiv 64/432/EØF og 93/119/EF og forordning (EF) nr. 1255/97 (EUT L 3 af 5.1.2005, s. 1)</p> <p>2. Rådets forordning (EF) nr. 1255/97 af 25. juni 1997 om fællesskabskriterier for kontrolsteder og tilpasning af den ruteplan, der er omhandlet i direktiv 91/628/EØF (EFT L 174 af 2.7.1997, s. 1)</p>	<p>1. Forbundslov af 16. december 2005 om beskyttelse af dyr (LPA; RS 455), særlig artikel 15 og 15a (principper, internationale transporter af dyr)</p> <p>2. Bekendtgørelse af 23. april 2008 om beskyttelse af dyr (OPAn; RS 455.1), særlig artikel 169-176 (internationale transporter af dyr)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

- a) De schweiziske myndigheder forpligter sig til at overholde forordning (EF) nr. 1/2005 ved handel mellem Schweiz og EU og import fra tredjelande.
- b) I de i artikel 26 i forordning (EF) nr. 1/2005 omhandlede tilfælde sætter de kompetente myndigheder på bestemmelsesstedet sig straks i forbindelse med de kompetente myndigheder i afsenderlandet.
- c) Gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 10, 11 og 16 i Rådets direktiv 89/608/EØF sorterer under Den Blandede Veterinærkomité.
- d) Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 28 i forordning (EF) nr. 1/2005 og artikel 208 i bekendtgørelsen af 23. april 2008 om beskyttelse af dyr (OPAn; RS 455.1).
- e) I henhold til bestemmelserne i artikel 15a, stk. 3, i forbundslov af 16. december 2005 om beskyttelse af dyr (LPA; RS 455) kan transit af kvæg, får, geder, svin og heste og fjerkræ til slagtning kun finde sted med jernbane eller fly. Dette emne vil blive taget op til overvejelse i Den Blandede Veterinærkomité.

3. GEBYRER

1. Der opkræves intet gebyr for veterinærkontrol i forbindelse med samhandelen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz.
2. Hvad angår veterinærkontrollen med importen fra tredjelande, forpligter de schweiziske myndigheder sig til at opkræve de gebyrer, der er forbundet med den offentlige kontrol i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004.«

BILAG VI

Appendiks 6 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

»Appendiks 6

Animalske produkter

KAPITEL I

Sektorer med gensidig anerkendelse af ligestilling

»Animalske produkter til konsum«

Definitionerne i forordning (EF) nr. 853/2004 finder anvendelse med de fornødne ændringer.

Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

	Den Europæiske Unions eksport til Schweiz og Schweiz' eksport til Den Europæiske Union		
	Samhandelsbetingelser		Ligestilling
	Den Europæiske Union	Schweiz	
<i>Dyresundhed</i>			
1. Fersk kød, herunder hakket kød, forarbejdede kødvarer, kødprodukter, uforarbejdede fedtstoffer og afsmeltet fedt			
Tamhovdyr	Direktiv 64/432/EØF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
Tamdyr af hestefamilien	Direktiv 2002/99/EF (*) Forordning (EF) nr. 999/2001	Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	
2. Kød af opdrættet vildt, forarbejdede kødvarer, kødprodukter			
Opdrættede landpattedyr, bortset fra de ovenfor nævnte	Direktiv 64/432/EØF Direktiv 92/118/EØF (**) Direktiv 2002/99/EF Forordning (EF) nr. 999/2001	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	Ja
Opdrættede strudsefugle	Direktiv 92/118/EØF		Ja
Lagomorfer	Direktiv 2002/99/EF		

	Den Europæiske Unions eksport til Schweiz og Schweiz' eksport til Den Europæiske Union		
	Samhandelsbetingelser		Ligestilling
	Den Europæiske Union	Schweiz	
3. Kød af vildlevende vildt, forarbejdede kødvarer, kødprodukter			
Vildtlevende hovdyr	Direktiv 2002/99/EF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40)	Ja
Lagomorfer	Forordning (EF) nr. 999/2001	Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	
Andre landpattedyr			
Vildtlevende fuglevildt			
4. Fersk fjerkrækød, forarbejdede kødvarer, kødprodukter, fedtstoffer og afsmeltet fedt			
Fjerkræ	Direktiv 92/118/EØF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40)	Ja
	Direktiv 2002/99/EF	Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	
5. Maver, blærer og tarme			
Kvæg	Direktiv 64/432/EØF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
Får og geder	Direktiv 92/118/EØF	Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	
Svin	Direktiv 2002/99/EF		
	Forordning (EF) nr. 999/2001		
6. Ben og benprodukter			
Tamhovdyr	Direktiv 64/432/EØF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
Tamdyr af hestefamilien	Direktiv 92/118/EØF	Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	
Andre opdrættede eller vildtlevende landpattedyr	Direktiv 2002/99/EF		
	Forordning (EF) nr. 999/2001		
Fjerkræ, strudsefugle og vildtlevende fuglevildt			
7. Forarbejdede animalske proteiner, blod og blodprodukter			
Tamhovdyr	Direktiv 64/432/EØF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40)	Ja ⁽¹⁾
Tamdyr af hestefamilien	Direktiv 92/118/EØF	Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	
Andre opdrættede eller vildtlevende landpattedyr	Direktiv 2002/99/EF		
	Forordning (EF) nr. 999/2001		
Fjerkræ, strudsefugle og vildtlevende fuglevildt			

	Den Europæiske Unions eksport til Schweiz og Schweiz' eksport til Den Europæiske Union		
	Samhandelsbetingelser		Ligestilling
	Den Europæiske Union	Schweiz	
8. Gelatine og kollagen			
	Direktiv 2002/99/EF Forordning (EF) nr. 999/2001	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	Ja ⁽¹⁾
9. Mælk og mejeriprodukter			
	Direktiv 64/432/EØF Direktiv 2002/99/EF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	Ja
10. Æg og ægprodukter			
	Direktiv 2002/99/EF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	Ja
11. Fiskevarer, toskallede bløddyr, pighuder, sækdyr og havsnegle			
	Direktiv 2006/88/EF Direktiv 2002/99/EF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	Ja
12. Honning			
	Direktiv 92/118/EØF Direktiv 2002/99/EF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	Ja
13. Snegle og frølår			
	Direktiv 92/118/EØF Direktiv 2002/99/EF	Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40) Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	Ja

⁽¹⁾ Anerkendelse af ligheden af lovgivningerne på området for overvågning af transmissible spongiforme encephalopatis hos får og geder vil blive taget op til fornyet overvejelse i Den Blandede Veterinærkomité.

Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Unions eksport til Schweiz og Schweiz' eksport til Den Europæiske Union		
	Samhandelsbetingelser	Ligestilling
	Den Europæiske Union	Schweiz
<i>Folkesundhed</i>		
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatii (EFT L 147 af 31.5.2001, s. 1)	Forbundslov af 9. oktober 1992 om fødevarer og brugsgenstande (LDAI; RS 817.0) Bekendtgørelse af 23. april 2008 om beskyttelse af dyr (OPAn; RS 455.1)	Ja, på særlige betingelser
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 852/2004 af 29. april 2004 om fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004, s. 1)	Bekendtgørelse af 16. november 2011 om grunduddannelse, kompetencegivende uddannelse og efter- og videreuddannelse for personer, der er beskæftiget inden for den offentlige veterinærmyndighed (RS 916.402)	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004, s. 55)	Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401)	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 af 29. april 2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum (EUT L 139 af 30.4.2004, s. 206)	Bekendtgørelse af 23. november 2005 om primærproduktion (OPPr; RS 916.020) Bekendtgørelse af 23. november 2005 om slagting af dyr og kødkontrol (OabCV; RS 817.190)	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarer samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1)	Bekendtgørelse af 23. november 2005 om fødevarer og brugsgenstande (ODAIous; RS 817.02)	
Kommissionens forordning (EF) nr. 2073/2005 af 15. november 2005 om mikrobiologiske kriterier for fødevarer (EUT L 338 af 22.12.2005, s. 1)	Bekendtgørelse af 23. november 2005 fra DFI om gennemførelse af fødevarer (RS 817.025.21) Bekendtgørelse af 23. november 2005 fra DEFR om hygiejne i primærproduktionen (OHYPPr; RS 916.020.1) Bekendtgørelse af 23. november 2005 fra DFI om hygiejne (OHYG; RS 817.024.1) Bekendtgørelse af 23. november 2005 fra DFI om slagtehygiejne (OHYAb; RS 817.190.1) Bekendtgørelse af 23. november 2005 fra DFI om animalske fødevarer (RS 817.022.108)	

Den Europæiske Unions eksport til Schweiz og Schweiz' eksport til Den Europæiske Union		
	Samhandelsbetingelser	Ligestilling
Den Europæiske Union	Schweiz	
<p>Kommissionens forordning (EF) nr. 2074/2005 af 5. december 2005 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende visse produkter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 og vedrørende offentlig kontrol i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 og (EF) nr. 882/2004, om fravigelse fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 852/2004 og om ændring af forordning (EF) nr. 853/2004 og (EF) nr. 854/2004 (EUT L 338 af 22.12.2005, s. 27)</p> <p>Kommissionens forordning (EF) nr. 2075/2005 af 5. december 2005 om særlige bestemmelser om offentlig kontrol af trikiner i kød (EUT L 338 af 22.12.2005, s. 60)</p>		
<i>Dyrebeskyttelse</i>		
Rådets forordning (EF) nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet (EUT L 303 af 18.11.2009, s. 1)	<p>Forbundslov af 16. december 2005 om beskyttelse af dyr (OPAn; LPA 455)</p> <p>Bekendtgørelse af 23. april 2008 om beskyttelse af dyr (OPAn; RS 455.1)</p> <p>Bekendtgørelse fra OVF af 12. august 2010 om beskyttelse af dyr på slagtetidspunktet (OPAnAb; RS 455.110.2)</p> <p>Bekendtgørelse af 23. november 2005 om slagting af dyr og kødkontrol (OabCV; RS 817.190)</p>	Ja, på særlige betingelser
<p>(*) Rådets direktiv 2002/99/EF af 16. december 2002 om dyresundhedsbestemmelser for produktion, tilvirkning, distribution og indførsel af animalske produkter til konsum (EFT L 18 af 23.1.2003, s. 11).</p> <p>(**) Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser, som omhandlet i bilag A, kapitel I, i direktiv 89/662/EØF, og for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425/EØF (EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49).</p>		

Særlige betingelser

- 1) Handel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz med animalske produkter til konsum sker udelukkende på samme betingelser som for handel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater med animalske produkter bestemt til konsum, også hvad angår dyrebeskyttelse på aflivningstidspunktet. Produkterne ledsages i givet fald af den type sundhedscertifikater, der anvendes i forbindelse med samhandel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, eller som er fastsat i dette bilag og tilgængelige i Traces-systemet.
- 2) Schweiz opstiller i overensstemmelse med artikel 31 (registrering/godkendelse af virksomheder) i forordning (EF) nr. 882/2004 en liste over godkendte virksomheder.
- 3) For så vidt angår import anvender Schweiz de samme bestemmelser som dem, der anvendes på området på EU-plan.
- 4) Schweiz' kompetente myndigheder har ikke adgang til fritagelse fra trikinundersøgelsen, jf. artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2075/2005. Hvis Schweiz' kompetente myndigheder får adgang til denne fritagelse, forpligter de sig til ved skriftlig procedure til at indsende en liste til Kommissionen over de regioner, hvor trikinrisikoen hos tamsvin officielt anerkendes som værende ubetydelig. Den Europæiske Unions medlemsstater har en frist på tre måneder fra modtagelsen af denne liste til skriftligt at fremsætte deres kommentarer til Kommissionen. Hvis der ikke kommer indsigelse fra Kommissionen eller en af Den Europæiske Unions medlemsstater, anerkendes regionen som en region med ubetydelig trikinrisiko, og tamsvin fra den pågældende region fritages for trikinundersøgelse på slagtetidspunktet. Bestemmelserne i artikel 3, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2075/2005 finder derfor anvendelse med de fornødne ændringer.
- 5) De påvisningsmetoder, der er beskrevet i kapitel I og II i bilag I til forordning (EF) nr. 2075/2005 finder anvendelse i Schweiz i forbindelse med undersøgelser, der har til formål at påvise tilstedeværelsen af trikiner. Derimod finder trikinoskopiske undersøgelser, jf. kapitel III i bilag I til forordning (EF) nr. 2075/2005, ikke anvendelse.
- 6) Schweiz' kompetente myndigheder har adgang til fritagelse fra trikinundersøgelsen af slagtekroppe og kød af tamsvin, der er blevet holdt med henblik på opfedning og slagtning på små slagterier.

Denne bestemmelse anvendes indtil den 31. december 2016.

I medfør af bestemmelserne i artikel 8, stk. 3, i bekendtgørelsen fra DFI af 23. november 2005 om slagtehygiejne (OHyAb; RS 817.190.1) og artikel 9, stk. 8, i bekendtgørelse fra DFI af 23. november 2005 om animalske fødevarer (RS 817.022.108) forsynes disse slagtekroppe og kød af tamsvin, der er blevet holdt med henblik på opfedning og slagtning, og forarbejdede kødvarer, kødprodukter og forarbejdede kødprodukter heraf med et særligt sundhedsstempel i overensstemmelse med modellen i bilag 9, sidste stykke, til bekendtgørelse fra DFI af 23. november 2005 om slagtehygiejne. Handel med Den Europæiske Unions medlemsstater med disse produkter må ikke finde sted, jf. bestemmelserne i artikel 9a i bekendtgørelse fra DFI af 23. november 2005 om animalske fødevarer.

- 7) Handel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz med slagtekroppe og kød af tamsvin, der er blevet holdt med henblik på opfedning og slagtning, fra:

— bedrifter, der er anerkendt af de kompetente myndigheder i Den Europæiske Unions medlemsstater som trikinfri,

— regioner, hvor trikinrisikoen officielt er blevet anerkendt som værende ubetydelig,

i forbindelse med hvilke der ikke er blevet foretaget en trikinundersøgelse, jf. bestemmelserne i artikel 3 i forordning (EF) nr. 2075/2005, sker udelukkende på samme betingelser som for handel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater.

8) I henhold til bestemmelserne i artikel 2 i bekendtgørelsen om hygiejne (RS 817.024.1) kan Schweiz' kompetente myndigheder i særlige tilfælde foretage undtagelser fra artikel 8, 10 og 14 i nævnte bekendtgørelse:

a) for at opfylde behovene hos virksomheder i bjergområder i henhold til forbundslov af 6. oktober 2006 om regionalpolitik (RS 901.0) og bekendtgørelse af 28. november om regionalpolitik (RS 901.021).

Schweiz' kompetente myndigheder forpligter sig til at indberette disse tilpasninger skriftligt til Kommissionen. Denne indberetning skal:

- indeholde en detaljeret beskrivelse af de bestemmelser, som Schweiz' kompetente myndigheder vurderer, at det er nødvendigt at ændre, og ændringens art skal anføres
- give en beskrivelse af de pågældende fødevarer og virksomheder
- give en forklaring på, hvorfor ændringerne er foretaget (herunder i givet fald resumere risikoen og påpege enhver foranstaltning, der skal iværksættes for at sikre, at ændringen ikke bringer målsætningerne for bekendtgørelsen om hygiejne (OHyg; RS 817.024.1) i fare
- formidle alle andre relevante oplysninger.

Kommissionen og Den Europæiske Unions medlemsstater har en frist på tre måneder at regne fra modtagelsen af indberetningen til at fremsætte deres bemærkninger skriftligt. Om nødvendigt holdes der møde i Den Blandede Veterinærkomité.

b) i forbindelse med fremstilling af fødevarer med traditionelle karakteristika.

Schweiz' kompetente myndigheder forpligter sig til at indberette tilpasninger skriftligt til Kommissionen, senest 12 måneder efter at der er opnået individuel eller generel fritagelse. Indberetningen skal indeholde:

- en kort beskrivelse af de ændrede krav
- en beskrivelse af de pågældende fødevarer og virksomheder
- alle andre relevante oplysninger.

9) Kommissionen orienterer Schweiz om de fravigelser og ændringer, der finder anvendelse i Den Europæiske Unions medlemsstater i henhold til artikel 13 i forordning (EF) nr. 852/2004, artikel 10 i forordning (EF) nr. 853/2004, artikel 13 i forordning (EF) nr. 854/2003 og artikel 7 i forordning (EF) nr. 2074/2005.

10) I overensstemmelse med artikel 179d i bekendtgørelse om epizootier og artikel 4 i bekendtgørelse om animalske fødevarer sørger Schweiz for at fjerne specificeret risikomateriale fra fødevare- og foderkæden. På listen over specificeret risikomateriale, der fjernes hos kvæg, står bl.a. rygsøjlen på dyr på over 30 måneder, tonsiller, tarmene fra duodenum til rektum og mesenterium fra dyr uanset alder.

11) EU-referencelaboratorier for restkoncentrationer af veterinærlægemidler og forurenende stoffer i animalske fødevarer:

- a) For restkoncentrationer som anført i gruppe A 1), 2), 3), 4), gruppe B 2) d), og gruppe B, 3) d), i bilag I til direktiv 96/23/EF (*):

RIKILT – Institute of Food Safety, en afdeling af Wageningen UR

P.O.Box 230

6700 AE Wageningen

Nederlandene

- b) For restkoncentrationer som anført i gruppe B 1), og B 3) e), i bilag I til direktiv 96/23/EF og for carbadox og olaquinox:

Laboratoire d'étude et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants

ANSES – Laboratoire de Fougères

35306 Fougères cedex

Frankrig

- c) For restkoncentrationer som anført i gruppe A 5), og gruppe B 2) a), b) og e), i bilag I til direktiv 96/23/EF:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit

Diedersdorfer Weg 1

12277 Berlin

Tyskland

- d) For restkoncentrationer som anført i bilag I, gruppe B, nr. 3), litra c), til direktiv 96/23/EF:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

Viale Regina Elena, 299

00161 Rom

Italien

Schweiz afholder de udgifter, som påhviler landet til de foranstaltninger, som følger af disse udpegninger. Laboratoriets funktioner og opgaver er beskrevet i afsnit III i og bilag VII til forordning (EF) nr. 882/2004.

- 12) Indtil der er foretaget en tilnærmelse imellem EU-lovgivningen og den schweiziske lovgivning, hvad angår eksport til Den Europæiske Union, sikrer Schweiz overholdelse af nedennævnte retsakter og gennemførelsesbestemmelserne hertil:

1. Rådets forordning (EØF) nr. 315/93 af 8. februar 1993 om fællesskabsprocedurer for forurenende stoffer i levnedsmidler (EFT L 37 af 13.2.1993, s. 1).

(*) Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10).

2. Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 872/2012 af 1. oktober 2012 om vedtagelse af listen over aromastoffer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2232/96, om indsættelse af listen i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1334/2008 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 1565/2000 og Kommissionens afgørelse 1999/217/EF (EUT L 267 af 2.10.2012, s. 1).
3. Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af beta-agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 3).
4. Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10).
5. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/2/EF af 22. februar 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er behandlet med ioniserende stråling (EFT L 66 af 13.3.1999, s. 16).
6. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/3/EF af 22. februar 1999 om opstilling af en fællesskabsliste over levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er behandlet med ioniserende stråling (EFT L 66 af 13.3.1999, s. 24).
7. Kommissionens beslutning 2002/840/EF af 23. oktober 2002 om listen over anlæg i tredjelande, der er godkendt til at bestråle fødevarer (EFT L 287 af 25.10.2002, s. 40).
8. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2065/2003 af 10. november 2003 om røgaromaer, som anvendes eller er bestemt til anvendelse i eller på fødevarer (EUT L 309 af 26.11.2003, s. 1).
9. Kommissionens forordning (EF) nr. 1881/2006 af 19. december 2006 om fastsættelse af grænseværdier for bestemte forurenende stoffer i fødevarer (EUT L 364 af 20.12.2006, s. 5).
10. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1332/2008 af 16. december 2008 om fødevarerenszymer og om ændring af Rådets direktiv 83/417/EØF, Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999, direktiv 2000/13/EF, Rådets direktiv 2001/112/EF og forordning (EF) nr. 258/97 (EUT L 354 af 31.12.2008, s. 7).
11. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 af 16. december 2008 om fødevarerilsætningsstoffer (EUT L 354 af 31.12.2008, s. 16).
12. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1334/2008 af 16. december 2008 om aromaer og visse fødevarer ingredienser med aromagivende egenskaber til anvendelse i og på fødevarer og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91, forordning (EF) nr. 2232/96, forordning (EF) nr. 110/2008 og direktiv 2000/13/EF (EUT L 354 af 31.12.2008, s. 34).
13. Kommissionens forordning (EU) nr. 231/2012 af 9. marts 2012 om specifikationer for fødevarerilsætningsstoffer opført i bilag II og III til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 (EUT L 83 af 22.3.2012, s. 1).
14. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/32/EF af 23. april 2009 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ekstraktionsmidler anvendt ved fremstilling af fødevarer og fødevarer ingredienser (EUT L 141 af 6.6.2009, s. 3).
15. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 470/2009 af 6. maj 2009 om fællesskabsprocedurer for fastsættelse af grænseværdier for restkoncentrationer af farmakologisk virksomme stoffer i animalske fødevarer, om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/82/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 (EUT L 152 af 16.6.2009, s. 11).

»Animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum«

Den Europæiske Unions eksport til Schweiz og Schweiz' eksport til Den Europæiske Union

Samhandelsbetingelser		Ligestilling
Den Europæiske Union (*)	Schweiz (*)	
(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.		
1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatis (EFT L 147 af 31.5.2001, s. 1) 2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 af 21. oktober 2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1774/2002 (forordningen om animalske biprodukter) (EUT L 300 af 14.11.2009, s. 1) 3. Kommissionens forordning (EU) nr. 142/2011 af 25. februar 2011 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om gennemførelse af Rådets direktiv 97/78/EF for så vidt angår visse prøver og genstande, der er fritaget for veterinærkontrol ved grænsen som omhandlet i samme direktiv (EUT L 54 af 26.2.2011, s. 1)	1. Bekendtgørelse af 23. november 2005 om slagtning af dyr og kødkontrol (OabCV; RS 817.190) 2. Bekendtgørelse fra DFI af 23. november 2005 om slagtehygiejne (OhyAb; RS 817.190.1) 3. Bekendtgørelse af 27. juni 1995 om epizootier (OFE; RS 916.401) 4. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10) 5. Bekendtgørelse af 25. maj 2011 om bortskaffelse af animalske biprodukter (OESPA; RS 916.441.22)	Ja, på særlige betingelser

Særlige betingelser

I forbindelse med import anvender Schweiz i overensstemmelse med artikel 41 og 42 i forordning (EF) nr. 1069/2009 bestemmelserne i artikel 25-28, 30 og 31 og bilag XIV og XV (certifikater) i forordning (EU) nr. 142/2011.

Samhandel med kategori 1- og kategori 2-materiale er omfattet af artikel 48 i forordning (EF) nr. 1069/2009.

Kategori 3-materiale, der handles mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz, skal i henhold til artikel 17 i forordning (EU) nr. 142/2011 og artikel 21 og 48 i forordning (EF) nr. 1069/2009 ledsages af de i kapitel III i bilag VIII til forordning (EU) nr. 142/2011 omhandlede handelsdokumenter og sundhedscertifikater.

Schweiz opstiller i overensstemmelse med afsnit II, kapitel I, afdeling 2 i forordning (EF) nr. 1069/2009 og kapitel IV i og bilag IX til forordning (EU) nr. 142/2011 en liste over relevante schweiziske virksomheder.

KAPITEL II

Andre sektorer end dem, der er omfattet af kapitel I

Den Europæiske Unions eksport til Schweiz og Schweiz' eksport til Den Europæiske Union

Denne eksport foregår på de betingelser, der er fastsat for samhandelen inden for EU. De kompetente myndigheder udsteder således i givet fald et certifikat, der bekræfter overholdelsen af disse betingelser, og som skal ledsage partierne.

Standardcertifikaterne drøftes om nødvendigt i Den Blandede Veterinærkomité.»

BILAG VII

Appendiks 7 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

»Appendiks 7

Kompetente myndigheder

DEL A

Schweiz

Kontrollen på sundheds- og veterinærområdet varetages dels af de enkelte kantoners tjenestegrene, dels af Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires' tjenestegrene. Følgende bestemmelser gælder:

- Ved eksport til EU er kantonerne ansvarlige for kontrol af produktionsforhold og -betingelser, herunder gennemførelse af den foreskrevne inspektion og udstedelse af sundhedscertifikater, der bekræfter, at de aftalte normer og betingelser er opfyldt.
- Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires er ansvarlig for den overordnede samordning, revision af kontrolordningerne og fastsættelse af de fornødne bestemmelser til at sikre ensartet anvendelse af normer og betingelser på det schweiziske marked. Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires er også ansvarlig i forbindelse med import af animalske fødevarer og andre animalske produkter fra tredjelande. Endelig fastsætter Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires tilladelser for eksport af animalske biprodukter i kategori 1 og 2 til EU.

DEL B

Den Europæiske Union

EU-kontrollen varetages dels af de nationale tjenester i de enkelte af Den Europæiske Unions medlemsstater, dels af Europa-Kommissionen. Følgende bestemmelser gælder:

- Ved eksport til Schweiz er Den Europæiske Unions medlemsstater ansvarlige for kontrol af produktionsforhold og -betingelser, herunder gennemførelse af den foreskrevne inspektion og udstedelse af sundhedscertifikater, der bekræfter, at de aftalte normer og betingelser er opfyldt.
- Europa-Kommissionen er ansvarlig for den overordnede samordning, revision af kontrolordningerne og fastsættelse af de fornødne bestemmelser til at sikre ensartet anvendelse af normer og betingelser på det indre marked.«

————

BILAG VIII

Appendiks 10 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

»Appendiks 10

Animalske produkter: grænsekontrol og gebyrer

KAPITEL I

Generelle bestemmelser

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Den Europæiske Union	Schweiz
<p>1. Kommissionens beslutning 2004/292/EF af 30. marts 2004 om anvendelse af Traces-systemet og om ændring af beslutning 92/486/EØF (EUT L 94 af 31.3.2004, s. 63)</p> <p>2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed (EFT L 31 af 1.2.2002, s. 1)</p>	<p>1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 57</p> <p>2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)</p> <p>3. Bekendtgørelse af 27. august 2008 om import og transit af animalske produkter fra tredjelande ad luftvejen (OITPA; RS 916.443.13)</p> <p>4. Bekendtgørelse fra DFI af 16. maj 2007 om kontrol med import og transit af dyr og animalske produkter (Ordonnance sur les contrôles OITE, RS 916.443.106)</p> <p>5. Bekendtgørelse af 30. oktober 1985 om honorarer modtaget af Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (Ordonnance sur les émoluments de l'OSAV; RS 916.472)</p>

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Kommissionen integrerer i samarbejde med Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires Schweiz i Traces-systemet i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2004/292/EØF.
2. Kommissionen integrerer i samarbejde med Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires Schweiz i det i artikel 50 i forordning (EF) nr. 178/2002 omhandlede hurtige varslingssystem for så vidt angår bestemmelserne vedrørende afvisning af animalske produkter ved grænserne.

I de tilfælde hvor et parti, en container eller ladning fødevarer eller foder af en kompetent myndighed afvises ved et EU-/Schweiz-grænsekontrolsted, underretter Kommissionen straks Schweiz.

Schweiz underretter straks Kommissionen om enhver form for afvisning på grund af en direkte eller indirekte sundhedsrisiko for mennesker af et parti, en container eller ladning fødevarer eller foder ved et schweizisk grænsekontrolsted iværksat af en kompetent myndighed og overholder de i artikel 52 i forordning (EF) nr. 178/2002 omhandlede regler om tavshedspligt.

De særlige foranstaltninger, der er forbundet med denne deltagelse, fastsættes i Den Blandede Veterinærkomité.

KAPITEL II

Veterinærkontrol i samhandelen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

Veterinærkontrol i samhandelen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz gennemføres i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

Den Europæiske Union	Schweiz
1. Rådets direktiv 89/608/EØF af 21. november 1989 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af de veterinære og zootekniske bestemmelser (EFT L 351 af 2.12.1989, s. 34)	1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 57
2. Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 13)	2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)
3. Rådets direktiv 2002/99/EF af 16. december 2002 om dyresundhedsbestemmelser for produktion, tilvirkning, distribution og indførsel af animalske produkter til konsum (EFT L 18 af 23.1.2003, s. 11)	3. Bekendtgørelse af 27. august 2008 om import og transit af animalske produkter fra tredjelande ad luftvejen (OITPA; RS 916.443.13)
	4. Bekendtgørelse fra DFI af 16. maj 2007 om kontrol med import og transit af dyr og animalske produkter (Ordonnance sur les contrôles OITE, RS 916.443.106)
	5. Bekendtgørelse af 28. november 2014 om import, transit og eksport af selskabsdyr (OITE-AC; RS 916.443.14)
	6. Bekendtgørelse af 30. oktober 1985 om honorarer modtaget af Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (Ordonnance sur les émoluments de l'OSAV; RS 916.472)

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

I de i artikel 8 i direktiv 89/662/EØF omhandlede tilfælde sætter de kompetente myndigheder på bestemmelsesstedet sig straks i forbindelse med de kompetente myndigheder i afsendelseslandet. De træffer de nødvendige foranstaltninger og meddeler den kompetente myndighed i afsendelseslandet og Kommissionen, hvilken kontrol der er udført, hvilke afgørelser der er truffet, samt begrundelsen for disse.

Gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 10, 11 og 16 i direktiv 89/608/EØF og i artikel 9 og 16 i direktiv 89/662/EØF sorterer under Den Blandede Veterinærkomité.

KAPITEL III

Veterinærkontrol ved import fra tredjelande

A. RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som senest ændret.

Kontrol med importen fra tredjelande foretages efter følgende bestemmelser:

Den Europæiske Union	Schweiz
1. Kommissionens forordning (EF) nr. 136/2004 af 22. januar 2004 om procedurer for EF-grænsekontrolstedernes veterinærkontrol af tredjelandsprodukter (EUT L 21 af 28.1.2004, s. 11)	1. Lov af 1. juli 1966 om epizootier (LFE; RS 916.40), særlig artikel 57
2. Kommissionens forordning (EF) nr. 206/2009 af 5. marts 2009 om indførsel til Fællesskabet af sendinger af animalske produkter til eget forbrug og om ændring af forordning (EF) nr. 136/2004 (EUT L 77 af 24.3.2009, s. 1)	2. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)
3. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 af 29. april 2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum (EUT L 139 af 30.4.2004, s. 206)	3. Bekendtgørelse af 27. august 2008 om import og transit af animalske produkter fra tredjelande ad luftvejen (OITPA; RS 916.443.13)
4. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1)	4. Bekendtgørelse fra DFI af 16. maj 2007 om kontrol med import og transit af dyr og animalske produkter (Ordonnance sur les contrôles OITE, RS 916.443.106)
5. Rådets direktiv 89/608/EØF af 21. november 1989 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af de veterinære og zootekniske bestemmelser (EFT L 351 af 2.12.1989, s. 34)	5. Bekendtgørelse af 28. november 2014 om import, transit og eksport af selskabsdyr (OITE-AC; RS 916.443.14)
6. Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af β -agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 3)	6. Bekendtgørelse af 30. oktober 1985 om honorarer modtaget af Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (Ordonnance sur les émoluments de l'OSAV; RS 916.472)
7. Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10)	7. Lov af 9. oktober 1992 om fødevarer (LDAI; RS 817.0)
8. Rådets direktiv 97/78/EF af 18. december 1997 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for tredjelandsprodukter, der føres ind i Fællesskabet (EFT L 24 af 30.1.1998, s. 9)	8. Bekendtgørelse af 23. november 2005 om fødevarer og brugsgenstande (ODAI-IOUs, RS 817.02)
9. Kommissionens beslutning 2002/657/EF af 12. august 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 96/23/EF for så vidt angår analysemetoders ydeevne og fortolkning af resultater (EFT L 221 af 17.8.2002, s. 8)	9. Bekendtgørelse af 23. november 2005 om gennemførelse af fødevarerlovgivningen (RS 817.025.21)
10. Rådets direktiv 2002/99/EF af 16. december 2002 om dyresundhedsbestemmelser for produktion, tilvirkning, distribution og indførsel af animalske produkter til konsum (EFT L 18 af 23.1.2003, s. 11)	10. Bekendtgørelse fra DFI af 26. juni 1995 om fremmede stoffer og om ingredienser i levnedsmidler (OSEC; RS 817.021.23)
11. Kommissionens beslutning 2005/34/EF af 11. januar 2005 om harmoniserede standarder for analyse af animalske produkter, som indføres fra tredjelande, for visse restkoncentrationer (EUT L 16 af 20.1.2005, s. 61)	
12. Kommissionens beslutning 2007/275/EF af 17. april 2007 om lister over dyr og produkter, der skal underkastes kontrol ved grænsekontrolsteder i henhold til Rådets direktiv 91/496/EØF og 97/78/EF (EUT L 116 af 4.5.2007, s. 9)	

B. GENNEMFØRELSESORDNINGER

1. Med henblik på anvendelsen af artikel 6 i direktiv 97/78/EF benyttes følgende grænsekontrolsteder i Den Europæiske Unions medlemsstater: de grænsekontrolsteder, der er godkendt til at føre veterinærkontrol med animalske produkter, og som er opført i bilaget til Kommissionens beslutning 2009/821/EF.
2. Med henblik på gennemførelsen af artikel 6 i direktiv 97/78/EF benyttes følgende grænsekontrolsteder for Schweiz:

Navn	Traces-kode	Type	Inspektionscenter	Godkendelsestype
Zürich lufthavn	CHZRH4	A	Center 1 Center 2	NHC (*) HC(2) (*)
Genève lufthavn	CHGVA4	A	Center 2	HC(2), NHC (*)
(*) Henvisning til de godkendelseskategorier, der er fastsat i Kommissionens beslutning 2009/821/EF.				

Senere ændringer af listen over grænsekontrolstederne, inspektionscentrene og godkendelsestyperne sorterer under Den Blandede Veterinærkomité.

Gennemførelsen af kontrol på stedet sorterer under Den Blandede Veterinærkomité, jf. navnlig artikel 45 i forordning (EF) nr. 882/2004 og artikel 57 i lov om epizootier.

KAPITEL IV

Sundhedsmæssige betingelser og kontrolbetingelser for samhandel mellem Den Europæiske Union og Schweiz

I sektorer med gensidig anerkendelse af ligestilling sker handel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz med animalske produkter på samme betingelser som for handel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Produkterne ledsages i givet fald af den type sundhedscertifikater, der anvendes i forbindelse med samhandel mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, eller som er fastsat i dette bilag og tilgængelige i Traces-systemet.

I andre sektorer anvendes de sundhedsmæssige betingelser, der er fastsat i kapitel II i appendiks 6 fortsat.

KAPITEL V

Sundhedsmæssige betingelser og kontrolbetingelser for import fra tredjelande

I. DEN EUROPÆISKE UNION – RETSFORSKRIFTER (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

A. Folkesundhedsforanstaltninger

1. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/32/EF af 23. april 2009 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ekstraktionsmidler anvendt ved fremstilling af fødevarer og fødevaringredienser (EUT L 141 af 6.6.2009, s. 3).
2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1334/2008 af 16. december 2008 om aromaer og visse fødevaringredienser med aromagivende egenskaber til anvendelse i og på fødevarer og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1601/91, forordning (EF) nr. 2232/96, forordning (EF) nr. 110/2008 og direktiv 2000/13/EF (EUT L 354 af 31.12.2008, s. 34).
3. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 470/2009 af 6. maj 2009 om fællesskabsprocedurer for fastsættelse af grænseværdier for restkoncentrationer af farmakologisk virksomme stoffer i animalske fødevarer, om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/82/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 (EUT L 152 af 16.6.2009, s. 11).

4. Rådets forordning (EØF) nr. 315/93 af 8. februar 1993 om fællesskabsprocedurer for forurenende stoffer i levnedsmidler (EFT L 37 af 13.2.1993, s. 1).
5. Kommissionens direktiv 95/45/EF af 26. juli 1995 om specifikke renhedskriterier for farvestoffer til brug i levnedsmidler (EFT L 226 af 22.9.1995, s. 1).
6. Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyrostatisk virkning og af beta-agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 3).
7. Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF (EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10).
8. Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 872/2012 af 1. oktober 2012 om vedtagelse af listen over aromastoffer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2232/96, om indsættelse af listen i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1334/2008 og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 1565/2000 og Kommissionens afgørelse 1999/217/EF (EUT L 267 af 2.10.2012, s. 1).
9. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/2/EF af 22. februar 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er behandlet med ioniserende stråling (EFT L 66 af 13.3.1999, s. 16).
10. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/3/EF af 22. februar 1999 om opstilling af en fællesskabsliste over levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er behandlet med ioniserende stråling (EFT L 66 af 13.3.1999, s. 24).
11. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatiser (EFT L 147 af 31.5.2001, s. 1).
12. Kommissionens beslutning 2002/840/EF af 23. oktober 2002 om listen over anlæg i tredjelande, der er godkendt til at bestråle fødevarer (EFT L 287 af 25.10.2002, s. 40).
13. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2160/2003 af 17. november 2003 om bekæmpelse af salmonella og andre bestemte fødevarerborne zoonotiske agenser (EUT L 325 af 12.12.2003, s. 1).
14. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2065/2003 af 10. november 2003 om røgaromaer, som anvendes eller er bestemt til anvendelse i eller på fødevarer (EUT L 309 af 26.11.2003, s. 1).
15. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/41/EF af 21. april 2004 om ophævelse af visse direktiver om levnedsmiddelhygiejne og sundhedsbetingelser for produktion og afsætning af visse animalske produkter til konsum og om ændring af Rådets direktiv 89/662/EØF og 92/118/EØF og Rådets afgørelse 95/408/EF (EUT L 157 af 30.4.2004, s. 33).
16. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004, s. 55).
17. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 af 29. april 2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum (EUT L 139 af 30.4.2004, s. 206).
18. Kommissionens beslutning 2005/34/EF af 11. januar 2005 om harmoniserede standarder for analyse af animalske produkter, som indføres fra tredjelande, for visse restkoncentrationer (EUT L 16 af 20.1.2005, s. 61).

19. Kommissionens forordning (EF) nr. 401/2006 af 23. februar 2006 om prøveudtagnings- og analysemetoder til offentlig kontrol af indholdet af mykotoksiner i fødevarer (EUT L 70 af 9.3.2006, s. 12).
20. Kommissionens forordning (EF) nr. 1881/2006 af 19. december 2006 om fastsættelse af grænseværdier for bestemte forurenende stoffer i fødevarer (EUT L 364 af 20.12.2006, s. 5).
21. Kommissionens forordning (EU) nr. 252/2012 af 21. marts 2012 om prøveudtagnings- og analysemetoder til offentlig kontrol af indholdet af dioxiner, dioxinlignende PCB'er og ikkedioxinlignende PCB'er i visse fødevarer og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1883/2006 (EUT L 84 af 23.3.2012, s. 1).
22. Kommissionens forordning (EF) nr. 333/2007 af 28. marts 2007 om prøveudtagnings- og analysemetoder til offentlig kontrol af indholdet af bly, cadmium, kviksølv, uorganisk tin, 3-MCPD og polycykliske aromatiske hydrocarboner i fødevarer (EUT L 88 af 29.3.2007, s. 29).

B. Dyresundhedsmæssige regler

1. Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser, som omhandlet i bilag A, kapitel I, i direktiv 89/662/EØF, og for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425/EØF (EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49).
2. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatiser (EFT L 147 af 31.5.2001, s. 1).
3. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 af 21. oktober 2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1774/2002 (EUT L 300 af 14.11.2009, s. 1).
4. Kommissionens forordning (EU) nr. 142/2011 af 25. februar 2011 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om gennemførelse af Rådets direktiv 97/78/EF for så vidt angår visse prøver og genstande, der er fritaget for veterinærkontrol ved grænsen som omhandlet i samme direktiv (EUT L 54 af 26.2.2011, s. 1).
5. Rådets direktiv 2002/99/EF af 16. december 2002 om dyresundhedsbestemmelser for produktion, tilvirkning, distribution og indførsel af animalske produkter til konsum (EFT L 018 af 23.1.2003, s. 11).
6. Rådets direktiv 2006/88/EF af 24. oktober 2006 om dyresundhedsbestemmelser for akvakulturdyr og produkter deraf og om forebyggelse og bekæmpelse af visse sygdomme hos vanddyr (EUT L 328 af 24.11.2006, s. 14).

C. Andre særlige bestemmelser (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

1. Interimsaftale om handel og toldunion mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Republikken San Marino — Fælleserklæring – Erklæring fra Fællesskabet (EFT L 359 af 9.12.1992, s. 14).
2. Rådets og Kommissionens afgørelse 94/1/EF, EKSF af 13. december 1993 om indgåelse af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde mellem De Europæiske Fællesskaber, deres medlemsstater og Republikken Finland, Republikken Island, Fyrstendømmet Liechtenstein, Kongeriget Norge, Det Schweiziske Edsforbund, Kongeriget Sverige og Republikken Østrig (EFT L 1 af 3.1.1994, s. 1).

3. Rådets afgørelse 97/132/EF af 17. december 1996 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og New Zealand om sundhedsmæssige foranstaltninger i samhandelen med levende dyr og animalske produkter (EFT L 57 af 26.2.1997, s. 4).
4. Rådets afgørelse 97/345/EF af 17. februar 1997 om indgåelse af tillægsprotokollen om veterinære spørgsmål til aftalen i form af brevveksling mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Fyrstendømmet Andorra (EFT L 148 af 6.6.1997, s. 15).
5. Rådets afgørelse 98/258/EF af 16. marts 1998 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Stater om sundhedsforanstaltninger til beskyttelse af folke- og dyresundheden i samhandelen med levende dyr og animalske produkter (EFT L 118 af 21.4.1998, s. 1).
6. Rådets afgørelse 98/504/EF af 29. juni 1998 om indgåelse af interimsaftalen om samhandel og handelsrelaterede anliggender mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og De Forenede Mexicanske Stater på den anden side (EFT L 226 af 13.8.1998, s. 24).
7. Rådets afgørelse 1999/201/EF af 14. december 1998 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Canadas regering om sundhedsforanstaltninger til beskyttelse af folke- og dyresundheden i samhandelen med levende dyr og animalske produkter (EFT L 71 af 18.3.1999, s. 1).
8. Rådets afgørelse 1999/778/EF af 15. november 1999 om indgåelse af en tillægsprotokol om veterinærspørgsmål til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Danmarks regering og Færøernes landsstyre på den anden side (EFT L 305 af 30.11.1999, s. 25).
9. Tillægsprotokol 1999/1130/EF om veterinærspørgsmål til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Danmarks regering og Færøernes landsstyre på den anden side (EFT L 305 af 30.11.1999, p. 26).
10. Rådets afgørelse 2002/979/EF af 18. november 2002 om undertegnelse af og midlertidig anvendelse af visse bestemmelser i aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Republikken Chile på den anden side (EFT L 352 af 30.12.2002, s. 1).

2. Schweiz – retsforskrifter (*)

(*) Alle henvisninger til retsakter skal, medmindre andet er anført, forstås som henvisninger til den pågældende retsakt som ændret frem til den 31. december 2014.

- A. Bekendtgørelse af 18. april 2007 om import, transit og eksport af dyr og animalske produkter (OITE; RS 916.443.10)
- B. Bekendtgørelse af 27. august 2008 om import og transit af animalske produkter fra tredjelande ad luftvejen (OITPA; RS 916.443.13).

3. Gennemførelsesordninger

- A. Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires og Den Europæiske Unions medlemsstater overholder de relevante bestemmelser om import, der er fastsat i de retsakter, der nævnt i kapitel I i dette appendiks, gennemførelsesbestemmelserne og listerne over virksomheder, hvorfra der kan tillades import. Denne forpligtelse finder anvendelse på alle relevante retsakter uanset vedtagelsesdato.

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires kan vedtage strengere foranstaltninger og kræve supplerende garantier. Der føres konsultationer i Den Blandede Veterinærkomité, for at der kan findes passende løsninger.

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires og Den Europæiske Unions medlemsstater underretter hinanden om specifikke importbetingelser, der er fastsat på bilateralt plan, og som ikke er harmoniseret på EU-plan.

- B. De grænsekontrolsteder i Den Europæiske Unions medlemsstater, som er omhandlet i kapitel III, del B, punkt 1, i dette appendiks, gennemfører kontrollen af importen fra tredjelande med Schweiz som bestemmelsessted i henhold til kapitel III, del A, i dette appendiks.
- C. De schweiziske grænsekontrolsteder, som er omhandlet i kapitel III, del B, punkt 2, i dette appendiks, gennemfører kontrollen af importen fra tredjelande med Den Europæiske Unions medlemsstater som bestemmelsessted i henhold til bestemmelserne i kapitel III, del A, i dette appendiks.
- D. I medfør af bestemmelserne i bekendtgørelse af 27. august 2008 om import og transit af animalske produkter fra tredjelande ad luftvejen (OITPA; RS 916.443.13) bevarer Det Schweiziske Forbund muligheden for at importere oksekød fra kvæg, der kan være behandlet med væksthormoner. Det er forbudt at eksportere denne type kød til Den Europæiske Union. Endvidere sikrer Det Schweiziske Forbund:
- at detailhandlerne kun sælger denne type kød direkte til forbrugerne, hvis det er mærket på passende måde
 - at denne type kød kun indføres til Schweiz gennem de schweiziske grænsekontrolsteder
 - at der forefindes et tilfredsstillende sporbarheds- og kanaliseringssystem for at forhindre enhver mulighed for senere import til Den Europæiske Unions medlemsstaters territorium.
 - at Kommissionen én gang årligt forelægges en rapport om importens oprindelse og bestemmelsessted samt en oversigt over den kontrol, der er blevet gennemført for at sikre overholdelse af betingelserne i de foregående led
 - at disse bestemmelser undersøges af Den Blandede Veterinærkomité, i tilfælde af at der opstår en risiko.

KAPITEL VI

Gebyrer

1. Der opkræves intet gebyr for veterinærkontrol i forbindelse med samhandelen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Schweiz.
2. Hvad angår veterinærkontrollen med importen fra tredjelande, forpligter de schweiziske myndigheder sig til at opkræve de gebyrer, der er forbundet med den offentlige kontrol i henhold til i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1).⁶

BILAG IX

Appendiks 11 til bilag 11 til landbrugsaftalen affattes således:

»Appendiks 11

Kontaktorganer

I. For Den Europæiske Union:

Direktøren

Veterinærspørgsmål og internationale anliggender

Generaldirektoratet for Sundhed og Fødevarerikkerhed

Europa-Kommissionen

B-1049 Bruxelles, Belgien

II. For Schweiz:

Direktøren

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires

CH-3003 Bern, Schweiz«.

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA